

Sebt Okulu
Çalışma Kitapçığı

Ocak | Şubat | Mart 2025

Tanrı'nın Sevgisi ve Adaleti

1	• Tanrı Karşılıksız Sever — 28 Aralık–3 Ocak.....	4
2	• Antlaşmaya Dayalı Sevgi — 4-10 Ocak.....	12
3	• Tanrı'yı Hoşnut Etmek — 11-17 Ocak.....	20
4	• Tanrı Tutkulu ve Merhametlidir — 18-24 Ocak.....	28
5	• İlahi Sevginin Öfkesi — 25-31 Ocak.....	36
6	• Tanrı'nın Adalet Sevgisi — 1-7 Şubat.....	44
7	• Kötülük Sorunu — 8-14 Şubat.....	52
8	• Özgür İrade, Sevgi ve İlahi Takdir — 15-21 Şubat.....	60
9	• Evrensel Mücadele — 22-28 Şubat.....	68
10	• Çatışmanın Kuralları — 1-7 Mart.....	76
11	• Daha Fazla Ne Yapabilirdim? — 8-14 Mart.....	84
12	• Sevgi ve Adalet: En Önemli İki Buyruk — 15-21 Mart.....	92
13	• Sevgi Yasasının Yerine Getirilmesidir — 22-28 Mart.....	100

Editör Ofisi | 12501 Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904

Yazar
John C. Peckham

Editör (English)
Clifford R. Goldstein

Editör Sekreteri
Soraya Scheidweiler

Yayın Müdürü
Lea Alexander Greve

Asistan Editör
Sharon Thomas-Crews

Pacific Press® Koordinatörü
Miguel Valdivia

Kapak ve Sayfa Tasarımı
Lars Justinen

Sayfa Tasarım
Joanna Touma

Trans Medya Grubu Genel Müdürü:
Jean Jack Kareh

Yayın Kaynakları Yöneticisi:
Ashraf Fawzy

Çevirmen:
Suha Önder

Düzeltilen: Dilara Oliveira

© 2025 Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®. Her hakkı saklıdır. Yetişkinler için Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı (Standart Versiyon)'un hiçbir bölümü, Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nın yazılı izni olmadan hiçbir kişi ya da kurum tarafından düzenlenemez, değiştirilemez, uyarlanamaz, tercüme edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nın bölüm ofisleri, belirli ilkelere göre, Yetişkinler için Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı'nın tercüme etirilmesine yetkilidirler. Bu tercümelemlerin telif ve yayın hakları Genel Konferans'ta kalacaktır. "Yedinci Gün Adventist," "Adventist" ifadeleri ve alevli logo Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nın tescilli markalarındır ve Genel Konferans'ın izni olmadan kullanılamazlar. Bu kitapçık Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı® Yetişkinler için Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı Ofisi tarafından hazırlanmıştır. Bu kitapçığın hazırlanması, Genel Konferans Yönetim Komisyonu (ADCOM)'un bir alt komisyonu olan Sebt Okulu Yayın Kurulu'nun yönetimi altında olmuştur. Yayımlanan bu kitapçık dünya çapında bir değerlendirme kurulunun katkılarını ve Sebt Okulu Yayın Kurulu'nun onayını yansıtmakta olup, sadece veya mutlaka yazarın (veya yazarların) görüşleriyle sınırlı değildir.

Kutsal Kitap Çevirileri Tablosu:

Bu çalışma rehberinde, Standart Versiyon 2023 Yılı Birinci Çeyreği için izinle kullanılan Kutsal Kitap alıntıları, aşağıdaki gibidir (Aksi belirtilmedikçe tüm alıntılar Yeni Çeviri'den yapılmıştır):

YÇ. Yeni Çeviri: Kutsal Kitap: Eski ve Yeni Antlaşma (Tevrat, Zebur, İncil). Eski Antlaşma ©2001, 2009 Kitabı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma ©1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Bütün Hakları Saklıdır.

KM. Kitabı Mukaddes: Kitabı Mukaddes, Eski ve Yeni Ahit (Tevrat ve İncil); İbrani, Kildani ve Yunani dillerinden son tashih edilmiş tercümedir. ©1941 Kitabı Mukaddes Şirketi.

CAN. Bünyamin Candemir: Kutsal İncil ©2003 Lütfü Yayıncılık, ©2013 Gerçeğe Doğru Kitapları.

TC. Thomas Cosmades: İncil (Sevinç Getirici Haber) - İncil'in Yunanca Aslından Çağdaş Türkçeye Çevirisi. ©2010 Kutsal Söz Yayınları.

Sevgi ve Adalet Tanrısı

Tanrı sevgidir. 1. Yuhanna 4:8 ve 16 ayetleri öyle diyor. Kutsal Kitap'ın tamamı bu gerçeğe tanıklık etmektedir. Hristiyan inancı Tanrı'nın sevgi karakteri etrafında şekillenmiştir. Sevgi, Tanrı'nın kim olduğunun temelinde, iman ettiğimiz her şeyin temelinde yer almaktadır ve yaptığımız her şeyin de temelinde yer almalıdır. Dolayısıyla, sevgiyi anlama biçimimiz imanımızın ve davranışlarımızın tamamını etkilemektedir. Örneğin, Tanrı'nın sevgisinin kazanılması ya da hak edilmesi gerektiğine inanan bir kişi, günahkâr ve değersiz olduğu için Tanrı'nın kendisini sevmediğini düşünüyor olabilir. Ve diğer insanlarla ilgili olarak, sevgiyi hak etmelerini bekleyebilir ki bu bir felaket tarifidir.

Bu ve daha birçok şekilde, Tanrı'nın sevgisini nasıl anladığımızın imanımız ve yaşam pratiğimiz üzerinde büyük etkileri bulunmaktadır. Peki, sevgi nedir? On kişiden sevgiyi tanımlamalarını istesenz, on farklı cevap alabilirsiniz. Hristiyanlar arasında bile Tanrı'nın sevgisi konusunda pek çok uydurma ve yanlış anlama mevcuttur.

Örneğin, Hristiyanlar aşağıdaki gibi sorulara farklı yanıtlar vermektedir:

Tanrı'nın sevgisi sadece veren ancak asla almayan bir sevgi midir? İlahi sevgi yalnızca özveri midir, yoksa Tanrı da insanlardan memnun ve hoşnut olabilir mi? Tanrı'nın sevgisi duygusal mıdır? Tanrı insanları gerçekten önemsiyor mu? Tanrı'nın sevgisi reddedilebilir ya da yitirilebilir midir? Tanrı yaratılmışlarla karşılıklı bir sevgi ilişkisine girmekte midir? Öfke sevgi ile bağdaşmaz mıdır? Sevgi ve adalet birbiriyle nasıl ilişkilidir? Tanrı sevgiyse, neden dünyada bu kadar çok kötülük var? İnsanlar Tanrı'nın sevdiği gibi sezebilir mi? Mümkün olsa, bu neye benzerdi?

Bu sorulardan bazılarının yanıtları bariz görünse de Hristiyanların ilahi sevgiyi nasıl değerlendirdikleri sıklıkla tartışılmaktadır. Ve bazen çok açık olduğu düşünülen pek çok yanıtın, dikkatle incelendiğinde Kutsal Yazı'nın Tanrı'nın sevgisi hakkında öğrettikleriyle uyumsuz olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu meselelerin hepsini bir seferde tartışmayacağız ancak bu çeyrek boyunca bu ve diğer konuları inceleyeceğiz. Ve Tanrı'nın sevgisinin düşündü-

gümüzden çok daha büyük olduğunu göreceğiz. Kutsal Yazı'da tasvir edildiği şekliyle Tanrı'nın sevgisi, bugün dünyamızın çoğunda "sevgi" olarak adlandırılan kavramlardan çok daha üstündür. Önümüzdeki haftalarda, Tanrı'nın sevgisinin Kutsal Kitap'ta açıklanan en belirgin ve güzel yönlerinden bazılarını daha yakından inceleyeceğiz.

Ve devam ettikçe, ilahi sevgi ve adaletin nasıl ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlı olduğunu göreceğiz. Kutsal Kitap'ın Tanrısı adaleti sevmektedir (*örneğin bkz. Ysa. 61:8*). Ve Kutsal Kitap'ın resmettiği gibi, ilahi sevgi ve adalet öyle bir birliktelik içindedir ki, biri olmadan diğerine sahip olamazsınız. Tanrı sevgi olduğu için, bu dünyadaki adaletsizlik ve acılarla derinden ilgilenmektedir ve Kendisini ezilenler ve acı çekenlerle özdeşleştirerek, kötülüğün yaratımda meydana getirdiği acı ve kederin içine isteyerek girmektedir –en çok da Kendisi acı çekmektedir, öyle ki Tanrı'nın Kendisi kötülüğün en büyük mağdurudur.

Kutsal Kitap boyunca Tanrı kötülük ve acılar karşısında sürekli olarak kederlenir ve acı çeker çünkü O her bir kişiyi hayal edebileceğimizden çok daha fazla sevmektedir. Tanrı'nın sevgisinin derinliği, Mesih'in halkı için yaktığı ağıtta görülebilir: "Ey Yerusolim!

Peygamberleri öldüren, kendisine gönderilenleri taşıyan Yerusolim! Tavuğun civcivlerini kanatları altına topladığı gibi ben de kaç kez senin çocuklarımı toplamak istedim, ama siz istemediniz" (*Mat. 23:27*).

Sevgi olan Kutsal Kitap'ın Tanrısı, Kutsal Yazı boyunca sık sık sevgisi reddedildiği ve kaybedildiği için kalbi kırık ve kederli olarak tasvir edilmiştir. Kutsal Yazı'nın tüm hikayesi, Tanrı'nın evrenin her köşesine ve her zerresine sevgiyi geri kazandırmak için yaptıkları ve yapmakta oldukları hakkındadır. Bu çeyreğin derslerinin konusu bu ve çok daha fazlasıdır.

John C. Peckham Adventist Review dergisinin yardımcı editörüdür. Bu kitapçık yazıldığı dönemde Andrews Üniversitesi Yedinci Gün Adventist İlahiyat Fakültesi'nde Teoloji ve Hristiyan Felsefesi profesörü olarak görev yapmaktaydı.

Tanrı Karşılıksız Sever

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Çık. 33:15–22; Hoşea 14:1–4; Va. 4:11; Yü. 17:24; Mat. 22:1–14; Yü. 10:17, 18.*

HATIRLAMA METNİ: “Onların dönecliğini düzelteceğim, gönülden seveceğim onları, çünkü onlara karşı öfkem dindi” (*Hoşea 14:4*).

Tam olarak İsa'nın önceden bildirdiği gibi (*Mat. 26:34*), Petrus İsa'yı üç kez inkâr etmiş olsa da, bu inkârlar hikayenin sonu değildi. Dirilişten sonra İsa Petrus'a, “Beni bunlardan daha çok seviyor musun?” diye sordu. Petrus, “Evet, ya Rab” dedi, “Seni sevdiğimi bilirsin.” İsa ona, “Kuzularımı otlat” dedi. İkinci kez yine ona, “Yuhanna oğlu Simun, beni seviyor musun?” diye sordu. O da, “Evet, ya Rab, seni sevdiğimi bilirsin” dedi. İsa ona, “Koyunlarımı güt” dedi. Üçüncü kez ona, “Yuhanna oğlu Simun, beni seviyor musun?” diye sordu. Petrus kendisine üçüncü kez, “Beni seviyor musun?” diye sormasına üzüldü. “Ya Rab, sen her şeyi bilirsin, seni sevdiğimi de bilirsin” dedi. İsa ona, “Koyunlarımı otlat” dedi (*Yü. 21:15–17*). Petrus'un İsa'yı üç kez inkâr etmesi gibi, İsa da “Beni seviyor musun?” şeklindeki can alıcı sorusuyla Petrus'u üç kez yenilemiştir.

İçinde bulunduğumuz koşullar Petrus'unkinden çok farklı olsa da, ilke pek çok açıdan aynıdır. Yani, İsa'nın Petrus'a sorduğu soru aslında Tanrı'nın her birimize kendi zamanımızda ve yerimizde yönelttiği nihai sorudur: *Beni seviyor musun?*

Her şey bu soruya vereceğimiz cevaba bağlıdır.

*4 Ocak Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Gerçekçi Beklentilerin Ötesinde

Tanrı bize sadece “Beni seviyor musun?” diye sormakla kalmaz, Tanrı Bizzat her kişiyi sevmekte ve bunu karşılıksız olarak yapmaktadır. Gerçekten de O, *karşılıksız olarak sizi, beni ve diğer tüm insanları hayal edebileceğimizden çok daha fazla sevmektedir*. Ve biz bu sevgiyi O’nun halkının tarihinde gerçekleştirdiği işlerden biliyoruz.

Mısır’dan Çıkış 33:15-22 ayetlerini okuyun, bu ayetlerin bağlamını ve içinde buldukları hikayeyi düşünün. Bu bölüm, özellikle de 19. ayet, Tanrı’nın iradesi ve sevgisi hakkında ne anlatıyor?

Her şey kaybedilmiş gibi görünüyordu. Tanrı halkını mucizevi bir şekilde Mısır’daki kölelikten kurtardıktan kısa bir süre sonra İsrail halkı O’na isyan etmiş ve altından bir buzağıya tapınmaya başlamıştı. Musa dağdan indiğinde onların ne yaptığını gördü ve On Emir’in yazılı olduğu levhaları yere atıp paramparça etti. Halk, Tanrı’nın kendilerine karşılıksız olarak bahsettiği antlaşma ayrıcalıkları ve bereketleri üzerindeki her türlü haklarını kaybetmiş olmalarına ve antlaşmanın bereketlerine layık olmamalarına rağmen, Tanrı yine de karşılıksız olarak onlarla antlaşma ilişkisi içinde devam etmeyi seçti.

Mısır’dan Çıkış 33:19 ayetindeki, “Merhamet ettiğime merhamet edeceğim, acıdığıma acıyacağım” sözleri sıklıkla Tanrı’nın keyfi olarak bazı kişilere merhametli ve lütuflukâr davranıp diğerlerine davranmadığı şeklinde yanlış anlaşılmalıdır. Ancak Tanrı burada keyfi olarak kimilerine merhamet ve şefkat gösterip kimilerine göstermeyeceğini ifade etmemektedir. Tanrı’nın bazı kişilerin kaybedilmesini ve ebedi mahkûmiyetle yüzleşmesini önceden belirlediği bazı yaygın teolojik görüşlerin aksine, Tanrı bu şekilde iş görmez.

O halde Tanrı burada neyi ilan ediyor? Esasen Tanrı, her şeyin Yaratıcısı olarak, en hak etmeyen insanlara bile karşılıksız olarak lütuf ve merhamet gösterme hakkına ve yetkisine sahip olduğunu ilan ediyor. Ve bu durumda, altın buzağı isyanından sonra bile, hak etmedikleri halde halkı olan İsrail’e merhamet ederek bunu yapıyor.

Bu, Tanrı’nın sevgisini gösterdiği ve bunu her türlü gerçekçi beklentinin ötesinde yaptığı birçok örnekten biridir. *Bu hepimiz için iyi bir haber, öyle değil mi?*

Tanrı, gerçekçi beklentilerin ötesinde olsa dahi, sevgisini size hangi yollarla göstermeye ve açıklamaya devam etti?

Karşılıksız Sevgi

Tanrı'nın düşmüş insanlığa olan sevgisinin çarpıcı bir örneği Hoşea'nın hikayesinde bulunmaktadır. Tanrı peygamber Hoşea'ya şöyle buyurdu: "Git, kötü bir kadımla evlen, ondan zina çocukların olsun. Çünkü ülke halkı benden ayrılarak adice zina ediyor" (*Hoş. 1:2*). Hoşea ve sadakatsiz karısı, İsrail'in sadakatsizliğine ve ruhsal fahişeliğine rağmen, Tanrı'nın halkına olan sevgisi konusunda canlı bir örnek olacaktı. Yani bu, Tanrı'nın onu hak etmeyenlere karşılıksız olarak bahsettiği sevgisinin hikayesidir.

Gerçekten de, Tanrı'nın sadakatine ve sevgisine rağmen, halk O'na karşı tekrar tekrar isyan etmiştir. Bu nedenle Kutsal Yazı, Tanrı'yı defalarca sadakatsiz bir eşin karşılıksız seveni olarak tanımlamıştır. O, halkını kusursuzca ve sadakatle sevmiştir, ancak onlar O'nu hor görüp başka ilahlara kulluk ve ibadet ederek O'nu derinden üzdüler ve ilişkiyi onarılamayacak biçimde bozdular.

Hoşea 14:1-4 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Tanrı'nın halkına duyduğu sarsılmaz sevgi hakkında ne anlatıyor?

Halkının tekrar tekrar isyan etmesinin ardından Tanrı şöyle diyor: "Onların dönüklüğünü düzeltereğim, gönülden seveceğim onları." "Gönülden seveceğim onları" ifadesindeki "gönülden" sözcüğü, isteyerek sunulan anlamına gelen İbranice bir sözcüğün (*nedabah*) tercümesidir. Tapınak düzeninde özgür iradeyle sunulan sunular için kullanılan aynı sözcüktür.

Hoşea ve Kutsal Yazı'daki tüm hikayeler boyunca Tanrı, halkına inanılmaz bir bağlılık ve şefkat göstermektedir. Tekrar tekrar başka sevdiklerinin peşinden gitmelerine, antlaşma ilişkisini görünürde onarılamayacak şekilde bozmalarına rağmen, Tanrı Kendi özgür iradesiyle onlara sevgisini bahsetmeye devam etmiştir. Halk Tanrı'nın sevgisini hak etmiyordu; onu reddetmiş ve her türlü hak iddiasını kaybetmişlerdi. Yine de Tanrı, ahlâki ya da başka herhangi bir zorunluluk olmaksızın onlara sevgisini bahsetmeyi sürdürdü. Burada ve başka yerlerde Kutsal Yazı, Tanrı'nın sevgisinin karşılıksız ve gönüllü olduğunu sürekli olarak göstermektedir.

Pek çok insan Tanrı'yı mesafeli ve sert bir yönetici, bir yargıç olarak tasavvur etmektedir. Tanrı'nın sadakatsiz bir eşi karşılıksız seven biri olarak hor görüldüğü ve kederlendiği tasviri Tanrı'yı başka türlü düşünmenize nasıl yardımcı olabilir? Tanrı'yla kendi ilişkinize bakışınızı nasıl değiştirebilir?

Karşılıksız Verilen Sevgi

İsrail defalarca isyan etmesine rağmen, Tanrı sevgisini karşılıksız olarak onlara bahşetmeyi sürdürmekle kalmadı, aynı zamanda günahkâr olsak dahi sevgisini bize de karşılıksız olarak bahşetmeyi sürdürmektedir. Tanrı'nın sevgisini hak etmiyoruz ve onu asla kazanamayız. Tersine, Tanrı'nın bize *ihtiyacı* yoktur. Kutsal Kitap'ın Tanrısı'nın hiçbir şeye ihtiyacı yoktur (*Elç. 17:25*). Tanrı'nın size, bana ve tüm insanlara olan sevgisi tamamen kendi iradesine dayanmaktadır.

Vahiy 4:11 ve Mezmurlar 33:6 ayetlerini karşılaştırın. Bu ayetler bize Tanrı'nın özgürlüğünün Yaratılış'la olan ilişkisi hakkında ne söylüyor?

Tanrı bu dünyayı karşılıksız olarak yaratmıştır. Ve bu yüzden Tanrı tüm yücelik, saygı ve güce layıktır. Tanrı'nın herhangi bir dünyayı yaratmaya *ihtiyacı* yoktu. Dünyanın kuruluşundan önce, Tanrı zaten Tanrılık içinde var olan sevgi ilişkisine sahipti.

Yuhanna 17:24 ayetini okuyun. Bu bize Tanrı'nın dünya var olmadan önceki sevgisi hakkında ne söylüyor?

Tanrı'nın, sevgisinin hedefi olacak varlıklara ihtiyacı yoktu. Ancak, sevgi karakterine uygun olarak, Tanrı dünyayı yaratmayı ve yaratılanlarla bir sevgi ilişkisi içine girmeyi seçti.

Tanrı bu dünyayı cömert sevgisinin bir armağanı olarak karşılıksız bir şekilde yaratmakla kalmamış, aynı zamanda insanlar Aden'de günaha saptıktan sonra ve hatta bizler kişisel olarak günah işledikten sonra bile insanları karşılıksız olarak sevmeyi sürdürmüştür.

Aden'deki düşüşten sonra, Adem ve Havva'nın yaşamlarını sürdürmeye ve Tanrı'nın sevgisini elde etmeye hakları yoktu. Ancak "güçlü sözülle her şeyi devam" (*İbr. 1:3*) ettiren Tanrı, büyük sevgisi, merhameti ve lütfuyla onların yaşamlarını sürdürdü ve sevgiyle insanlığı yeniden Kendisiyle uzlaştırmannın yolunu açtı. Ve bu uzlaşma bizi de kapsamaktadır.

Düşmüş olmasına ve kötülüğüne rağmen Tanrı'nın bu dünyaya sevgi bahşetmeye devam ediyor olması O'nun sevgisi ve karakteri hakkında bize ne söylüyor? Bu gerçek nasıl bizim de O'nu sevmemizi sağlamalıdır?

Çağrılanlar Çok, ama Seçilenler Azdır

Tanrı insanları Kendi özgür iradesiyle sevmekle kalmaz, aynı zamanda karşılık olarak onları da Kendisini sevmeye davet eder. Tanrı'nın onlara, O'nun sevgisini kabul edip etmeyeceklerini özgür iradeleriyle seçme imkânı bahsetmiş olduğu, (diğer konuların yanı sıra) Mesih'in düğün şöleni benzetmesinde açıkça görülmektedir.

Matta 22:1-14 ayetlerini okuyun. Bu benzetme ne anlama gelmektedir?

Mesih'in düğün şöleni benzetmesinde, bir kral oğlu için bir düğün tertip eder ve “şölene davet ettiklerini çağırmak üzere” kölelerini gönderir, “ama davetliler gelmek” istemezler. (Mat. 22:2, 3). Kral onları çağırılmaları için birden fazla kez kölelerini gönderir ancak onlar bu çağrıya kulak asmazlar ve daha da kötüsü kölelerini yakalayıp öldürürler (Mat. 22:4-6).

Sonrasında, kölelerini bazılarını öldürenlerle ilgilendikten sonra kral hizmetkârlarına şöyle der: “Düğün şöleni hazır, ama çağırıklarım buna layık değilmiş. Gidin yol kavşaklarına, kimi bulursanız düğüne çağırın” (Mat. 22:8, 9). Düğün şölenine katılmak için kraldan bir düğün giysisi alınması gerektiğini ifade eden, düğün giysisi olmayan bir adamın dışarı atıldığı başka bir bölümden sonra, İsa benzetmeyi üstü kapalı ama son derece anlamlı bir ifadeyle kapatır, “Çünkü çağrılanlar çok, ama seçilenler azdır” (Mat. 22:14).

Bu ne anlama geliyor? Sonunda “seçilmiş” olanlar, yani “seçkinler”, Rab'bin düğün davetini kabul etmiş olanlardır. Benzetme boyunca “çağırmak” ve “davet etmek” diye tercüme edilen sözcük Grekçedeki *kaleo* (çağırmak, davet etmek) sözcüğüdür ve sonunda kimin “seçkin” (*eklektos*) olduğunu belirleyen şey, kişinin daveti kendi isteğiyle kabul edip etmediğidir.

Aslında Tanrı *herkesi* düğün şölenine çağırmakta (yani davet etmektedir). Ancak, her birimiz Tanrı'nın sevgisini geri çevirebiliriz. Sevgi için özgür iradenin olması şarttır. Tanrı asla kimseye zorla sevgisini kabul ettirmeyecektir. Üzülerek söylemek gerekirse, Tanrı'yla bir sevgi ilişkisine sahip olmayı reddedebiliriz.

“Seçilmiş olanlar” daveti kabul edenlerdir. Tanrı'yı sevenler için O, hayal edebileceğimiz her şeyden daha harika şeyler hazırlamıştır. Bir kez daha, her şey sevgi ve sevginin doğasında var olan özgür irade meselesine gelip dayanmaktadır.

Yaşamınızda düğün davetini kabul ettiğinizi ve uygun bir şekilde giyinerek geldiğinizi gösteren ne var?

Bizim İçin Geri Gelecek Olan Tanrı

Tanrı herkesi Kendisiyle bir sevgi ilişkisi kurmaya davet ediyor ancak yalnızca bu daveti özgür iradeleriyle kabul edenler ebedi sonuçlardan yararlanabilirler. Dügün ziyafeti benzetmesinde görüldüğü gibi, kralın çağırıldığı pek çok kişi “gelmek istemedi” (*Mat. 22:3*).

Bu sebeple, çarmıha gerilmesinden kısa bir süre önce Mesih şöyle ağıt yaktı: “Ey Yerusâlim! Peygamberleri öldüren, kendisine gönderilenleri taşıyan Yerusâlim! Tavuğun civcivlerini kanatları altına topladığı gibi ben de kaç kez senin çocuklarını toplamak istedim, ama siz istemediniz” (*Mat. 23:27*). Mesih onları bir araya getirmek istiyordu ancak onlar buna istekli değillerdi. “İstemek” anlamına gelen aynı yaygın Grekçe fiil (*thelo*) hem Mesih’in onları kurtarmak istemesi hem de onların kurtulmaya istekli olmamaları ifadelerinde kullanılmıştır (ve aynı sözcük yukarıda Matta 22:3 ayetinde de yer almaktadır).

Yine de Mesih bu insanlar ve bizim için çarmıha gitmiştir. Muazzam bir sevgi! İnsan günahı ölümü hak ederken, Tanrı’nın Kendisi bunun bedelini (Mesih’te) ödemiş ve gök ile yer arasında kopmuş olan ilişkiyi onarmak için bir yol açmıştır. Aynı zamanda, bunu yapmak için kendi özgür iradesi dışında hiçbir yükümlülüğü olmamasına rağmen, bize sevgisini bahşetmeye devam etmektedir.

Yuhanna 10:17, 18 ayetlerini okuyun. Galatyalılar 2:20 ayetiyle karşılaştırın. Bu ayetlerde bize ne mesaj verilmektedir?

Tanrı’nın sevgisinin nihai göstergesi olan Çarmıh’ta, Mesih’in Kendi özgür iradesiyle bizim için Kendisini feda ettiğini görüyoruz. Mesih “kendi isteğiyle” yaşamını ortaya koymuştur. Kimse O’nun yaşamını elinden almadı; dünyanın kuruluşundan önce gökte kararlaştırılmış olan kurtuluş tasarısı uyarınca, O kendi özgür iradesiyle yaşamını sundu.

“Kurtuluşumuz için hazırlanmış olan plan sonradan akla gelen bir düşünce, Adem’in düşüşünden sonra şekillendirilen bir plan değildi. Bu plan, ‘sonsuz çağlardan beri gizli tutulan sırrın açıklanmasıydı.’ Romalılar 16:25. Sonsuz çağlardan beri Tanrı’nın Egemenliğinin temeli olan ilkelerin göz önüne serilmeydi. Tanrı ve İsa, Şeytan’ın döneklğini ve onun aldatıcı gücü yüzünden insanın günah işleyeceğini baştan beri biliyorlardı. Günahın var olmasını Tanrı emretmedi, fakat onun var olacağını önceden gördü ve sebep olacağı kötü sonuçlara karşı önlemler aldı. ‘Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu’nu verdi. Öyle ki, O’na iman edenler, sonsuz yaşama kavuşsun.’ Yuhanna 3:16.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 16.

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Mesih'in Örnek Dersleri* kitabından 330 -342 sayfalarındaki“Güveyi Karşılama Çıkanlar” bölümünü okuyun.

“Dünyayı saran, Allah’ın yanlış algılanmasının karanlığıdır. İnsanlar O’nun karakterine dair bilgilerini kaybetmektedirler. Şimdiye dek yanlış anlaşılmış ve yanlış yorumlamıştır. Bu zamanda Allah’tan gelen bir mesaj, etkisinde aydınlatıcı, kudretinde kurtarıcı olan bir mesaj duyurulmalıdır. O’nun karakteri bildirilmelidir. Dünyanın karanlığına O’nun yüceliğinin ışığı, O’nun iyiliğinin, merhametinin ve gerçeğinin ışığı tutulmalıdır.

“Bu, Yeşaya peygamber tarafından şu sözlerde özetlenen iştir: ‘Yeruşalim’e müjde getiren, sesini kuvvetle yükselt; yükselt, korkma; Yahuda şehirlerine de: İşte, Allahımız! İşte, Rab Yehova yiğit gibi gelecek, ve kendisi için bazusu saltanat sürecek; işte, ücreti kendisiyle beraberdir, ve mükâfatı kendi önündedir.’ Yşa. 40:9, 10.

“Güvey’in gelişini bekleyenler halka ‘İşte Tanrınız’ demelidir. Son merhametli ışık huzmeleri, dünyaya verilecek olan son merhamet mesajı, O’nun sevgi karakterinin bir açıklamasıdır. Allah’ın çocukları O’nun görkemini sergilemelidir. Kendi hayatlarında ve karakterlerinde Allah’ın lütfunun kendileri için yaptığını ortaya koymalıdır.

“Doğruluk Güneş’in ışığı iyi işlerde –gerçek sözlerinde ve kutsallık eylemlerinde– parlamalıdır.”—Ellen G. White, *Mesih'in Örnek Dersleri*,s. 335 , 336.

Tartışma Soruları:

1. Tanrı’nın olmadığı düşüncesinden daha kötüsü, Tanrı’nın bizden nefret ettiği düşüncesi olurdu. Gerçek bu olsaydı ne kadar farklı bir dünyada yaşıyor olurduk?
2. Sizce bugün dünyamızda Tanrı’nın karakteri hakkında neden bu kadar çok yanlış anlaşılma var? İnsanların Tanrı’nın sevgi karakterini daha açık bir şekilde görmelerine nasıl yardımcı olabileceğinizi düşünün ve tartışın.
3. Günümüzde Tanrı’nın karakteri hakkında duyurulması gereken mesaj nedir? Tanrı’nın sevgisi gerçeğine henüz aşına olmayan birine bu mesajı nasıl açıklarsınız? O’nun sevgisinin gerçekliğini ve harika karakterini gösteren hangi kanıtlara başvurabilirsiniz?
4. Tanrı’nın sevgisi hakkında konuşmak başka bir şeydir. Bu sevgiyi yaşamlarımızda göstermek ve yansıtmak başka bir şeydir. Çevremizdeki kişilere Tanrı’nın sevgisini gösterecek “kutsallık eylemleri” neler olabilir?

Bambu Perdeyi Açmak

Yazan ANDREW MCCHESENEY

Moskova Uluslararası Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ndeki Rab'bin Sofrası ibadeti sırasında, Güney Koreli öğrencinin önünde diz çökerek ayaklarını yıka-madan önce herhangi bir dua isteği olup olmadığını sordum.

Moskova'da bir üniversitede okumakta olan öğrenci "Kuzey Kore için dua edin," dedi. "İsa'nın geri dönmesi için müjdenin Kuzey'e ulaşması gerekiyor."

2006'daki bu dua isteği sayesinde, Güney Kore'deki Yedinci Gün Adventistlerinin Kuzey'deki kardeşleri için taşıdıkları özel sorumluluktan haberdar oldum. İsa şöyle demişti, "Göksel egemenliğin bu Müjdesi bütün uluslara tanıklık olmak üzere dünyanın her yerinde duyurulacak. İşte o zaman son gelecektir" (Matta 24:14). Güney Koreli Adventistler Kuzey Kore'yi, kilisenin müjdeyi dünyaya duyurma görevinde son bir aşama olarak görüyorlar ve bugün birçoğu dua ederek Bambu Perde'yi açmanın yollarını arıyor.

Adventist Kilisesi'nin çalışmaları 1904 yılında Kuzey'de başladı ve daha sonra Güney'e yayıldı. Bugün kilisenin 52 milyonluk bir nüfusa sahip Güney'de yaşayan 285.000 üyesi bulunuyor. Ancak 26 milyon nüfusa sahip olan Kuzey'de bilinen hiç Adventist yok. Kuzey Asya-Pasifik Birimi'nde kilisenin Kuzey Kore'ye erişimini yönlendiren Beom Seok Oh, yine de elde edilen bilgilerin Tanrı'nın Kuzey'de bir halkı olduğunu gösterdiğini söyledi. Güney Kore'ye yaptığım bir gezi sırasında, bana Cumartesi günleri zorunlu olan işinden izin alabilmek için her Seb't günü sabahı kendi ateşini yükseltmek amacıyla soya soslu bir içecek içen Kuzey Koreli kadından bahsetti. Kadın hapse atıldığında, hapishaneye bir Kutsal Kitap sokmuş ve onu toprağa gömmüş. Okuyacağı zaman gizlice kazıp çıkarıyormuş. Daha sonra sınırdan Güney Kore'ye geçmeyi başarmış ve orada rahatça Tanrı'ya ibadet etmeye başlamış. Kilise önderleri Kuzey sınırının açılacağı güne hazırlanıyorlar. Bu gerçekleştiğinde, ülkeye bir müjdecı akını göndermeyi planlıyorlar.

Bu arada, Güney Koreli Adventistler Kuzey Koreli sığınmacılarla ilgileniyorlar. Bir diyakon ve eşi düzenli olarak yeni bir sığınmacıyı arayıp ziyaret ederek evini temizlemesine, yemek hazırlamasına ve resmi evraklarını tamamlamasına yardımcı olmuşlar. Diyakon ve eşinin kilisesinin pastörü (resimdeki) Chang-Seop Lee, sığınmacının altı ay sonra Tanrı'ya iman ettiğini söylediğini aktardı.

Bir başka sığınmacı ise Kuzey'deki eşini ve çocuklarını düşünmekten uyu-yamıyordu. Pastör Lee onunla birlikte dua etti ve daha sonra sığınmacı Tanrı'ya iman ettiğini ve Kuzey'de Kutsal Kitap'ı okuduğunu kabul etti. Bu olay pastörün sığınmacılara yardım etme kararlılığını yeniden canlandırdı. Bana "Bugün tanışma imkanımız olan insanlardan başlayarak Kuzey'e erişimimizi artırabileceğimize inanıyorum" dedi.

Kuzey Kore için dua edin. 29 Mart tarihinde, Kuzey Asya-Pasifik Birimi'nde müjdenin yayıl-masını ilerletmek amacıyla cömert bir On Üçüncü Seb't Sunusu yapmayı planladığımız için teşekkür ederiz.

Antlaşmaya Dayalı Sevgi

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 2 Pet. 3:9, Yas. 7:6–9, Rom. 11:22, 1Yu. 4:7–20, Yu. 15:12, 1Yu. 3:16

HATIRLAMA METNİ: “İsa ona şu karşılığı verdi: ‘Beni seven sözüme uyar, Babam da onu sever. Biz de ona gelir, onunla birlikte yaşarız’” (Yuhanna 14:23).

Birçok kişiye Grekçedeki *agape* sözcüğünün Tanrı’ya özgü bir sevgiyi ifade ettiği, *phileo* gibi diğer sevgi sözcüklerinin ise *agape*’ye kıyasla daha yetersiz olan farklı sevgi türlerine işaret ettiği öğretilmiştir. Bazıları da *agape* sözcüğünün tek taraflı bir sevgiyi, yalnızca veren ama asla almayan bir sevgiyi, insanın vereceği karşılıktan tamamen bağımsız bir sevgiyi işaret ettiğini iddia etmektedir.

Ancak Kutsal Yazı’da ilahi sevgi kavramı dikkatli bir şekilde incelendiğinde, bu yaygın görüşlerin yanlış olduğu anlaşılmaktadır. İlk olarak, Grekçedeki *agape* sözcüğü sadece Tanrı’nın sevgisini değil, aynı zamanda insan sevgisini, hatta bazen yanlış yönlendirilen insan sevgisini de ifade etmektedir (2Tî. 4:10). İkincisi, Kutsal Yazı boyunca Tanrı’nın sevgisinden bahsederken *agape* dışında pek çok sözcük kullanılmıştır. Örneğin, İsa şöyle öğretmiştir: “Çünkü beni sevdiğiniz [*phileo*]... için Baba’nın kendisi sizi seviyor [*phileo*]” (Yu. 16:27). Burada Grekçedeki *phileo* sözcüğü sadece insanların sevgisi için değil, Tanrı’nın insanlara olan sevgisi için de kullanılmıştır. Dolayısıyla, *phileo* sözcüğü yetersiz bir sevgi türüne değil, bizzat Tanrı’nın sevgisine atıfta bulunmaktadır.

Kutsal Yazı ayrıca Tanrı’nın sevgisinin tek taraflı değil, son derece karşılıklı ilişkiye dayalı olduğunu, insanların O’nun sevgisini O’na ve diğer insanlara yansıtmasının ya da yansıtmasının Tanrı için önemli bir fark yarattığını öğretmektedir.

*11 Ocak Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Tanrı'nın Sonsuza Dek Kalıcı Sevgisi

Kutsal Yazı çok açıktır: Tanrı herkesi seviyor. Kutsal Yazı'nın en bilinen ayeti olan Yuhanna 3:16 bu gerçeği ilan eder: "Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun."

Mezurlar 33:5 ve 145:9 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Tanrı'nın sevecenliğinin, şefkatinin ve merhametinin ne kadar kapsamlı olduğu konusunda ne öğretiyor?

Bazı kişiler kendilerinin sevilmediğini ya da Tanrı'nın herkesi sevdiğini ama onları sevmediğini düşünebilir. Oysa Kutsal Kitap sürekli olarak her bir kişinin Tanrı tarafından sevildiğini bildirmektedir. O'nun sevmediği hiç kimse yoktur. Ve Tanrı herkesi sevdiği için, herkesin kurtarılmasını da istemektedir.

2. Petrus 3:9, 1. Timoteos 2:4 ve Hezekiel 33:11 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Tanrı'nın herkesi kurtarma isteği hakkında ne öğretiyor?

Yuhanna 3:16'dan sonraki ayet şöyle ekliyor: "Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun" (Yu. 3:17). Eğer sadece Tanrı'ya kalsaydı, her insan O'nun sevgisini kabul eder ve kurtarılırdı. Ancak Rab kimseye Kendi sevgisini dayatmayacaktır. İnsanlar onu kabul etmekte ya da reddetmekte özgürdür.

Ve bazıları onu reddetse dahi, Tanrı onları sevmekten asla vazgeçmez. Yeremya 31:3 ayetinde Tanrı halkına şöyle sesleniyor: "Seni sonsuz bir sevgiyle sevdim, bu nedenle sevecenlikle seni kendime çektim." Kutsal Kitap başka yerlerde de Tanrı'nın sevgisinin sonsuza dek sürdüğünü tekrar tekrar öğretmektedir (örneğin bkz. 136. Mezmur). Tanrı'nın sevgisi asla tükenmez. O sonsuza dek kalıcıdır. Bunu anlamak bizim için zordur, çünkü çoğu zaman başkalarını sevmemek bize kolay gelir, öyle değil mi?

Ancak, birey olarak bizler bu sevginin gerçekliğini tecrübe etmeyi öğrenebilseydik –yani Tanrı'nın sevgisini kendimiz bilebilseydik– çok daha farklı yaşayabiliriz ve diğer insanlara farklı davranabilirdik.

Tanrı herkesi seviyorsa, bu oldukça alçak karakterleri de sevmesi gerektiği anlamına geliyor. çünkü dışarıda bazı (aslında çok sayıda) alçak karakter bulunuyor. Tanrı'nın bu insanlara olan sevgisi, onlarla nasıl ilişki kurmamız gerektiği konusunda bize ne öğretmelidir?

Antlaşmaya Dayalı Sevgi

Kutsal Kitap Tanrı'nın bizimle olan özel sevgi ilişkisini sıklıkla aile ya da akrabalık mecazlarını, özellikle de karı-koca arasındaki ya da iyi bir anne ile çocuğu arasındaki sevgi mecazlarını kullanarak tasvir eder. Bu mecazlar özellikle Tanrı ve O'nun antlaşma halkı arasındaki özel ilişkiyi tasvir etmek için kullanılmıştır. Bu, sadece Tanrı'nın halkına olan sevgisini değil, aynı zamanda insanların bu sevgiyi kabul etmelerini ve karşılığında O'nu (ve birbirlerini) sevmelerinin gerektiren bir antlaşmaya dayalı sevgi ilişkisidir.

Yasa'nın Tekrarı 7:6-9 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Tanrı'nın antlaşmalar yapması ve Tanrı'nın sevecenliği arasındaki ilişki hakkında ne öğretiyor?

Yasa'nın Tekrarı 7:9 ayeti Tanrı'nın antlaşma halkıyla arasındaki özel sevgi ilişkisini tanımlamaktadır; bu ilişki kısmen onların sadık kalıp kalmamalarına bağlıdır. Tanrı'nın sevgisi koşullu değildir, ancak halkıyla olan antlaşma ilişkisi koşulludur.

Yasanın Tekrarı 7:9 ayetinde “şefkât” ya da “merhamet” diye tercüme edilen *hesed* sözcüğü, ilahi sevginin antlaşmaya dayalı özelliğini (ve çok daha fazlasını) örneklendirmektedir. *Hesed* sözcüğü genellikle Tanrı'nın merhametinin, iyiliğinin ve sevgisinin büyüklüğünü tanımlamak için kullanılmıştır. Diğer şeylerin yanı sıra, *hesed* var olan karşılıklı sevgi ilişkisi içinde birbirine duyulan sevecenliği ya da sarsılmaz sevgiyi ifade eder. Aynı zamanda, karşı tarafın da bu sevgiye karşılık vereceği beklentisiyle böyle bir ilişkiyi başlatır.

Tanrı'nın *hesed'i*, O'nun sevgi dolu şefkâtinin son derece güvenilir, sabit ve kalıcı olduğunu gösterir. Yine de, aynı zamanda, *hesed'in* faydalarının alınması koşulludur, O'nun halkının itaat etmeye ve ilişkinin kendi üzerlerine düşen kısmını yerine getirme konusundaki istekliliğine bağlıdır. (*bkz. 2Sa. 22:26, 1Kr. 8:23, Mez. 25:10, Mez. 32:10, 2Tâ. 6:14*).

Tanrı'nın sarsılmaz sevgisi tüm sevgi ilişkilerinin temelidir ve biz bu sevgiyle asla boy ölçüşemeyiz. Tanrı bizi yalnızca karşılıksız olarak var etmekle kalmamış, aynı zamanda Mesih'te Kendisini de bizim için karşılıksız olarak vermiştir. “Hiç kimsede, insanın, dostları uğruna canını vermesinden daha büyük bir sevgi yoktur” (*Yu. 15:13*). Hiç kuşkusuz, Tanrı'nın sevgisinin en büyük ifadesi, Rab “insan biçimine bürünmüş olarak ölüme, çarmıh üzerinde ölüme bile boyun eğip kendini” alçalttığı anda ortaya konmuştur (*Flp. 2:8*).

Tanrı'nın sevgisinin gerçekliğini sürekli olarak aklınızda tutmanın yolları nelerdir? Bunu yapmak neden önemlidir?

Koşullu İlişki

Tanrı her kişiyi Kendisiyle yakın bir sevgi ilişkisine çağırmakta ve davet etmektedir (*bkz. Mat. 22:1-14*). Bu çağrıya gerektiği gibi karşılık vermek, Tanrı'nın Tanrı'yı ve diğer insanları sevme buyruğuna itaat etmeyi gerektirmektedir (*bkz. Mat. 22:37-39*). Kişinin Tanrı'yla olan bu ilişkinin faydalarından yararlanıp yararlanmayacağı, O'nun sevgisini kabul etmeye ya da etmemeye özgür iradesiyle karar vermesine bağlıdır.

Hoşea 9:15, Yeremya 16:5, Romalılar 11:22 ve Yahuda 21 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Tanrı'nın sevgisinin faydalarının reddedilip reddedilemeyeceği, hatta kaybedilip kaybedilemeyeceği konusunda ne öğretiyor?

Bu ve diğer ayetlerde, Tanrı'yla sevgi ilişkisi içinde olmanın faydalarından yararlanmanın, kişinin O'nun sevgisine vereceği karşılığa bağlı olduğu tekrar tekrar anlatılmaktadır. Yine de Tanrı'nın herhangi bir kişiyi sevmekten gerçekten vazgeçtiğini düşünme hatasına düşmemeliyiz. Daha önce de gördüğümüz gibi, Tanrı'nın sevgisi sonsuza dek kalıcıdır. Hoşea 9:15 ayetinde Tanrı'nın halkı için "artık sevmeyeceğim onları" dediği yer olsa da, aynı kitabın ilerleyen bölümlerinde Tanrı'nın halkı için "gönülden seveceğim onları" (*Hoş. 14:4*) dediğini unutmamak önemlidir. Hoşea 9:15 ayeti Tanrı'nın halkını sevmekten tamamen vazgeçtiği anlamına geliyor olamaz. Daha ziyade, Tanrı'yla olan sevgi ilişkisinin belirli bir özelliğinin ya da faydasının koşullu olduğuna işaret ediyor olmalıdır. Ve O'nun sevgisine nasıl karşılık verdiğimiz bu ilişkinin devam etmesi için çok önemlidir.

"Kim buyruklarımı bilir ve yerine getirirse, işte beni seven odur. Beni seveni Babam da sevecektir. Ben de onu seveceğim ve kendimi ona göstereceğim" (*Yu. 14:21*). Aynı şekilde, İsa öğrencilerine şöyle demiştir, "Çünkü beni sevdiğiniz ve Baba'dan çıkıp geldiğime iman ettiğiniz için Baba'nın kendisi sizi seviyor" (*Yu. 16:27*).

Bu ve diğer ayetler, Tanrı'yla kurtaran bir ilişkiye sahip olmanın faydalarını muhafaza etmenin, Tanrı'nın sevgisini kabul edip etmeyeceğimize bağlı olduğunu öğretmektedir (ki bu, aynı zamanda bu sevginin araçları olmaya istekli olmamızı da gerektirmektedir). Yine, bu Tanrı'nın sevgisinin sona ereceği anlamına gelmemektedir. Aksine, tıpkı güneşin parlamasına engel olamadığımız ama kendimizi güneş ışınlarından mahrum bırakabildiğimiz gibi, Tanrı'nın sonsuza dek kalıcı sevgisini durduracak bir şey yapamayız ama nihayetinde Tanrı'yla bir ilişki kurmayı reddedebilir ve bu yüzden kendimizi onun sunduklarından, özellikle de sonsuz yaşam vaadinden mahrum bırakabiliriz.

İnsanların, karşılık versinler ya da vermesinler, Tanrı'nın sevgisinin gerçek olduğunu görmelerinin ve bunu tecrübe etmelerinin yolları nelerdir? Örneğin, günah ortaya çıktıktan sonra dahi doğal dünya Tanrı'nın sevgisini nasıl açığa vurmaktadır?

Kaybedilen Merhamet

Tanrı'nın sevgisi sonsuza dek kalıcıdır ve her zaman hak edilmemiş. . Ancak insanlar onu kabul etmeyebilir. Bu sevgiyi kabul etme ya da reddetme olanağına sahibiz, ancak bunun tek nedeni Tanrı'nın bizi her şeyden önce kusursuz ve sonsuz sevgisiyle karşılıksız olarak seviyor olmasıdır (*Yer. 31:3*). Tanrı'ya olan sevgimiz, biz istemeden önce bize zaten verilmiş olana bir karşılıktır.

1. Yuhanna 4:7-20 ayetlerini, özellikle 7. ve 19. ayetlere odaklanarak okuyun. Bu, Tanrı'nın sevgisinin önceliği hakkında bize ne söylüyor?

Her zaman önce Tanrı'nın sevgisi gelir. Tanrı önce bizi sevmiş olmasaydı, biz de karşılık olarak O'nu sevemezdik. Tanrı bizi sevmeye ve sevilme yetkinliğiyle yaratmış olsa da, tüm sevginin temeli ve kaynağı Tanrı'nın Kendisidir. Ancak onu kabul edip etmeyeceğimiz ve yaşamlarımıza yansıtıp yansıtmayacağımız kendi seçimimizdir. Bu gerçek Mesih'in acımasız köle benzetmesinde örneklenmiştir (*bkz. Mat. 18:23-35*).

Benzetmede, kölenin efendisine olan borcunu geri ödemesinin hiçbir yolu olmadığını görüyoruz. Matta 18. bölümde anlatıldığına göre, kölenin efendisine 10.000 talant borcu vardı. Bir talant yaklaşık altı bin dinar ediyordu. Ve bir dinar ortalama bir işçinin bir günlük çalışması karşılığında aldığı ücretti (*Mat. 20:2 ile karşılaştırın*). Yani ortalama bir işçinin bir talant kazanması için 6.000 gün çalışması gerekiyordu. İzin günlerini hesaba kattıktan sonra, ortalama bir işçinin yılda 300 gün çalışabileceğini ve böylece bir yılda 300 dinar kazanabileceğini varsayalım. Yani ortalama bir işçinin 6.000 dinar (6.000/300 = 20) eden bir talantı geri ödemesi yaklaşık yirmi yıl sürerdi. O halde 10.000 talant kazanmak için ortalama bir işçinin 200.000 yıl çalışması gerekirdi. Kısacası, köle bu borcu *asla* ödeyemezdi. Yine de efendi kölesine merhamet göstermiş ve onun bu büyük borcunu karşılıksız olarak affetmişti.

Ancak bağışlanan bu köle, yanındaki diğer kölelerden birinin çok çok daha küçük olan 100 dinarlık borcunu bağışlamayı reddedip onu bu borç yüzünden zindana attırınca, efendi öfkeden deliye döndü ve merhamet gösterip borcunu affetmekten vazgeçti. Köle efendisinin sevgisini de affını da kaybetti. Tanrı'nın şefkati ve merhameti asla tükenmese de, kişi nihayetinde Tanrı'nın şefkatinin ve merhametinin faydalarını reddedebilir, hatta kaybedebilir.

Size neler bağışlandığını ve İsa tarafından bağışlanmanızın neye mal olduğunu düşünün. Bu durum başkalarını bağışlama konusunda size ne söylemeli?

Karşılıksız Aldınız, Karşılıksız Verin

Kölenin efendisine olan borcunu asla ödeyemeyeceği gibi, biz de Tanrı'ya olan borcumuzu asla ödeyemeyiz. Tanrı'nın sevgisini asla kazanamayız ya da hak edemeyiz. "Tanrı ise bizi sevdiğini şununla kanıtıyor: Biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü" (Rom. 5:8). Ne muhteşem bir sevgi! 1. Yuhanna 3:1 ayetinde belirtildiği gibi, "Bakın, Baba bizi o kadar çok seviyor ki, bize 'Tanrı'nın çocukları' deniyor!"

Ancak yapabileceğimiz ve yapmamız gereken şey, Tanrı'nın sevgisini elimizden geldiğince diğer insanlara yansıtmaktır. Biz böylesine büyük bir şefkat ve bağışlanma gördüysek, diğer insanlara çok daha fazla şefkat ve bağışlama göstermemiz gerekmez mi? Kölenin, efendisinin merhametini ve bağışlamasını, onları diğer köleye göstermediği için kaybettiğini unutmayın. Tanrı'yı gerçekten seviyorsak, O'nun sevgisini başkalarına yansıtmakta başarısız olmayız.

Yuhanna 15:12, 1. Yuhanna 3:16 ve 1. Yuhanna 4:7-12 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Tanrı'nın sevgisi ile bizim Tanrı'ya ve başkalarına duyduğumuz sevgi arasındaki ilişki hakkında ne öğretiyor?

Yuhanna 15:12 ayetinden hemen sonra İsa öğrencilerine şöyle dedi, "Size buyurdularımı yaparsanız, benim dostlarım olursunuz" (Yu. 15:14). İsa burada onlara ne buyuruyor? Diğer şeylerin yanı sıra, İsa onlara (ve bize) Kendisinin onları sevdiği gibi birbirlerini sevmelerini buyuruyor. Burada ve başka yerlerde Rab bize Tanrı'yı ve birbirimizi sevmeyi buyurmaktadır.

Kısacası, asla ödeyemeyeceğimiz sonsuz bir borcun bağışlandığını, bu borcun ancak çarşıta bizim için ödenmiş olduğunu kabul etmeliyiz. Bu nedenle, Tanrı'yı sevmeli ve yüceltmeli, diğer insanlara karşı sevgi ve lütufla dolu bir yaşam sürmeliyiz. Luka 7:47 ayetinde öğretildiği gibi, çok bağışlanan çok sever, oysa "az bağışlanan, az sever." Peki aramızda ne kadar bağışlandığının farkında olmayan kim var?

Tanrı'yı sevmemiz diğer insanları da sevmemizi gerektiriyorsa, hemen Tanrı'nın sevgi mesajını hem sözle hem de eylemle paylaşmaya başlamalıyız. İnsanlara hemen şimdi gündelik yaşamlarında yardım etmeli, aynı zamanda Tanrı'nın sevgisinin bir aracısı olmaya çalışmalı, onları yeni bir gökte ve yeni bir yeryüzünde sonsuz yaşam vaadini sunan Kişi'ye yönlendirmeliyiz –o yeni yeryüzü, Tanrı'nın sevgisini reddetmenin korkunç meyveleri olan günah ve ölümlü harap olmuş bu dünyadan tamamen farklı yepyeni bir yaratımdır.

Diğer insanları severek Tanrı'yı sevmek için hangi somut adımları atabilirsiniz? Bugün ve önümüzdeki günlerde insanlara Tanrı'nın sevgisini göstermek ve (nihayetinde) onları sonsuz yaşam vaadine sahip olmanın ne anlama geldiğinin tadını çıkarmaya davet etmek için ne yapabilirsiniz?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Yönlü Gerçek ve Yaşam* kitabından, 60-68 sayfalarındaki “Dua Etme Ayrıcalığı” bölümünü okuyun.

“İhtiyaçlarımızı, mutluluklarımızı, üzüntülerinizi, endişelerinizi ve korkularımızı Allah’ın önünde tutun. O’na sıkıntı veremezsiniz; O’nu yoramazsınız. Başınızdaki saçların sayısını bilen Kişi çocuklarının ihtiyaçlarına kayıtsız değildir. ‘Rab, şefkat ve acımayla doludur ve merhametlidir.’ Yakup 5:11. O’nun sevgi dolu kalbi üzüntülerimizden ve onlardan söz etmemizden bile etkilenir. Akli karıştıran her şeyi O’na götürün. Hiçbir şey O’nun kaldıramayacağı kadar ağır değildir, zira O dünyaları yerinde tutar ve evrenin tüm meselelerini yönetir. Huzurumuzu herhangi bir şekilde ilgilendiren hiçbir şey O’nun fark edemeyeceği kadar küçük değildir. Deneyimimizde hiçbir bölüm O’nun okuyamayacağı kadar karanlık değildir; hiçbir karışıklık O’nun çözemeyeceği kadar zor değildir. O’nun çocuklarının en zavallısının bile başına hiçbir facia gelmez ki, hiçbir endişe ruhu taciz etmez ki, hiçbir neşe mutluluk vermez ki, hiçbir samimi dua dudaklardan kaçmaz ki göksel Babamız görmesin veya hemen ilgi göstermesin. ‘O kırık kalplileri iyileştirir, yaralarını sarar.’ (Mezmun 147:3). Allah ile her can arasındaki ilişki, yeryüzünde O’nun gözetimini paylaşacak başka hiçbir can, onun için sevgili Oğlu’nu vermiş olduğu hiçbir can yokmuş gibi belirgin ve doludur.”—Ellen G. White, *Yo, Gerçek ve Yaşam*, s. 65.

Tartışma Soruları:

1. Yukarıdaki şu cümle üzerinde düşünün: “Allah ile her can arasındaki ilişki, yeryüzünde O’nun gözetimini paylaşacak başka hiçbir can, onun için sevgili Oğlu’nu vermiş olduğu hiçbir can yokmuş gibi belirgin ve doludur.” Bu size nasıl bir teselli sağlıyor ve Tanrı’nın size olan yakınlığının ve sizinle ilgilendiğinin bilincinde olarak hayatınızı nasıl yaşamalısınız? Bu harika vadin gerçekliğiyle yaşamayı nasıl öğrenebilirsiniz? Her geçen gün buna gerçekten inanabildiğinizi hayal edin.
2. Bu haftaki dersin ışığında Mezmurlar 103:17, 18 ayetlerini nasıl anlıyorsunuz? Bu ayetler, Tanrı’nın sevgisinin nasıl sonsuza dek kalıcı olduğu ve yine de Tanrı’yla bir ilişkiye sahip olmanın faydalarının O’nun sevgisini kabul edip etmeyeceğimize nasıl bağlı olduğu konusunda ne söylüyor?
3. Bunun bilincinde olmak Tanrı’yla olan ilişkinizde ne gibi bir fark yaratıyor? Diğer insanların üzüntüleri hakkındaki düşüncelerinizi nasıl etkiliyor?

Kutsal Kitap'ın Sibü'sü

Yazan ANDREW MCCHESENEY

Melvin insanın topraktan mı yoksa mısırdan mı yaratıldığından emin değildi. Kutsal Kitap'ta, "RAB Tanrı Adem'i topraktan yarattı ve burnuna yaşam soluşunu üfledi. Böylece Adem yaşayan varlık oldu" diye okumuştur (Yaratılış 2:7). Ancak Kosta Rika'nın yaklaşık 17.000 nüfusa sahip en büyük yerli grubu olan Cabécar'lar, ona kendi dillerinde "Tanrı" anlamına gelen Sibü'nün insanı mısırdan yarattığını öğretmişti.

Melvin büyürken geleneklerinde var olan Sibü ile Kutsal Kitap'taki Sibü'nün aynı Tanrı olduğunu düşünürmüş. Ancak bir Yedinci Gün Adventisti ile Kutsal Kitap'ı çalışmaya başladığında, Kutsal Kitap'taki Sibü'nün niteliklerinin, geleneksel inancındaki Sibü'dan çok farklı olduğunu fark etti. Kutsal Kitap'taki Sibü'yu kabul etmeye karar verdi ve anne babası ve iki kardeşiyle birlikte vaftiz edildi.

Bir yıl sonra, 40 yaşındaki annesi felç geçirdi ve öldü.

22 yaşındaki Melvin ölümün bir bilinçsiz uyku hali olduğuna inanıyordu. Ancak Cabécar geleneği, annesinin bu hayatta kaldığını ve ailesi onu öteki dünyaya götürecektir olan dört günlük törene katılmadığı takdirde sonsuza kadar karanlıkta kaybolma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu söylüyordu. Geleneksel cenaze törenlerinin bir gereği olarak iki domuz ve üç tavuk kesip onları yas tutanlara yedirmeleri gerekiyordu. Bunu yapmayı reddetmek çok bencil bir davranış olarak kabul ediliyordu. Cabécar geleneği bencil insanları tiksindirici buluyor, onları kınıyordu. Büyükanne ve büyükbabanın ve diğer akrabalarının geleneklere uymaları için yaptıkları büyük baskılara rağmen, Melvin ve ailesi Kutsal Kitap'ın izinden gitmeye karar verdi. Adventist bir pastör annelerini gömmeleri için Cabécar topraklarının dışında bir yer bulmalarına yardım etti.

İşte o zaman Melvin bir pastör olmaya karar verdi. Vaftiz edildiği günden beri Tanrı'nın kendisini müjde hizmetinde çalışmaya çağırdığını hissetmiş ama buna direnmişti. Annesi öldükten sonra, hayatının geri kalanını Kutsal Kitap'ın Sibü'sunu insanlarla paylaşma işine adamaya karar verdi. Halkını, insanı mısırdan yaratan Sibü'dan alıp, insanı topraktan yaratan Sibü'ya yönlendirmek istiyordu. Öteki dünyada sonsuz yaşamı kazanmak için hayvan kurban etmenin gerekli olmadığını, çünkü Kutsal Kitap'ın Sibü'sunun herkesi kurtarmak amacıyla Kendi canını kurban olarak verdiği bilerek sevinmelerini istiyordu.

Melvin Madriz bugün 24 yaşında ve Kosta Rika'daki Orta Amerika Adventist Üniversitesi'nde bir pastörlük öğrencisi. Mezun olduktan sonra Adventist Kilisesi'nin ilk Cabécar pastörü olacak. Mevcut durumda yalnızca yaklaşık 30 Cabécarlı Adventist.

Melvin, "Sibü'ya inanıyorum, ama sadece Kutsal Kitap'ın Sibü'suna, geleneğin Sibü'suna değil," diyor.

Kutsal Kitap'ın Tanrısı'nın Cabécar'a ve dünya genelindeki tüm yerli halklara duyurulması için dua edin. Müjde'nin henüz ulaşılmamış ve yeterince ulaşılmamış halk topluluklarıyla paylaşılmasına yardımcı olan hizmet sunularımız için teşekkür ederiz.

Tanrı'yı Hoşnut Etmek

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Luk. 15:11–32, Sef. 3:17, Ef. 5:25–28, Yşa. 43:4, Rom. 8:1, Rom. 5:8, Mar. 9:17–29.

HATIRLAMA METNİ: “Tanrının RAB, o güçlü Kurtarıcı seninle. Alabildiğine sevinecek senin için, sevgisiyle seni yenileyecek, ezgilerle coşacak” (Sefanya 3:17).

Söyle bir durum hayal edin: Beş yaşında bir çocuk Babalar Günü'nde elinde özensizce paketlenmiş bir armağanla babasının yanına geliyor. Heyecanla armağanı babasına uzatıyor.

Babanın şöyle dediğini düşünün: “Oğlum, aldığım armağan umurumda değil. Sonuçta, bana verebileceğin hiçbir şey beni memnun edemez. Bana verebileceğin her şeyi kendim de alabilirim ve bana verdiğin her şey ya benim paramla alındı ya da benim verdiğim malzemelerden yapıldı. O yüzden armağanın sende kalsın. Ona ihtiyacım yok, istemiyorum da. Ama yine de seni seviyorum.”

Of!

Bu babanın verdiği tepki hakkında ne düşünüyorsunuz? İnsanın aklına “kalpsiz”, “soğuk” ve “duygusuz” gibi sözcükler geliyor. Tanrı bize bu şekilde mi karşılık veriyor? Tanrı'yı gerçekten hoşnut edebilir miyiz? Hayal etmesi ne kadar zor olsa da, düşmüş, günahla bozulmuş ve kötülüğe meyilli varlıklar olarak bizler bile –evet, Tanrı'yı hoşnut edebiliriz! Diğer bir deyişle, Tanrı bize ya da O'na sunduğumuz armağanlara o babanın baktığı gibi bakmaz. Tersine, Tanrı'yı hoşnut edebiliriz, ancak bunu *sadece Mesih aracılığıyla yapabiliriz.*

*18 Ocak Sebti Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Hayal Edebileceğinizden Çok Daha Değerli

Daha önceki bir derste gördüğümüz gibi, Tanrı'nın sevmediği tek bir kişi dahi yoktur –en kötü günahkâr ya da en kötü kötülük yapan kişi dahi. Ve Tanrı insanlara hayal edebileceğimizden bile daha fazla değer verdiği için, günahtan hoşnut olmaz, çünkü O bizi seviyor ve günahın bize ne yaptığını da biliyor.

Luka 15:11-32 ayetlerini okuyun. Kaybolan oğul benzetmesi Tanrı'nın merhameti ve sevgisi hakkında ne anlatıyor? Diğer oğul gibi evinde kalanlar için ne gibi uyarılarda bulunuyor?

İsa'nın anlattığı bu hikayede, adamın oğlu mirasını erkenden istemiş, babasını ve babasının ev halkını resmen reddetmişti. Kayıp oğul daha sonra mirasını çarçur etmeye koyuldu, sonunda yoksulluk ve açlık içine düştü, yalaktan yemek yiyen domuzları kıskanır oldu. Babasının evindeki hizmetçilerin fazlasıyla yiyeceğe sahip olduğunu hatırlayınca, bir hizmetkâr olma umuduyla eve dönmeye karar verdi.

Bundan sonra olanlar çok etkileyicidir. Kimi babalar böyle bir oğul geri döndüğünde onu geri çevirirler. “Mirasını aldın ve kendini evimden uzaklaştırdın. Burada bir evin yok artık.” Bu mantıklı, hatta yerinde bir tavır olurdu, değil mi? İnsanlar arasında bazı anne babaların gözünde oğul, eve özellikle de bir evlat olarak kabul edilemeyecek kadar ileri gitmiştir.

Ancak benzetmede baba (Tanrı'nın Kendisini temsil ediyor) böyle bir karşılık vermedi. Tersine, “kendisi [kaybolan oğul] daha uzaktayken babası onu gördü, ona acıdı, koşup boynuna sarıldı ve onu öptü” (Luk. 15:20). Bu gibi zamanlarda evin reisinin birini karşılamak için dışarı çıkması pek itibarlı bir davranış sayılmasa da, baba oğlunu karşılamak için büyük bir merhametle dışarı çıktı ve daha da şaşırtıcı olanı, onu evine geri kazandırdı, hatta onun adına bir kutlama düzenledi, bu da Tanrı'nın yoldan çıkmış her bir kişi için duyduğu büyük merhameti ve tek bir kişinin bile eve dönmesinden duyduğu sevinci temsil ediyor. Tanrı'nın ne muhteşem bir tasviri!

İlginç olan ise diğer oğulun tepkisidir. Bu tepki neden bu kadar insani, en azından kısmen adalete dayalı ve aynı zamanda anlaşılabilir bir tepkiydi? Bununla birlikte, hikayenin onun payına düşen kısmı, insani adalet kavramlarının müjdenin ya da Tanrı'nın bize olan sevgisinin derinliğini yakalayamayacağı konusunda bize ne öğretiyor?

Coşkuyla Sevinmek

Hayal etmesi bizim için ne kadar zor olsa da, Tanrı her bir insanı hesaplanamayacak kadar değerli görmektedir, bu yüzden tek bir canın bile kurtulmasından sevinç duymaktadır.

Sefanya 3:17 ayetini okuyun. Bu ayet kayıp oğul benzetmesine nasıl aydınlatıyor?

Sefanya 3:17 ayeti vurgulu bir şekilde Tanrı'nın kurtarılmış halkından sevinç duyduğunu ifade etmektedir. İbranicede sevinç ve neşe anlamına gelen hemen hemen her sözcük, Tanrı'nın kurtarılmış halkından duyduğu sevinci anlatan bu tek ayette geçmektedir. Sanki sözcüklerden hiçbiri tek başına Tanrı'nın o günkü sevincinin büyüklüğünü anlatmaya yetmiyor gibidir.

Bu ayete göre Tanrı'nın nerede olduğuna da dikkat edin –halkın “içinde” [KM]. Sevgi ilişkisinden kaynaklanan barışıklık, Tanrı'nın dolaysız varlığıyla gerçekleşir. Tıpkı oğlunu uzaktan gördüğünde koşarak gelen baba gibi, burada da Tanrı halkının içindedir.

Yeşaya 62:4 ayetinde benzer tasvirler bir evlilik benzetmesiyle ifade edilmiştir. Yeşaya 62:4 ayetine göre, Tanrı'nın halkına “sevincim sendendir” anlamına gelen “Heftsi-ba”, ülkeye de “evli” anlamına gelen “Beula” adı verilecektir. Peki Neden? Çünkü ayette şöyle deniyor: “RAB seni seviyor, ülken de evli sayılacak.” Tanrı'nın sevincinin zirvesi, halkını kabul edeceği ve bizim için, babanın kaybolan oğlu için sevindiği gibi sevineceği yenilenme gününe saklanmışır.

Efesliler 5:25-28 ayetlerini okuyun. Bu, bizden de göstermemiz istenen sevgi biçimi hakkında ne söylüyor?

Bu paragraf kocaları, “Mesih kiliseyi nasıl sevip onun uğruna kendini feda ettiyse” karılarını öyle sevmeye, onları “kendi bedenleri gibi” sevmeye teşvik ediyor (Ef. 5:25, 28). Bu ayetler sadece bir kocanın karısına karşı ne denli özverili ve fedakâr bir sevgi beslemesi gerektiğini vurgulamakla kalmayıp, aynı zamanda Mesih'in de halkını (kiliseyi) kendisinin bir parçası gibi sevdiğini gösteriyor.

Tanrı'yı Hoşnut Etmek?

Nasıl olur da evrenin Tanrısı, muhtemelen sonsuz bir evrende, küçüçük bir gezegende gelip geçici protoplazma parçacıkları olarak yaşayan insanlardan hoşnut olur? Her şeye gücü yeten ve hiçbir şeye ihtiyacı olmayan Yüce Varlık için insanların bu kadar önemli olması nasıl mümkün olabilir? Bu sorular iki açıdan değerlendirilebilir. Birincisi, Tanrı'nın Kendisi nasıl hoşnut olabilir? İkincisi, özellikle günahkârlığımız göz önünde bulundurulduğunda, insanlar O'nu nasıl hoşnut edebilir? Bu soruların ilk boyutu bugünün, ikincisi ise yarının konusudur.

Yeşaya 43:4; Mezmurlar 149:4 ve Süleyman'ın Özdeyişleri 15:8, 9 ayetlerini okuyun. Bu ayetler bize Tanrı'nın halkından hoşnut olması konusunda ne söylüyor?

Dün kısmen gördüğümüz gibi, Tanrı insanlardan hoşnut olabilir, çünkü başkalarını seven ve onlarla ilgilenen her kişinin yapacağı gibi, Tanrı da insanları onların çıkarlarını gözetecek şekilde sevmektedir.

Öte yandan, halkı kötülük yaptığı zaman Tanrı onlardan hoşnutsuz olmaktadır. Nitekim Süleyman'ın Özdeyişleri 15:8, 9 ayetlerinde öğretildiği gibi, RAB kötülerin "kurbanından" ve "yolundan" iğrenirken, "doğruların duası O'nu hoşnut eder" ve "doğruluğun ardından gidene sever." Bu ayetler Tanrı'nın sadece kötülükten hoşnutsuz olduğunu değil, aynı zamanda iyilikten de hoşlandığını göstermektedir. Aynı zamanda ilahi sevinç ve sevgiyi birbiriyle doğrudan ilişkili hale getirerek, Kutsal Yazı boyunca karşımıza çıkan Tanrı'nın sevgisi ve hoşnutluğu arasındaki derin bağlantıyı göstermektedir.

Mezmurlar 146:8 ayetine göre, Rab "doğruları sever." 2. Korintliler 9:7 ayeti şöyle ekliyor, "Tanrı sevinçle vereni sever." Öncelikle bu ayetlerin ne söylemediğine odaklanın. Tanrı'nın sadece doğru kişileri sevdiğini ya da sadece sevinçle verenleri sevdiğini söylemiyorlar. Tanrı herkesi sevmektedir. Yine de, bu metinlerin herhangi bir şey ifade edebilmesi için, Tanrı'nın "doğruları" ve "sevinçle verenleri" özellikle sevdiği anlamına gelmeleri gerekmektedir. Süleyman'ın Özdeyişleri 15:8, 9 ayetlerinde gördüklerimiz bize ipucu veriyor: Tanrı bunları ve diğerlerini onlardan hoşnut olma anlamında sevmektedir.

Evrenin Yaratıcısı olan Tanrı'nın bizimle bu kadar yakın, hatta duygusal anlamda ilişki içinde olabilmesi için gökle yeryüzünün birbirine ne kadar bağlantılı olması gerektiğini bir düşünün. Özellikle sıkıntılı bir dönemden geçiyorsanız, bu harika düşünce size nasıl bir umut vermelidir?

Diri Taşlar

Düşmüş, günahkâr varlıklar olarak nasıl oluyor da kutsal olan Tanrı'yı hoşnut edebiliriz?

Romalılar 8:1 ve Romalılar 5:8 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Tanrı'nın huzurundaki konumumuz hakkında ne öğretiyor?

Tanrı insanlara onların herhangi bir davranışından önce lütfetmektedir. Söylediğimiz ya da yaptığımız herhangi bir şeyden önce, Tanrı bize uzanmakta ve bize sevgisini kabul etme ya da reddetme olanağı sunmaktadır. Romalılar 5:8 ayetinde belirtildiği gibi, "Tanrı ise bizi sevdiğini şununla kanıtlıyor: Biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü" (*Yer. 31:3 ile karşılaştırın*). Ve kurtarıcımızın yaptıklarına iman ederek Tanrı'yla barışabilir ve hatta O'nu hoşnut edebiliriz.

1. Petrus 2:4-6 ayetlerini okuyun ve İbraniler 11:6 ayetiyle karşılaştırın. Bu, Tanrı'yı nasıl hoşnut edebileceğimiz konusunda bize ne söylüyor?

Tanrı'nın müdahalesi olmazsa, düşmüş insan Tanrı'ya değerli bir şey sunmaktan acizdir. Ancak Tanrı lütfu ve merhametiyle Mesih'in yaptıkları aracılığıyla bir yol açmıştır. Bilhassa, "İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'nın beğenisini kazanan ruhsal kurbanlar" sunabiliriz (*1Pe. 2:5*). "İman olmadan Tanrı'yı hoşnut etmek olanaksız" (*İbr. 11:6*) olsa da, Tanrı Mesih'in arabuluculuk işi sayesinde Tanrı imanlıları "her iyilikle donatsın; kendisini hoşnut eden şeyi İsa Mesih aracılığıyla bizlerde gerçekleştirsin. Mesih'e sonsuzlara dek yücelik olsun! Amin" (*İbr. 13:21*). Tanrı'ya imanla karşılık verenler, doğruluğu kabul edilebilir yegane varlık olan Mesih'in arabuluculuğu sayesinde O'nun katında doğru sayılmaktadırlar. Tanrı'nın sevgiyle yaptığı çağrılara karşılık verenler de Mesih'in arabuluculuğu sayesinde layık görülürler (*Luk. 20:35*) ve Tanrı onları kendi benzerliğine dönüştürür (*1Ko. 15:51-57, 1Yü. 3:2*). Tanrı'nın kurtarıcı işi sadece bizim için değil, aynı zamanda bizim içimizde var olmaktadır.

Mesih'in gökte sizin için arabuluculuk ettiği düşüncesi neden bu kadar cesaret vericidir?

Değerli Bir Hedef

Tanrı'nın merhametinin ve arabuluculuğunun şemsiyesi altında Tanrı, sevgisine verilen en küçük olumlu karşılıktan bile hoşnut olur. Sevgiye layık ve Kendisi kusursuz bir şekilde doğru olan yegâne Varlık aracılığıyla her birimiz doğru sayılabilir ve sonsuza kadar O'nunla kusursuz bir sevgi içinde yaşayacak olan Tanrı'nın sevdikleri arasında sayılabiliriz. Bu, yüce kurtuluş umududur ve Mesih'in bizim için gökte yaptığı işleri içermektedir.

Ancak, *bu beni bile kapsıyor mu? Ya ben yeterince iyi değilsem? Ya yeterli imana sahip olmadığımдан korkuyorsam?* diye merak ediyordunuz olabilirsiniz.

Markos 9:17-29 ayetlerini okuyun. Tanrı hikayedeki adama nasıl yanıt veriyor? İmanın ne kadarı yeterlidir?

Öğrenciler cini kovmayı başaramamışlardı; bütün umutlar kaybolmuş gibiydi. Ancak İsa geldi ve babaya, "İman eden biri için her şey mümkün!" dedi (*Mar. 9:23*). Çocuğun babası gözyaşları içinde, "İman ediyorum, imansızlığımı yenmeme yardım et!" diye yanıtladı (*Mar. 9:24*).

Dikkat edin, İsa adama, "Daha çok imanınız olduğunda bana geri gel" demedi. Aksine, adamın "İmansızlığımı yenmeme yardım et" diye feryat etmesi yeterli oldu.

İman olmadan Tanrı'yı hoşnut etmek mümkün değildir (*İbr. 11:6*), ancak İsa en küçük imanı bile kabul etmektedir ve imanla (Mesih'in arabuluculuğu sayesinde) O'nu hoşnut edebiliriz. İman aracılığıyla ve Mesih'in bizim adımıza yaptığı iş sayesinde, tıpkı çocuğu kendisine normalde değersiz olan bir hediye getirdiğinde bir babanın hoşnut olması gibi, Tanrı'yı hoşnut edecek şekillerde karşılık verebiliriz.

Bu nedenle, Pavlus'un Tanrı'yı "hoşnut etmeyi" amaç edinme öğüdünü tutmalıyız (*2Ko. 5:9, 10; Kol. 1:10, 1Se. 4:1, İbr. 11:5 ile karşılaştırın*). Ve Tanrı'dan isteklerimizi sevdiğimizimizin iyiliğini de kapsayacak şekilde dönüştürmesini ve sevgimizi başkalarına da ulaşacak şekilde büyütmesini istemeliyiz. "Birbirinize kardeşlik sevgisiyle bağlı olun. Birbirinize saygı göstermekte yarışın. Gayretiniz eksilmesin. Ruhta ateşli olun. Rab'be kulluk edin. Umudunuzla sevinin. Sıkıntıya dayanın. Kendinizi duaya verin. İhtiyaç içinde olan kutsallara yardım edin. Konuksever olmayı amaç edin" (*Rom. 12:10-13*).

Tanrı Mesih aracılığıyla bizi kabul ediyorsa, bizim de diğer insanları çok daha güçlü bir şekilde kabul etmemiz gerekmez mi? Komşunu kendin gibi sev buyruğu (*Lev. 19:18, Mat. 22:39*) ve altın kural olan insanlara sana davranılmasını istediğin gibi davran bu düşünceye nasıl aydınlatıyor?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni* kitabından 657-675. sayfalarındaki “Yüreğiniz Sıkılmasın” bölümünü okuyun.

“Halkının, kendisini değersiz kimseler olarak görmesi Rab’bi çok üzer. Seçilmiş halkının, onların uğruna yaptığı büyük fedakarlığa göre kendisine değer vermesini ister. Allah, insanlığın kurtulmasını istiyordu; aksi takdirde onların kurtuluşu uğruna böylesine yüce ve zor bir görevi gerçekleştirmesi için kendi Oğlu’nu göndermezdi. İsmi yüceltmek için kendilerinden dilekte bulunmaları Allah’ı memnun eder. İnsanlar, O’nun vaatlerine iman ettiklerinde Allah onlara daha büyük nimetler sunar.

“Fakat İsa’nın adıyla dua etmenin çok daha derin anlamı vardır. Bu, O’nun karakterini kabul ederek buna göre davranışlarımızı düzelttiğimiz ve O’nun yaptığı çalışmaları bizim de sürdürdüğümüz anlamına gelir. İsa, şöyle demişti: ‘Beni seviyorsanız, buyruklarımı da yerine getirirsiniz.’ O, insanları günahın içinde değil; bilakis günahtan uzaklaştıkları zaman kurtarır; ve yüreğinde O’na sevgi duyanlar, O’na olan bağlılıklarıyla bu sevgiyi açıkça göstereceklerdir.

“Gerçek bağlılık tamamen yürekte kaynaqlanır. İsa da aynı şekilde davranmıştır. İsa’ya bağlı olduğumuz takdirde O, bizim yüreğimizi ve düşüncelerimizi kendisinin isteğini yerine getirmemize uygun hale getirecektir. Böylece yüreğimiz, kötü düşüncelerden tamamen arınacaktır. Kötülüklerden arman ve kutsanan yüreğimizle, O’na hizmet etmekten zevk duyarız. Allah’ı tanımak bizim için bir ayrıcalıktır ve O’nu tanıdığımızda itaat dolu bir yaşam süreriz. İsa’nın karakterinin mükemmelliğini örnek alıp Allah ile bütünleştiğimizde günahtan nefret ederiz.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 661.

Tartışma Soruları:

1. “Özveriyle almak” ne anlama geliyor olabilir? Sizce gökte ve yeni yeryüzünde verme ve alma ilişkisi nasıl olacak?
2. Evrenin uzak bir köşesinden –belki de James Webb Uzay Teleskobu’nun en keskin görüşlü gözlerinin bile ulaşamayacağı kadar uzaktan– gelen göksel elçiler Daniel peygambere şamudot, yani “sevgili, arzu edilen, değerli” diye hitap ettiler. Ve bunu üç kez yaptılar. Daniel 9:23 ayetinde Cebrail ki şamudot attah, “çünkü sen çok sevilen birisin” diyor. Daniel 10:11 ayetinde, göksel bir varlık (belki yine Cebrail) ona ish şamudot, “sen ki çok sevilen birisin” diye sesleniyor, bu ifade daha sonra da Daniel’e tekrar söyleniyor (Dan. 10:19). Bunun Tanrı ve O’nun bize ne kadar yakın olduğu konusunda ne anlattığını düşünün. Bu muhteşem gerçekten kendiniz için nasıl bir umut çıkarabilirsiniz?
3. İbraniler 11. bölümde ele alınan iman kahramanlarının örnekleri bu haftanın dersinin içeriğiyle nasıl ilişkilidir? Bilhassa, bu tür örnekler kişinin imanla nasıl “Tanrı’yı hoşnut edebileceği” konusunda neyi açığa çıkarmaktadır? Bu tür iman ve sadakat örneklerinden ne öğrenebilir ve gündelik yaşamınıza uygulayabilirsiniz?

Minnettar Diyakon

Yazan ANDREW MCCHESENEY

Jong-Moon Yoon minnettari diyakon olarak tanınıyor. Hangi koşulda olursa olsun ağzından çıkan ilk sözcük “teşekkür ederim” oluyor. Biri yardım istediğinde, “teşekkür ederim” diyor. Bir anlaşmazlıkla karşılaştığında, “teşekkür ederim” diyor. Zorluklar ve hatta kayıplarla boğuşurken bile, “teşekkür ederim” diyor.

Güney Kore'deki bir Yedinci Gün Adventist kilisesinin diyakonu olan Jong-Moon Yoon, 1. Selanikliler 5:18 ayetinde “Her durumda şükredin. Çünkü Tanrı'nın Mesih İsa'da sizin için istediği budur” diyen elçi Pavlus'un sözlerini yürekten benimsemiş. Bu insanların dikkatini çekmiş.

Jong-Moon, uzun süredir Jeongdongjin Güney Kore'de, özellikle yılın ilk gününde gün doğumunun izlendiği en gözde yerlerden biri olan sahildeki bir kafenin işletmeciliğini yapıyor. Nanum da onun eski müşterilerinden biri. Genç bir kızken, arada sırada kafeye uğrayıp çay ile sahadanda yumurta, marul ve peynirden yapılan kızarmış bir sandviçten oluşan basit bir kahvaltı eşliğinde gün doğumunun tadını çıkarırdı. Yaşı ilerleyince evlendi ve Azsa adında bir kızı oldu. İkisi birlikte düzenli kahvaltı müşterileri oldular. Nanum Jong-Moon'un minnettarilığı karşısında hayrete düşüyordu. Sipariş verdiğinde, “teşekkür ederim” diyordu. Kahvaltının ücretini ödediğinde, “teşekkür ederim” diyordu. Yemek için teşekkür ettiğinde de “teşekkür ederim” diyordu.

Bir gün sohbet ederken adamın Cumartesi günleri kiliseye gittiğini öğrendi. Daha önce insanların Cumartesi günleri ibadet ettiğini hiç duymamıştı. “Gelecek Cumartesi seninle kiliseye gelebilir miyim?” diye sordu.

Bir sonraki Sebti günü, 5 yaşındaki kızıyla birlikte Jong-Moon'a kafesinden yaklaşık 30 dakika uzaklıkta bulunan kiliseye kadar eşlik ettiler. Kilise üyeleri anne ve kızını sıcak bir şekilde karşıladı ve heyecanla kiliseyi nasıl öğrendiklerini sordu. Nanum, minnettari diyakon sayesinde geldiğini söyledi.

Kilisedeki ibadetten sonra Nanum, Jong-Moon'a tekrar gelmek istediğini söyledi. “Eğer gittiğiniz kilise buysa, ben de peşinizden geleceğim,” dedi.

Nanum kafede İsa'nın adını hiç duymamış olsa da, Jong-Moon'un minnettari ruhu sayesinde İsa'yı gördü. Müjde sadece sözle değil, kişinin yaşamıyla da aktarılabilir. Jong-Moon'un örnekliliği sayesinde genç anne ve kızı düzenli olarak kiliseye gitmeye başladı. Şimdi de kocasının Sebti günü sabahları onlara katılması için dua ediyor.

Bu çeyreğin On Üçüncü Sebti Günü Sunularının bir kısmı Güney Kore'de müjdenin yayılmasına yardımcı olacak. Bu 29 Mart'ta cömert bir sunu yapmayı planladığımız için teşekkür ederiz.

Tanrı Tutkulu ve Merhametlidir

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Mez. 103:13, Yşa. 49:15, Hoş. 11:1-9, Mat. 23:37, 2Kö. 11:2, 1Kö. 13:4-8.

HATIRLAMA METNİ: “Ama RAB, ‘Kadın emzikteki çocuğunu unutabilir mi?’ diyor, ‘Rahminden çıkan çocuktan sevecenliği esirger mi?’ Kadın unuttu, ama ben seni asla unutmam” (Yeşaya 49:15).

Duygular sıklıkla istenmeyen ve kaçınılması gereken şeyler olarak değerlendirilir. Bazı insanlar için duygular özünde mantık dışıdır ve bu yüzden iyi bir erkek ya da kadın “duygusal” olarak tanımlanmaz. Bazı antik Yunan filozoflarınca, (çoğunlukla) tutkulara kapılmayan ya da hislerini duygusal olmayan bir akıl yoluyla yöneten “akılcı” insan kavramı ideal olarak kabul edilmiştir.

Evet, dizginlenemeyen duygular sorun yaratabilir. Ancak, Tanrı insanları duygulara sahip olarak yaratmıştır ve Kutsal Yazı boyunca Tanrı'nın Kendisi de yoğun duygulara sahip olarak resmedilmiştir. Tanrı, Kutsal Kitap'ın istikrarlı bir şekilde tasvir ettiği gibi yoğun duygular yaşayabiliyorsa, o halde duygular özü itibarıyla kötü ya da mantıksız olamaz –çünkü Kutsal Kitap'ın Tanrısı kusursuz bir şekilde iyidir ve kusursuz bilgiye sahiptir.

Aslında, Tanrı'nın bize olan sevgisinin güçlü bir duygusal sevgi olduğunun farkına varılmasıyla kazanılacak harika gerçekler bulunmaktadır, ancak Tanrı'nın (duygusal ya da başka türlü) sevgisi kusursuz olsa da, insanların hissettiği duygularla özdeş olarak düşünülmemesi gerektiği asla unutulmamalıdır.

*25 Ocak Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Bir Annenin Sevgisinden Daha Öte

Belki de insan yaşamında bilinen en büyük sevgi, anne babanın çocuğuna duyduğu sevgidir. Kutsal Kitap, Tanrı'nın insanlara duyduğu olağanüstü şefkati betimlemek için sık sık anne-baba-çocuk ilişkisi benzetmesini kullanmış ve Tanrı'nın şefkatinin aynı duygunun en yoğun ve en güzel insani dışavurumundan bile kat be kat daha üstün olduğunu vurgulamıştır.

Mezmurlar 103:13, Yeşaya 49:15 ve Yeremya 31:20 ayetlerini okuyun. Bu tasvirler Tanrı'nın merhametinin doğası ve derinliği konusunda ne anlatıyor?

Bu ayetlere göre, Tanrı bizimle sevgili çocukları olarak ilgilenmekte, iyi bir anne ve babanın çocuklarını sevdiği gibi bizi sevmektedir. Yine de, Yeşaya 49:15 ayetinde açıklandığı gibi, bir anne bile “emzikteki çocuğunu unutabilir” ya da “rahminden çıkan çocuktan sevecenliği esirger” ancak Tanrı çocuklarını asla unutmaz ve O'nun sevgisi hiç tükenmez (*Ağütler 3:22*).

Dikkat çekici şekilde, burada ve Tanrı'nın engin şefkatli sevgisini anlatan diğer birçok ayette merhamet için kullanılan İbranicedeki *raham* sözcüğünün, İbranicedeki rahim (*rehem*) sözcüğünden türetildiği düşünülmektedir. Bu nedenle, araştırmacıların da belirttikleri gibi, Tanrı'nın şefkati “ana rahmine benzer bir anne sevgisidir”. Gerçekten de, herhangi bir insanın şefkatinden, hatta bir annenin yeni doğan bebeğine duyduğu şefkatten bile kat be kat daha üstündür.

Yeremya 31:20 ayetine göre Tanrı, Kendisine karşı defalarca isyan etmiş ve O'nu kederlendirmiş olmalarına rağmen, antlaşma halkını “değerli oğlu” ve “hoşnut olduğu çocuğu” olarak görmektedir. Her şeye rağmen Tanrı, “Yüreğim onu özlüyor” ve “ona merhamet edeceğim” [KM] diyor. Burada merhamet olarak tercüme edilen sözcük, yukarıda ilahi şefkat (*raham*) için kullanılan aynı sözcüktür. Dahası, “Yüreğim onu özlüyor” ifadesi kelimesi kelimesine “İçim kükrüyor” diye tercüme edilebilir. Bu tanımlama ilahi duyguların yoğun içsel dilidir ve Tanrı'nın halkına duyduğu şefkatli sevginin derinliğine işaret etmektedir. Sadakatsizliklerine rağmen, Tanrı halkına bol şefkat ve merhametini bahşetmeye devam etmekte ve bunu tüm makul beklentilerin ötesinde yapmaktadır.

Bazılarımız için, Tanrı'nın bize olan şefkatinin sevgi dolu bir anne ya da babanın şefkatine benzediğini bilmek son derece teselli edicidir. Öte yandan, bazı kişiler anne ya da babaları sevgi dolu olmadığı için bu konuda zorlanabilirler. Tanrı'nın şefkati bu kişilere başka hangi yöntemlerle gösterilebilir?

Yürek Sızlatan Sevgi

Tanrı'nın insanlığa duyduğu merhametli sevginin ölçülemez derinliği Hoşea kitabında gözler önüne serilmiştir. Tanrı peygamber Hoşea'ya şöyle buyurmuştu: "Git, kötü bir kadınla evlen, ondan zina çocukların olsun. Çünkü ülke halkı benden ayrılarak adice zina ediyor" (Hoş. 1:2). Daha sonra, Hoşea 11. bölümde Tanrı'nın halkıyla olan ilişkisi, çocuğunu seven bir baba benzetmesiyle tasvir edilmiştir.

Hoşea 11:1-9 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerdeki betimlemeler Tanrı'nın halkını nasıl sevdiğini ve onlarla nasıl ilgilendiğini ne şekilde ortaya koyuyor?

Tanrı'nın halkına olan sevgisi, anne babanın çocuğuna olan şefkatli ilgisine benzetilmiştir. Kutsal Yazı'da küçük çocuğa yürümeyi öğretmek, çok sevdiği çocuğunu kucasına almak, iyileştirmek, beslemek ve başka yollarla halkıyla şefkatli bir şekilde ilgilenmek gibi tasvirler kullanılmıştır. Kutsal Yazı ayrıca Tanrı'nın, "çocuğunu taşıyan bir adam gibi" halkını "taşıdığını" belirtiyor (Yas. 1:31). Tanrı, "Sevgisi ve merhametinden ötürü onları kurtardı, geçmişte onları sürekli yüklenip taşıdı" (Yşa. 63:9).

Tanrı'nın sarsılmaz sadakatinin tersine, halkı defalarca sadakatsiz davranmış, nihayetinde Tanrı'yı kendilerinden uzaklaştırmış, yargıyı üzerlerine çekmiş ve O'nu derinden kederlendirmiştir. Tanrı merhametlidir, ancak asla adaleti göz ardı ederek değil. (İleriki bir derste göreceğimiz gibi, sevgi ve adalet birlikte ilerler.)

Hiç midenizi burkacak kadar üzüldüğünüz oldu mu? Tanrı'nın halkı hakkındaki duygularının yoğunluğu için kullanılan betimlemeler bu tarzdır. Birinin yüreğinin sızlaması ve merhametinin uyanması, hem Tanrı hem de insanlar için kullanılan, derin duyguları ifade eden mecazi bir dildir.

Yüreğin sızlaması tasviri (*kamar*), Süleyman'ın huzuruna gelen ve ikisi de aynı bebeğin kendilerine ait olduğunu iddia eden iki kadının vakasında kullanılmıştır. Süleyman bebeğin ikiye bölünmesini buyurduğunda (çocuğa zarar vermek gibi bir niyeti yoktu), bu betimleme gerçek annenin duygusal tepkisini tanımlamak için kullanılmıştır (1Kr. 3:26; Yar. 43:30 ile karşılaştırın).

Anne baba olmuş her kişi bu dersin neyden bahsettiğini anlayabilir. Dünyadaki başka hiçbir sevgi bununla kıyaslanamaz. Bu, Tanrı'nın bize olan sevgisinin gerçekliğini anlamamıza nasıl yardımcı olabilir ve bu anlayıştan nasıl bir teselli çıkarabiliriz ve çıkarmalıyız?

İsa'nın Merhameti

Yeni Ahit'te de, Tanrı'nın merhametini betimlemek için Eski Ahit'tekiyle aynı türden betimlemeler kullanılmıştır. Pavlus Baba'dan "Her türlü tesellinin kaynağı olan Tanrı... merhametli Baba" diye söz etmiştir (2Ko. 1:3). Dahası, Pavlus Efesliler 2:4 ayetinde Tanrı'nın merhametinin bol olduğunu ve "bizi çok sevdiği için" insanları kurtardığını açıklamaktadır.

Çeşitli benzetmelerinde Mesih'in Kendisi, Baba'nın merhametini tasvir etmek için tekrar tekrar yürek parçalayıcı, iç burkan duygu ifadeleri kullanmıştır (Mat. 18:27, Luk. 10:33, Luk. 15:20). Eski Ahit ve Yeni Ahit'te ilahi merhameti tasvir eden aynı ifadeler Müjdeler'de de İsa'nın sıkıntı çekenlere verdiği merhamet dolu yanıtları tasvir etmek için kullanılmıştır.

Matta 9:36, Matta 14:14, Markos 1:41, Markos 6:34 ve Luka 7:13 ayetlerini okuyun. Ayrıca Matta 23:37 ayetine de bakın. Bu ayetler Mesih'in insanların sıkıntılarında ne şekilde etkilendiği konusuna nasıl aydınlatıyor?

Müjdelerde defalarca, sıkıntılı ya da muhtaç durumdaki insanlar karşısında Mesih'in merhametle dolduğu ifade edilmiştir. Ve O yalnızca merhamet duymakla kalmamış, aynı zamanda insanların ihtiyaçlarını da karşılamıştır.

Ve evet, İsa halkı için ağıt da yakmıştır. Kenti seyrederken Mesih'in gözlerindeki yaşları hayal edebilirsiniz: "Tavuğun civcivlerini kanatları altına topladığı gibi ben de kaç kez senin çocuklarını toplamak istedim, ama siz istemediniz" (Mat. 23:27). Burada, Mesih'in ağıdının Eski Ahit boyunca karşımıza çıkan Tanrı tasviriyle birebir örtüştüğünü görüyoruz. Hatta birçok Kutsal Kitap araştırmacısı, yavrusuyla ilgilenen kuş betimlemesinin eski Yakın Doğu'da yalnızca tanrısal varlıklar için kullanılan bir benzetme olduğunu belirtmektedir. Birçok kişi burada Yasa'nın Tekrarı 32:11 ayetindeki Tanrı'nın yavrularının üzerinde kanat çırpın, onları koruyan ve gözetken bir kuş olarak tasvir edilmesine bir gönderme görmektedir.

Tanrı'nın bize duyduğu büyük şefkatli sevgiye İsa'nın Kendisinden daha büyük bir örnek yoktur –O, sevginin mutlak örneği olarak bizim için Kendisini feda etmiştir. Ancak Mesih yalnızca Tanrı'nın kusursuz bir sureti değildir. O aynı zamanda insanlığın da kusursuz bir örneğidir. Yaşamlarımızı Mesih'in yaşamını örnek alarak, diğer insanların hisseder ihtiyaçlarına odaklanarak ve böylelikle Tanrı'nın sevgisini sadece vaaz etmekle kalmayıp onu somut bir biçimde sergileyerek nasıl sürdürebiliriz?

Kıskanç Bir Tanrı mı?

Kutsal Kitap'ın Tanrısı “merhametli Tanrı”dır. İbranicede Tanrı *el raḥum* olarak adlandırılmıştır (Yas. 4:31). “El” sözcüğü “Tanrı” anlamına gelir ve *raḥum* da merhamet için kullanılan (*raḥam*) kökünün farklı bir biçimidir. Ancak Tanrı sadece merhametli Tanrı olarak değil, aynı zamanda kıskanç Tanrı, *el qana*’ diye de adlandırılmıştır. Yasanın Tekrarı 4:24 ayetinde ifade edildiği gibi, “Çünkü Tanrınız RAB yakıp yok eden bir ateştir; kıskanç bir Tanrı’dır [*el qana*]” (Bkz. Yas. 4:24, Yas. 6:15, Yeş. 24:19, Nah. 1:2.)

Birinci Korintliler 13:4 ayeti “sevgi kıskanmaz” diyor. O halde Tanrı nasıl “kıskanç bir Tanrı” olabilir? 2. Korintliler 11:2 ayetini okuyun ve Kutsal Kitap’taki hikayeler boyunca Tanrı’nın halkının O’na nasıl sadakatsizlik ettiğini düşünün (örneğin bkz. Mez. 78:58). Bu ayetler ilahi “kıskançlığı” anlaşılması için nasıl bir ışık tutabilir?

Tanrı’nın “kıskançlığı” genellikle yanlış anlaşılmaktadır. Birinden kıskanç bir koca ya da hanım diye bahsediyorsanız, muhtemelen bunu bir iltifat olarak söylemiyorsunuzdur. Kıskançlık kavramı birçok dilde çoğunlukla olumsuz çağrışımlara sahiptir. Ancak Kutsal Kitap’ta ilahi kıskançlığın hiçbir olumsuz anlamı yoktur. Sevgi dolu bir kocanın karısıyla mahrem bir ilişki kurmak için duyduğu haklı tutkudur.

Sevginin karşıtı olan bir tür kıskançlık bulunsa da (1Ko. 13:4), 2. Korintliler 11:2 ayetine göre iyi ve haklı bir “kıskançlık” da bulunmaktadır. Pavlus bundan “tanrısal bir kıskançlık” diye söz ediyor (2Ko. 11:2). Tanrı’nın kıskançlığı sadece ve her zaman doğru bir kıskançlıktır ve Tanrı’nın halkına duyduğu tutkulu sevgi olarak tanımlanması daha uygundur.

Tanrı’nın halkına olan tutkusu (*qana*’), onlara olan yoğun sevgisinden ileri gelmektedir. Tanrı, halkıyla özel bir ilişki arzulamaktadır; sadece Kendisi onların Tanrısı olmalıdır. Yine de Tanrı sıklıkla sevgisi karşılıksız kalan, reddedilmiş bir sevgili olarak tasvir edilmiştir (bkz. Hoşea 1-3, Yer. 2:2, Yer. 3:1-12). Dolayısıyla, Tanrı’nın “kıskançlığı” ya da “tutkusu” asla nedensiz değildir, ancak her zaman sadakatsizliğe ve kötü insanlara karşı tepkilidir. Tanrı’nın kıskançlığında (ya da “tutkulu sevgisinde”) insan kıskançlığının olumsuz çağrışımları bulunmamaktadır. Asla hasetli değildir aksine her zaman halkıyla özel bir ilişki için ve onların iyiliği uğrunda doğru ve haklı bir tutkudur.

Tanrı’nın bize gösterdiği bu iyi “kıskançlığı” diğer insanlara yansıtmayı nasıl öğrenebiliriz? _____

Merhametli ve Tutkulu

Kutsal Kitap'ın Tanrısı merhametli ve tutkuludur ve bu ilahi duygular İsa Mesih'te üstün bir şekilde örneklenmiştir. Tanrı duygudaştır (*Yşa. 63:9, İbr. 4:15 ile karşılaştırın*), halkının üzüntülerinden derinden etkilenir (*Hak. 10:16, Luk. 19:41*) onları dinlemeye, yanıtlamaya ve teselli etmeye isteklidir (*Yşa. 49:10, 15; Mat. 9:36; Mat. 14:14*).

1. Korintliler 13:4-8 ayetlerini okuyun. Bu ayetler ne şekilde bizi diğer insanlarla olan ilişkilerimizde Tanrı'nın merhametli ve muhteşem sevgisini yansıtmaya çağırıyor?

Hepimiz 1. Korintliler 13:4-8 ayetlerinde tarif edilen gibi bir sevgiye örnek teşkil edecek kişilerle ilişki içinde olmayı arzuluyoruz. Ancak ne sıklıkla başkalarına karşı böyle bir insan olmaya çalışıyoruz? Kendimizi sabırlı ve nazik yapamıyoruz; kıskanç, kibirli, kaba ya da çıkarıcı olmamaya zorlayamıyoruz. Her şeye katlanan, her şeye inanan, her şeyi umut eden, her şeye dayanan ve asla son bulmayan bir sevgiyi kendi içimizde hazır bulunduramıyoruz (*İKo. 13:7, 8*). Yaşamlarımızda böyle bir sevgi ancak Kutsal Ruh'un meyvesi olarak ortaya çıkabilir. Ve Tanrı'ya şükürler olsun ki, Kutsal Ruh iman yoluyla Mesih İsa'da olanların yüreklerine Tanrı'nın sevgisini dökmektedir (*Rom. 5:5*).

Tanrı'nın lütfu ve Kutsal Ruh'un gücüyle, Tanrı'nın son derece duygusal ancak her zaman kusursuz bir şekilde adil ve akılcı olan sevgisine hangi somut şekillerde karşılık verebilir ve onu yansıtabiliriz? Öncelikle, yegane doğru yanıt sevgi olan Tanrı'ya ibadet etmektir. İkinci olarak, diğer insanlara faal bir şekilde merhamet ve yardımsever bir sevgi göstererek Tanrı'nın sevgisine karşılık vermeliyiz. Hristiyan inancımızla teselli bulmakla yetinmemeli, başkalarını da teselli etmek için hareket geçmeliyiz. Son olarak da, yüreklerimizi değiştirmeye gücümüzün yetmeyeceğini, ancak Tanrı'nın bunu yapabileceğini anlamalıyız.

O halde Tanrı'dan Kendisi ve başkaları için bize yeni bir yürek, iyi olanı yücelten ve içimizdeki pislikleri temizleyen saf ve arındırıcı bir sevgi vermesini dileyelim.

Duamız şu olsun: "Rab birbirinize ve bütün insanlara beslediğiniz sevgiyi, bizim size beslediğimiz sevgi ölçüsünde çoğaltıp artırsın! Öyle ki, Rabbimiz İsa bütün kutsallarıyla geldiğinde, Babamız Tanrı'nın önünde kutsallıkta kusursuz olmanız için yüreklerinizi pekiştirsin" (*İse. 3:12, 13*).

Böyle bir sevgiyi ortaya çıkarmanın yegane yolu neden benliğimizi ve doğal kalbimizdeki bencillik ve yozlaşmayı ortadan kaldırmaktır? Benliğimizi bu şekilde ortadan kaldırabilmek için yapabileceğimiz seçimler nelerdir?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Bereket Dağı'ndan Düşünceler* kitabından, 14-47 sayfaları arasındaki “Mutluluk Vaatleri” bölümünü okuyun.

“Canlarındaki büyük fakirliğin farkında olan herkes, kendilerinde iyi olan hiçbir şey olmadığını hissedenler, İsa'ya bakarak doğruluğa ve güce kavuşabilirler. O, 'Ey bütün yorgunlar ve yükü ağır olanlar! Bana gelin' demektedir. Matta 11:28. Fakirliğinizi, O'nun lütfunun zenginliğiyle değiştirmenizi buyurmaktadır. Biz Allah'ın sevgisine lâyık değiliz, fakat güvencemiz olan Mesih lâyıktır ve O'na gelen herkesi kurtarmaya fazlasıyla muktedirdir. Geçmişteki tecrübeniz ne olmuşsa olsun, şu andaki durumunuz ne kadar umut kırıcı olursa olsun, İsa'ya olduğunuz gibi, zayıf, çaresiz ve umutsuz bir halde gelerseniz, müşfik Kurtarıcımız sizi ta uzaktan karşılayacak ve sevgi dolu kollarıyla sizi kucaklayarak, Kendi doğruluk kaftanını size giydirecektir. Bizi, Kendi karakterinin beyaz giysisiyle kuşanmış olarak, Baba'nın huzuruna sunar. Allah'ın önünde bizi savunarak, şöyle der: Ben günahkâr olanın yerini aldım. Şeytan, bizi günahla suçlayarak ve kendisine ait ganimetler olduğumuzu iddia ederek, canlarımıza karşı ne kadar yüksek sesle karşı gelirse gelsin, Mesih'in kanı ondan daha da büyük bir güçle şefaate bulunur.”—Ellen G. White, *Bereket Dağından Düşünceler*, s. 16, 17.

Tartışma Soruları:

- İsa sayesinde Baba'ya nasıl takdim edildiğimiz konusunda ilhamın yukarıda söylediklerine bakın. “Bizi, Kendi karakterinin beyaz giysisiyle kuşanmış olarak, Baba'nın huzuruna sunar.” Hatalarımız ve kusurlarımız yüzünden zaman zaman cesaretimiz ne kadar kırılırsa kırılınsın ya da Tanrı'nın bize gösterdiği gibi bir sevgiyi başkalarına yansıtmakta ne kadar başarısız olursak olalım, neden İsa “bizi Kendi karakterinin beyaz giysisiyle kuşanmış olarak, Baba'nın huzuruna sunduğu” için Baba tarafından kabul edildiğimizi bildiren harika habere her zaman geri dönmek zorundayız?
- Süleyman'ın huzuruna gelip bebeğin kendilerine ait olduğunu iddia eden iki kadının vakasında annenin neler hissetmiş olabileceğini düşünün. Bir kez daha 1. Krallar 3:26 ayetindeki duygusal anlatımı düşünün. Bu, Hoşea 11:8 ayetinde Tanrı'nın halkına yönelik duygularını tarif etmek için kullanılan aynı tarz ifadeleri nasıldınlatıyor?
- Müjdeler boyunca İsa'nın sıklıkla insanların ihtiyaçlarından etkilediğini gördük. Peki O bu durumlarda ne yaptı? İnsanların ihtiyaçlarını karşılamak için harekete geçti. Bireysel olarak, hatta belki de sınıf olarak, rahatlatılmaya ihtiyacı olanların ihtiyaçlarını karşılayabileceğiniz somut yöntemler nelerdir?

Sarhoşların Saldırısına Uğradı

Yazan ANDREW MCCHESENEY

Sarhoşun biri halk otobüsünde 21 yaşındaki bir kadın müjdeciyeye sarkıntılık etti ve ona sarılıp öpmeye çalıştı. Kadın adama karşı koymaya çalışırken, diğer yolcular başka tarafa bakıyordu, ta ki yaşlı bir kadın otobüs şoförüne bağırarak bir şeyler söyleyene kadar. Otobüs durdu, ardından yaşlı kadının yönlendirme- siyle birkaç yolcu adamı otobüsten attı. Kadın hıçkırarak ağlayan müjdecinin yanına geldi, onun kolunu okşadı ve anlayamadığı bir şeyler söyledi.

Joanne (Park) Kim Moğolistan'da neredeyse her hafta böyle bir kabusla karşılaşılıyordu. 1990'ların başıydı ve o, komünizmden yeni kurtulmuş, yoksul Moğolistan'daki ilk Yedinci Gün Adventist müjdecilerinden biri olarak hizmet eden Amerikalı bekâr bir kadındı.

Başka bir olayda, sarhoş bir komşusu Joanne'in dairesini kendi dairesi sanmıştı. Adam çelik burunlu çizmeleriyle çürük ahşap kapıyı tekmeleyerek kırdı ve ona vurmaya başladı. Joanne eline geçirdiği bir süpürgeyle çığlıklar atarak ona karşılık verdi. Joanne süpürgeyi tavana vurmaya için kullanana ve Amerikalı evli bir çift olan müjdeciler arkadaşları üst kattaki dairelerinden duyup onu kurtarmak için aşağıya koşana kadar bu Joanne'in kaybettiği bir mücadeleydi.

Joanne için bardağı taşıran son damla, kendisi gibi müjdeciler olan bir arkadaşıyla birlikte Moğolistan'ın başkenti Ulan Batur'un kenar mahallelerinde bir otobüs durağında beklerken geldi. Bir kadın onları çocuğunun ilk saç kesimine davet etmişti ve bu Moğolistan'da büyük bir kutlama olarak kabul ediliyordu. Joanne'e otobüs durağında beklemesi söylenmişti, çünkü isimsiz sokaklarda evi bulması imkansızdı, bu yüzden o ve müjdeciler arkadaşları kaldırıma oturup annenin gelmesini bekliyorlardı.

Sonra dört sarhoş adam yanlarına oturdu ve Joanne'e sarılıp onu öpmeye çalıştılar.

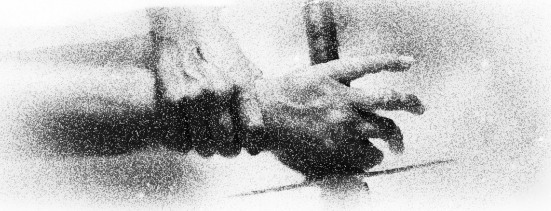
Joanne ve arkadaşı oradan uzaklaştılar ama adamlar onları takip etti. Kalabalık otobüs durağındaki herkes yüzünü başka yöne çevirmişti. Adamlar kadınları ıssız bir sokağa sürüklediler. Joanne çığlık attı, onları tekmeledi ve karşı koydu, ama dört adama karşı koyacak gücü yoktu. Ardından adamlar kadınları yere savurdu. Joanne sonunun geldiğini düşünüyordu.

Birden adamların yüzleri soldu. Arkalarını dönüp kaçmaya başladılar.

Joanne onları kurtarmaya kimin geldiğini görmek için etrafına bakındı. Orada kimse yoktu. O anda Joanne adamların muhtemelen bir melek görmüş olduklarını anladı.

Bu müjdecilik öyküsü, Komünizm sonrası Moğolistan'da Yedinci Gün Adventistlerinin çalışmalarına başlamasına yardımcı olan ve orada müjdeciler olarak görev yapmaya devam eden Amerikalı müjdeciler Joanne (Park) Kim'e yakından bir bakış sunuyor. Siz de bu çeyrekteki On Üçüncü Sebti Sunusu aracılığıyla müjdeciler çalışmalarına katılabilirsiniz; bu sunuların bir kısmı Moğolistan'ın Ulan Batur kentinde çocukların ruhsal, zihinsel, sosyal ve fiziksel olarak gelişebilecekleri bir eğitim merkezi açılmasına yardımcı olacak. Joanne hakkında daha fazlasını gelecek hafta okuyabilirsiniz.

İlahi Sevginin Öfkesi

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 78. Mezmur; Yunus 4:1-4; Mat. 10:8; Mat. 21:12, 13; Yér. 51:24, 25; Rom. 12:17-21.

HATIRLAMA METNİ: “Yine de Tanrı sevecendi, suçlarını bağışlıyor, onları yok etmiyordu; çok kez öfkesini tuttu, bütün gazabını göstermedi” (Mezmurlar 78:38).

Tanrı'nın merhameti sık sık övülse de, pek çok kişi O'nun öfkeli olduğu düşüncesini rahatsız edici bulur. Tanrı sevgiyse, O'nun asla öfkelenmemesi gerektiğini düşünürler. Ancak bu görüş yanlıştır. O'nun öfkesi doğrudan sevgisinden kaynaklanmaktadır.

Bazı kişiler Eski Ahit'teki Tanrı'nın bir öfke Tanrısı, Yeni Ahit'teki Tanrı'nın ise bir sevgi Tanrısı olduğunu iddia ediyorlar. Ancak tek bir Tanrı vardır ve O her iki Ahit'te de bir olarak açığa vurulmuştur. Sevgi olan Tanrı kötülük karşısında öfkelenir –ancak *bunun sebebi* tam olarak O'nun sevgi olmasıdır. İsa'nın Kendisi kötülüğe karşı yoğun bir öfke duyduğunu ifade etmiştir ve Yeni Ahit Tanrı'nın öfkesinin haklı ve yerinde olduğunu tekrar tekrar öğretmektedir.

Tanrı'nın öfkesi her zaman kötülük ve adaletsizliğe verdiği haklı ve sevgi dolu karşılıktır. Tanrısal öfke, kusursuz iyilik ve sevgi tarafından harekete geçirilen haklı bir kızgınlıktır ve tüm yaratımın gelişimini amaçlamaktadır. Tanrı'nın öfkesi basitçe kötülüğe ve adaletsizliğe karşı sevginin gösterdiği yerinde cevaptır. Dolayısıyla, kötülük Tanrı'yı kötülüğün kurbanları yararına ve kötülüğü yapanlara karşı öfkelenmeye sevk etmektedir. O halde Tanrısal öfke, ilahi sevginin bir başka ifadesidir.

*1 Şubat Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Kötülük Tarafından Kederlendirildi

Kutsal Kitap'ın Tanrısı adaleti sevmekte ve kötülükten nefret etmektedir. Bu nedenle günah ve kötülük O'nu öfkeye, ezilen ve suistimal edilenler adına ve hatta kişinin yaptığı kötülüğün öncelikle kendisini etkilediği durumlarda bile ortaya çıkan bir öfkeye sevk etmektedir. Tanrı kötülükten nefret etmektedir çünkü kişi kendisine kötülük yaptığında dahi, kötülük her zaman O'nun yaratıklarına zarar vermektedir. Kutsal Kitap hikayelerinde Tanrı, Kutsal Kitap araştırmacılarının isyankârlık döngüsü diye adlandırdıkları şey tarafından tekrar tekrar öfkelenmeye sevk edilmektedir. Bu döngü şu şekilde gerçekleşir:

Halk Tanrı'ya isyan eder ve çocuk kurban etme ve başka türlü iğrenç şeyler gibi Tanrı'nın nazarında korkunç olan gaddarlıklar yaparlar.

Halkın tercihleri uyarınca Tanrı onlardan uzaklaşır.

Yabancı uluslar halkı baskı altına alır.

Halk kurtuluş için Tanrı'ya yakarır.

Tanrı lütfederek halkı kurtarır.

Halk, çoğu durumda öncekinden daha da korkunç bir şekilde Tanrı'ya yeniden isyan eder.

Fakat bu korkunç kötülük ve sadakatsizlik döngüsü karşısında, Tanrı insanların sadakatsizliğini tekrar tekrar, ancak sonsuz bir sadakatle, sonsuz bir hoşgörüyle, olağanüstü bir lütufla ve engin bir şefkatle karşılar.

78. Mezmuru okuyun. Bu bölüm Tanrı'nın halkının tekrar tekrar isyan etmesine ne şekilde karşılık verdiğini anlatıyor?

Kutsal Kitap'a göre sevgi ve adalet birbiriyle bağlantılıdır. İlahi öfke sevginin kötülüğe verdiği yerinde karşılıktır çünkü kötülük her zaman Tanrı'nın sevdiği birine zarar vermektedir. Kutsal Yazılar'da Tanrı'nın keyfi olarak ya da haksız yere öfkeleniği ya da hiddetlendiği hiçbir örnek bulunmamaktadır.

Ve Tanrı'nın halkı defalarca O'nu terk etmiş ve O'na ihanet etmiş olsa da, Tanrı asırlar boyunca sabırla ve tüm makul beklentilerin ötesinde onlara merhamet etmeye devam etmiş (*Neh. 9:7-33*), böylece sonsuz şefkatinin ve merhametli sevgisinin akıl almaz derinliğini sergilemiştir. Gerçekten de Mezmurlar 78:38 ayetine göre, Tanrı "Yine de Tanrı sevecendi, suçlarını bağışlıyor, onları yok etmiyordu; çok kez öfkesini tuttu, bütün gazabımı göstermedi."

Mutlaka diğer insanlara yapılan kötülüklerden dolayı öfkelenmişsinizdir. O halde bu duygu Tanrı'nın kötülük karşısındaki öfkesini daha iyi anlamana nasıl yardımcı olabilir?

Tanrı Tez Öfkelenmez

Tanrı kötülüğe öfkelenir çünkü Tanrı sevgidir. Tanrı o kadar merhametli ve bağışlayıcıdır ki, bir Kutsal Kitap peygamberi fazla merhametli olduğu için Tanrı'yı kinamıştır!

Yunus'un hikayesini, Yunus 4:1-4 ayetlerinde Tanrı'nın merhamet göstererek Ninovalıları bağışlamasına Yunus'un verdiği tepkiyi düşünün. Bu Yunus ve Tanrı hakkında bize ne anlatıyor? (Ayrıca bkz. Mat. 10:8.)

Yunus'un Tanrı'nın merhametine verdiği tepki iki temel açıdan anlamlıdır. Birincisi, Yunus'un kendi katı yürekliliğini göstermektedir. İsrail'e yaptıkları yüzünden Asurlular'dan o kadar nefret ediyordu ki, Tanrı'nın onlara merhamet göstermesini istemiyordu.

Bizim için ne büyük bir ders! Ne kadar anlaşılabilir olsa da, aynı tutuma sahip olmamak için dikkatli olmalıyız. Tüm insanlar içinde Tanrı'nın lütfunu almış olanlar, lütfun nasıl karşılıksız olduğunun farkına varmalı ve bu nedenle lütfü diğer insanlara da ulaştırmaya istekli olmalıdır.

İkinci olarak, Yunus'un tepkisi Tanrı'nın merhametinin ve lütfunun O'nun karakteri açısından ne kadar merkezi olduğunu pekiştirmektedir. Yunus Tanrı'nın merhametine o kadar aşınaydı ki –tam olarak Tanrı “lütfeden, acıyan” ve “tez öfkelenmeyen, sevgisi engin” olduğu için (Yun. 4:2)– Yunus Rab'bin Ninova'ya yargı getirmekten vazgeçeceğini biliyordu. Tanrı bütün halklara ve uluslara adil ve merhametli davranır.

“Tez öfkelenmeyen” ya da “sabırlı” diye tercüme edilen İbranice ifade, kelimesi kelimesine “burnu uzun” diye de tercüme edilebilir. İbranice dilinde öfke mecazi olarak burnu ilişkilendirilmiştir ve burnun uzunluğu da mecazi anlamda kişinin öfkelenmesinin ne kadar zaman aldığı ifade eder.

O halde Tanrı'ya “burnu uzun” diye atıfta bulunulması, O'nun tez öfkelenmeyen ve sabırlı biri olduğunu ifade etmektedir. İnsanların öfkelenmesi fazla zaman almazken, Tanrı son derece sabırlı ve tahammüllüdür, lütfunu karşılıksız olarak ve bol bol bahşeder, ancak bunu yaparken günahı mazur görmez ya da adaletsizliğe göz yummaz. Aksine, Tanrı'nın kendisi çarmıh aracılığıyla günahın ve kötülüğün kefareti ödemiş, böylece kendisine iman edenlerin hem adaleti hem de aklayıcısı olabilmıştır (Rom. 3:25, 26).

Size yanlış yapan birine merhamet etmekte ya da onu bağışlamakta hiç başarısız oldunuz mu? Tanrı'nın size gösterdiği bol lütfu karşılık olarak diğer insanlara karşı daha merhametli olabilmemiz için, Tanrı'nın sizin için yaptıklarını en iyi nasıl hatırlayabilirsiniz? Ve bunu, yani günaha göz yummadan, ya da istismara veya zulme imkân vermeden merhamet etmeyi ve bağışlamayı nasıl yapabiliriz?

Haklı Öfke

Öfkenin pek çok yersiz biçimi olsa da, Kutsal Kitap “haklı öfke” de olduğunu öğretmektedir.

Bir annenin oyun parkında oynayan üç yaşındaki kızını izlediğini ve sonra aniden adamın birinin kızına saldırdığını düşünün. Anne öfkelenmemeli mi? Elbette öfkelenmeli. Böyle bir durumda öfke sevginin yerinde tepkisidir. Bu örnek Tanrı'nın “haklı öfkesini” anlamamıza yardımcı olabilir.

Matta 21:12, 13 ve Yuhanna 2:14, 15 ayetlerini okuyun. İsa'nın tapınağın kullanıma biçimine verdiği tepki, Tanrı'nın kötülüğe öfkelenmesi konusunda bize ne anlatıyor?

Bu örneklerde İsa, Tanrı'nın mabedine alelaide bir yermiş gibi davranan ve onu dullardan, yetimlerden ve yoksullardan istifade etmek amacıyla “haydut ini” haline getiren kişilere karşı haklı öfkenin “tanrısal ateşini” sergiliyor (*Matta 21:13; Yu. 2:16 ile karşılaştırın*). Tanrı'nın lütufkâr bağışlayıcılığını ve günahkârları arındırmasını simgelemesi gereken tapınak ve hizmetler, bunun yerine en savunmasız kişileri aldatmak ve onlara zulmetmek için kullanılıyordu. İsa bu iğrençliğe öfkelenmemeli miydi?

Markos 10:13, 14 ve Markos 3:4, 5 ayetleri O'nun haklı öfkesine başka örnekler de sunmaktadır. İnsanlar İsa'ya küçük çocuklar getirdiklerinde ve “öğrenciler onları” azarladıklarında, İsa “kızdı” –kelimenin tam anlamıyla “öfkeleni”. Onlara, “Bırakın çocuklar bana gelsin” dedi (*Mar. 10:13, 14*).

Başka bir örnekte, Ferisiler İsa'yı Sebt günü şifa vererek Sebt gününü ihlal etmekle suçlamak için beklerken, İsa onlara, “Kutsal Yasa'ya göre Şabat Günü iyilik yapmak mı doğru, kötülük yapmak mı? Can kurtarmak mı doğru, can almak mı?” diye sormuştu (*Markos 3:4*). “İsa, çevresindekilere öfkeyle baktı. Yürekerinin duygusuzluğu O'nu kederlendirmişti” ve sonra adamı iyileştirmeye devam etti (*Mar. 3:5*). Mesih'in öfkesi burada onların katılığı karşısında duyduğu üzüntüyle ilişkilidir; Eski Ahit'te Tanrı'ya atfedilen öfkenin sevginin haklı öfkesi olması gibi, bu da sevginin haklı öfkesidir. Özellikle de kötülük sevginin hedeflerine zarar veriyorsa, sevgi kötülükten nasıl rahatsız olmaz?

Bencilce bir öfkeyi “haklı öfke” diye meşru göstermeye çalışmaktan kaçınmak için nasıl dikkatli olabiliriz? Bunu yapmak neden kolay değildir ve kendimizi bu sinsi ama gerçek tuzaktan nasıl koruyabiliriz?

Tanrı İsteyerek Acı Çektirmez

Kutsal Kitap boyunca Tanrı, ezilenlerin ve mazlumların tarafında olduğunu ve mağdur edenlere ve zulmedenlere karşı haklı öfkesini defalarca göstermektedir. Kötülük olmasaydı, Tanrı öfkelenmezdi. O'nun öfkesi sadece ve her zaman yaratımına zarar verene karşıdır.

Ağtlar 3:32, 33 ayetlerine göre, Tanrı isteyerek acı çektirmez (kelimenin tam anlamıyla, Tanrı “yüreğinden” acı çektirmez). Kötülük yapanlara karşı hüküm vermek istemez, ama sevgi nihayetinde adaleti gerektirmektedir.

Bu gerçek, Tanrı'nın halkını uzun süre bağışlamaya devam etmesi ve onlara tövbe etmeleri ve Kendisiyle barışmaları için defalarca fırsat vermesiyle örneklenmiştir. Tanrı, peygamberler aracılığıyla defalarca halkına seslenmiş, ancak onlar dinlemeyi reddetmişlerdir (*bkz. Yër. 35:14-17, Mez. 81:11-14*).

Ezra 5:12 ayetini okuyun ve Yeremya 51:24, 25, 44 ayetleriyle karşılaştırın. Bu, Babilliler yoluyla Yerusulim'in üzerine gelen hüküm konusunda ne açıklıyor? (*Ayrıca bkz. 2Tâ. 36:16.*)

Ezra 5. bölüme göre, halk ısrarla ve tövbe etmeyerek Tanrı'yı öfkelen-dirdikten sonra, Tanrı nihayetinde geri çekildi ve halkı “Babil Kralı Kildani Nebukadnessar'ın eline teslim etti” (*Ezra 5:12*). Fakat Tanrı bunu ancak çare kalmayınca yaptı ve daha sonra Yahudiye'yi aşırı derecede yıkıma uğrattığı için Babil'i yargıladı (*Yër. 51:24, 25, 44; Zek. 1:15 ile karşılaştırın*).

Kutsal Yazı'nın Tanrı tarafından verildiğini belirttiği diğer birçok hüküm, insanların Rab'bi terk edip diğer ulusların “tanrılarına” kulluk etme kararlarına istinaden (*Hak. 10:6-16, Yas. 29:24-26*), Tanrı'nın halkı düşmanlarına “teslim ettiği” vakalar olarak açıklanmaktadır (*Hak. 2:13, 14; Mez. 106:41, 42*). Tanrı'nın kötülüğe karşı olan ve sonunda tüm kötülüklerin tamamen ortadan kaldırılmasıyla neticelenecek olan öfkesi, O'nun tüm insanlara olan sevgisinden ve evrenin nihai iyiliği için duyduğu arzudan kaynaklanmaktadır ki, bu da tüm günah, isyan ve kötülük meselesinde kendi başına bir pay sahibidir.

Tanrı'nın kimseye karşı hüküm vermek istememesi ilahi öfke ve gazap kavramlarını anlamanızı nasıl etkiliyor? Tanrı tez öfkelenmiyorsa, bizim de çevremizdeki insanlara karşı daha sabırlı ve tahammüllü olmamız gerekmez mi? Bir yandan haksızlığa uğrayanları korurken ve onlarla ilgilenirken bunu nasıl yapabiliriz?

Merhamet Gösterin

Tanrısal öfke “korkunç” bir şey olsa da, hiçbir şekilde ahlak dışı ya da sevgisiz değildir. Aksine, Eski ve Yeni Ahit’te Tanrı, sevgisi yüzünden kötülüğe karşı duyduğu öfkeyi ifade etmektedir. Tanrısal öfke, Tanrı’nın saf iyiliği ve görkeminin karşısında kötülüğün sinsi doğası olduğu için korkunçtur.

Bu bağlamda, Tanrı için sevgi esastır; öfke ise değildir. Kötülük ya da adaletsizliğin olmadığı yerde öfke de olmaz. Nihayetinde, Tanrı’nın en sevgi dolu eylemi olan kötülüğü evrenden yok etme işi, öfkeyi ve gazabı da etkili bir şekilde ortadan kaldıracaktır. Çünkü bir daha asla adaletsizlik ya da kötülük olmayacaktır. Sonsuza dek, kusursuz bir sevgi ilişkisi içinde yalnızca mutluluk ve adalet kalıcı olacaktır. Bir daha asla tanrısal öfke olmayacak çünkü bir daha asla buna ihtiyaç duyulmayacaktır. Ne kadar harika bir düşünce!

Bazı kişiler tanrısal öfkenin istemeden de olsa insanların intikam almasına izin vermek olarak algılanabileceğinden endişe ediyorlar. Yasanın Tekrarı 32:35, Süleyman’ın Özdeyişleri 20:22, Süleyman’ın Özdeyişleri 24:29, Romalılar 12:17-21 ve İbraniler 10:30 ayetlerini okuyun. Bu ayetler insanların intikam almasına karşı nasıl koruma sağlıyor?

Kutsal Yazı’ya göre, Tanrı hüküm verme hakkına sahiptir ve bunu yaptığında her zaman kusursuz bir adaletle yapar. Hem Eski hem de Yeni Ahit’te intikam almak sadece Tanrı’ya mahsus kılınmıştır. Pavlus’un Romalılar 12:19 ayetinde yazdığı gibi, “Sevgili kardeşler, kimseden öç almayın; bunu Tanrı’nın gazabına bırakın. Çünkü şöyle yazılmıştır: ‘Rab diyor ki, “Öç benimdir, ben karşılık vereceğim.”’ ”(*Yasanın Tekrarı 32:35 ayetinden alıntı*).

Tanrı önünde sonunda adaletsizlik ve kötülük karşısında hüküm verecek olsa da, Mesih kendisine iman eden herkes için bir yol açmıştır. Gerçekten de, “bizleri gelecek gazaptan kurtaran” İsa’dır (*1Se. 1:10; Rom. 5:8, 9 ile karşılaştırın*). Ve bu Tanrı’nın planı uyarınca gerçekleşmektedir: “Çünkü Tanrı bizi gazaba uğrayalım diye değil, Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla kurtuluşa kavuşalım diye belirledi” (*1Se 5:9*). Tanrısal öfke geçersiz kılınmamıştır, ancak İsa’ya iman edenler Mesih sayesinde bu öfkeden kurtarılacaklardır.

Mesih’in kefareti bir yandan bizi öfkeden kurtarıırken adaleti ne şekilde sağlamıştır? Tüm kusurlarımıza rağmen sizin için bir hazırlık yapıldığını kabul edersek, diğer insanlara karşı çok daha lütufkâr olmanız gerekmez mi?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. Cilt, 174–182 sayfaları arasındaki “İsrail Altın Bir Buzağıya Tapıyor” bölümünü okuyun.

Ellen G. White Altın buzağıya tapınma günahı konusunda şöyle yazıyor: “İsraililer ihanet suçunu işlemişlerdi, üstelik bu ihaneti üzerlerine ayrıcalıklar yağdıran ve yetkisine itaat etmeyi gönüllü olarak üzerlerine aldıkları bir Kral’a karşı işlemişlerdi. İlahî yönetimin sürdürülebilmesi için hainlerin adaletle yargılanmaları gerekiyordu. Ancak burada dahi Allah’ın merhameti sergilendi. Allah Kendi yasasını idame ettirirken, herkese seçme özgürlüğü ve tövbe fırsatı da vermiştir. Yalnızca isyanda ısrar edenler yok edildi.

“Bu günahın, Allah’ın putperestlikten nefretine ilişkin çevredeki uluslara bir tanıklık olarak, cezalandırılması gerekiyordu. Allah’ın aracı olan Musa, suçluların hükmünü infaz ederek, suçlarına ilişkin ciddi ve alenî bir itirazı kayda geçirmeliydi. İsraililerin bundan böyle komşu ulusların putperestliklerini kınamaları gerekeceğinden, düşmanları Tanrıların Yehova olduğunu iddia eden halkın Horev’de bir buzağı yaparak ona taptıkları suçlamasını yüzlerine vurabilirdi. Böylece İsrail, her ne kadar utanç verici gerçeği kabul etmek durumunda kalsa da, kendi günahlarının onaylanmadığını veya mazur görülmediğinin kanıtı olarak suçluların korkunç kaderine işaret edebilecekti.

“Adalet kadar sevgi de bu günaha karşılık adaletle hüküm verilmesini gerektiriyordu . . . Milyonlarca kişinin yargıya uğraması gereğini önlemek için binlercesinin acı çekmesi Allah’ın merhametiydi. O, birçoklarını kurtarmak için birkaç kişiyi cezalandırmalıdır.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamber*, s.324, 325.

Tartışma Soruları:

1. Sizce neden bu kadar çok insan Tanrısal öfke kavramını anlamakta zorlanıyor? Bu konuyu anlamanıza ne yardımcı olabilir?
2. İnsanlar intikam almak istediğinde her zaman ortaya çıkan ancak Tanrı intikam almak istediğinde asla karşılaşılmayan sorunlar nelerdir?
3. Altın buzağı isyanı sonrasında Tanrı’nın İsraililere verdiği hüküm de nasıl ilahi merhametin bir örneğiydi? Kutsal Yazılar’daki başka hangi örnekler Tanrı’nın verdiği hükmün bile bir sevgi eylemi olduğunu göstermektedir?
4. Tanrı’nın kötülük karşısında haklı olarak öfkeli olduğunu ve kusursuz bir adaletle hüküm verdiğini anlamamıza rağmen, diğer insanları suçlamaktan kaçınmak bizim için ne kadar önemlidir? Bunu özellikle 1. Korintliler 4:5 ayetinin ışığında tartışın.

“Şeytanın Kazanmasını mı İstiyorsun?”

Yazan ANDREW MCCHESENEY

Amerikalı müjdecî Joanne (Park) Kim, Moğolistan'da dört sarhoş tarafından saldırıya uğradıktan sonra kendini evine kilitledi. Yaralanmıştı, korkmuştu ve ağlıyordu. Evine, Amerika Birleşik Devletleri'ne dönmek istiyordu.

İki gün sonra başka bir müjdecî onu görmeye geldi. Joanne onun kendisini teselli etmeye geldiğini sanıyordu ama aksine arkadaşı onu azarladı. “Cidden Joanne, buraya kadar dolabına tanıklık etmek için mi geldin?” dedi. “Şeytanın kazanmasını mı istiyorsun?”

Bu tam da Joanne'in işitmeye ihtiyaç duyduğu şeydi. Eğer müjdecî onu teselli etmiş olsaydı, muhtemelen mutsuzluğu içinde kıvrınacak, pes edecek ve evine dönecekti. Fakat şimdi Moğolistan'a neden geldiğini düşünmeye başladı. Aslında Özbekistan'a gitmeyi planlamıştı, bu yüzden Kiril alfabesi de dâhil olmak üzere Rusça öğrenmeye başlamıştı. Bu plan suya düşünce, aynı Kiril alfabesinin kullanıldığı ama dillerinin tek kelimesini bile anlayamadığı Moğolistan'a gelmişti. İlk birkaç ay boyunca Moğolca öğrenmeye çalışmış ama başarısız olmuştu. Dil bilmediği için tanıklık etmekte zorlanıyordu. Dili bilmediği için, neredeyse her hafta sarhoş yabancılar tarafından saldırıya uğradığında yardım isteyemiyor ya da kendini savunamıyordu. İşin daha da karmaşık yanı, insanlar Koreli etnik kökeninden dolayı onun Moğol olduğunu ve Moğolca konuştuğunu varsaymaya devam ediyordu.

Joanne yine de Moğolistan'da İsa'nın sevgisini paylaşmak istiyordu, ancak çok sayıda sarhoşun saldırısına uğradıktan sonra paylaşacak sevgisi kalmış gibi hissetmiyordu.

“Rab'bim,” diye dua etti, “eğer burada kalmam konusunda ciddiyisen, lütfen bu karmaşadan çıkmam için bana bir yol göster. Beni korumalısın ya da bu durumlarla baş etmem için bana bir yol göstermeli veya bu sarhoş adamlardan kurtulmamı sağlamalısın.”

Moğolistan'da kalmaya ve Tanrı'ya güvenmeye karar verdi.

Sarhoş saldırıları sona ermedi. Ama Tanrı Joanne'e kendini savunması için bir araç verdi. Sadece üç ay içinde çok iyi bir seviyede Moğolca konuşmayı öğrendi. Bu bir mucizeydi. Joanne Moğolca Kutsal Kitap dersleri verebiliyor, saldırıya uğradığında kendisini savunabiliyor ve yardım isteyebiliyordu. Ama İsa gibi sevemiyordu. Saldırıların acısı çok derinlere işlemişti.

Bu müjdecilik öyküsü, Komünizm sonrası Moğolistan'da Yedinci Gün Adventistlerinin çalışmalarına başlamasına yardımcı olan ve orada müjdecî olarak görev yapmaya devam eden Amerikalı müjdecî Joanne (Park) Kim'e yakından bir bakış sunuyor. Siz de bu çeyrekteki On Üçüncü Sebt Sunusu aracılığıyla müjdecilik çalışmalarına katılabiliyorsunuz; bu sunuların bir kısmı Moğolistan'ın Ulan Batur kentinde çocukların ruhsal, zihinsel, sosyal ve fiziksel olarak gelişebilecekleri bir eğitim merkezi açılmasına yardımcı olacak. Joanne hakkında daha fazlasını gelecek hafta okuyabilirsiniz.

Tanrı'nın Adalet Sevgisi

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Mez. 33:5, Mez. 85:10, Yas. 32:4, Yak. 1:17, Tit. 1:2, Çık. 32:14, Mat. 5:43-48.

HATIRLAMA METNİ: “ ‘Dünyada iyilik yapamın, adaleti, doğruluğu sağlayanın Ben RAB olduğumu anlamakla ve beni tanımakla övünsün övünen. Çünkü ben bunlardan hoşlanırım’ diyor RAB” (Yeremya 9:24).

Eski Yakın Doğu’da ulusların “tanrıları” sadece sebatsız, ahlaksız ve öngörülemez değildi, aynı zamanda çocuk kurban etmek gibi gaddarlıkları da emrediyorlardı. Ve bu durumlarda bile, putperest kitleler onların lütuflarına güvenemiyor ve bu yüzden kabile “ilahlarına” karşı gelmeye cesaret edemiyorlardı.

Yasanın Tekrarı 32:17 ayetine göre, bu tür “tanrıların” arkasında cinler bulunuyordu (ayrıca bkz. 1Ko. 10:20, 21). Ve tapınma biçimleri sömürülmeye çok müsaitti, bu da halkları büyük bir ruhsal ve ahlaki karanlık içinde bırakıyordu.

Kutsal Kitap’ın Tanrısı bu şeytani güçlerden son derece farklıydı. Yahve tamamiyle iyidir ve karakteri değişmezdir. Ve yalnızca Tanrı’nın değişmez iyiliği sayesinde şimdi ve sonsuza dek bir umuda sahip olabiliriz.

Eski dünyanın sahte tanrıların ve hatta günümüzün modern “tanrılarının” tam aksine, Yahve kötülük, acı, adaletsizlik ve zulümle derinden ilgilenmektedir –bunların hepsini sürekli ve kesin bir şekilde kınamaktadır. Ve en önemlisi, bir gün bunların hepsini ortadan kaldıracaktır.

*8 Şubat Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Sevgi ve Adalet

Kutsal Yazı boyunca sevgi ve adalet bir arada bulunur. Gerçek sevgi adaleti gerektirir ve gerçek adalet ancak sevgiyle yönetilebilir ve ancak sevgiyle tesis edilebilir. Bu iki kavramı birlikte düşünmeye alışık değiliz, ancak bunun tek nedeni hem sevginin hem de adaletin insanlar tarafından büyük ölçüde saptırılmış olmasıdır.

Mezmurlar 33:5, Yeşaya 61:8, Yeremya 9:24, Mezmurlar 85:10 ve Mezmurlar 89:14 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Tanrı'nın adalet konusundaki endişelerini nasıl aydınlatıyor?

Bu ayetler Tanrı'nın adaleti sevdiğini açıkça ifade etmektedir (*Mez. 33:5, Yeş. 61:8*). Kutsal Yazı'da sevgi ve adalet kavramları ayrılmaz bir biçimde birbirine bağlıdır. Tanrı'nın sevgisi ile Tanrı'nın doğruluğu bir arada ilerler ve Tanrı bu dünyada doğruluğun ve adaletin yerine getirilmesiyle yakından ilgilenmektedir.

O halde peygamberler haklı olarak, adaletsiz yasalar, hileli teraziler, yoksullara, dullara ya da savunmasız kişilere yapılan haksızlıklar ve baskılar da dâhil olmak üzere her türlü adaletsizliği sürekli olarak kınamışlardır. İnsanlar pek çok kötülük ve adaletsizlik yapsalar da, Tanrı sürekli olarak dünyada iyilik yapmakta, adaleti, doğruluğu sağlamaktadır (*Yer. 9:24*). Dolayısıyla, Kutsal Yazı boyunca, Tanrı'ya sadık olanlar ilahi yargıyı çok iyi bir şey olarak görmektedirler çünkü yargı kötülük yapanları ve zalimleri cezalandırırken, adaletsizlik ve zulüm kurbanları için de adalet ve kurtuluş sağlar.

Aslında Tanrı'nın yönetiminin temelinde doğruluk ve adalet bulunmaktadır. Tanrı'nın ahlaki sevgi yönetimi adil ve doğrudur, bu dünyanın genellikle kişisel kazanç ve kişisel güç uğruna adaletsizliği destekleyen yozlaşmış yönetimlerinden oldukça farklıdır. Tanrı'da "sevgiyle sadakat buluşacak, doğrulukla esenlik öpüşecek" (*Mez. 85:10*).

Ve Tanrı bizden ne beklediğini açıkça belirtmektedir. "Ey insanlar, RAB iyi olanı size bildirdi; adil davranmanızdan, sadakati sevmenizden ve alçakgönüllülükle yolunda yürümenizden başka Tanrınız RAB sizden ne istedi?" (*Mika 6:8*). Tanrı'nın karakterinden yansıtmamız gereken bir unsur varsa, o da sevgi ve ondan kaynaklanan adalet ve merhamettir.

Günümüzde bile saptırılmış olan beşeri adaletin örnekleri nelerdir? O halde, Tanrı'nın kusursuz adaletinin bir gün gelmesi için haykırmayalım da ne yapalım?

Tanrı Bütünüyle İyi ve Adildir

Tanrı sadece adaleti sevdiğini iddia ediyor, insanları sevmeye ve adaletli davranmaya çağırıyor değildir; Tanrı Bizzat bu nitelikleri kusursuz ve tereddütsüz bir şekilde sergilemektedir. Kutsal Yazı Tanrı'nın bütünüyle kutsal, sadık, doğru ve sevgi dolu olduğunu öğretmektedir. Tanrı sadece ve her zaman sevgi dolu, doğru ve adil olanı yapar. O asla yanlış yapmaz.

Yasanın Tekrarı 32:4 ve Mezmurlar 92:15 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Tanrı'nın sadakati ve doğruluğu hakkında ne öğretiyor?

Bu ve diğer birçok ayet Tanrı'nın adil ve sevgi dolu olduğunu bildirmektedir –"O'nda haksızlık bulunmaz!" (Mez. 92:15, Mez. 25:8, Mez. 129:4 ile karşılaştırın). Tanrı "haksızlık etmez, aksatmadan dağıtır adaletini her yeni günün sabahında. Ne var ki, bu yetmiyor haksızları utandırmaya" (Sef. 3:5). Tanrı'nın karakterinin adaletsizliği sevenlerin karakteriyle ne kadar zıt olduğuna dikkat edin.

Tanrı herkes için en iyi olanın ne olduğunu bilmektedir, herkes için en iyi olanı istemektedir ve sürekli olarak herkes için en iyi sonucu elde etmek amacıyla çalışmaktadır.

Mezmurlar 9:7, 8 ve Mezmurlar 145:9-17 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Tanrı hakkında bize ne öğretiyor?

Kutsal Kitap'ın Tanrısı "adil bir yargıçtır" (Mez. 7:11) ve kötülük O'nun yanında barınmaz (Mez. 5:4) 1. Yuhanna 1:5 ayetinin öğrettiği gibi, "Tanrı ışıktır, ve O'nda hiç karanlık yoktur." Gerçekten de Tanrı sadece kusursuz bir şekilde iyi olmakla kalmaz, aynı zamanda Yakup 1:13 ayetine göre Tanrı kötülükle ayarlamaz (Hab. 1:13 ile karşılaştırın).

Tüm bunlarda Tanrı'nın iyiliği ve yüceliği ayrılmaz bir biçimde birbirine bağlıdır. Birçokları gücü putlaştırırken, Tanrı her şeye gücü yetendir, ancak gücünü sadece adaletli ve sevgi dolu yöntemlerle uygulamaktadır. Musa Tanrı'ya, "Lütfen görkemini bana göster" dediğinde, Tanrı'nın, "Bütün iyiliğimi önünden geçireceğim" diye karşılık vermesi tesadüf değildir (Çık. 33:18, 19).

Böylesine iyi bir Tanrı neden bu dünyada bu kadar çok kötülük olmasına izin veriyor? Yanıtınızı sınıfta tartışın.

Tanrı'nın Değişmez Karakteri

Malaki 3:6 ve Yakup 1:17 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Tanrı'nın karakteri hakkında ne öğretiyor?

Malaki 3:6 ayetinde Tanrı, "Ben RAB'bim, değişmem" diyor. Bazı kişiler ayetin bu bölümünü okuyup Tanrı'nın hiçbir şekilde değişmediği anlamına geldiğini düşünse de, ayetin geri kalanı ve yakın bağlamı, burada belirtilen Tanrı'nın değişmezliğinin, Tanrı'nın ahlaki değişmezliği olduğunu göstermektedir. Ayetin geri kalanı Tanrı'nın göreceli olarak değişebileceğini göstermektedir, çünkü Tanrı şöyle diyor:

"Siz bunun için yok olmadınız, ey Yakup soyu!" Ve hemen bir sonraki ayette Tanrı halkına şöyle sesleniyor, "Bana dönün, ben de size dönerim" (*Mal. 3:7*).

Sonuç olarak, Tanrı yarattığı varlıklarla karşılıklı ilişkiye girmektedir, ancak tüm bu karşılıklı ilişkilerde ve diğer her şeyde Tanrı'nın karakteri değişmezdir. Bu durum, tüm iyi ve mükemmel armağanların, kendisinde hiçbir değişkenlik olmayan Tanrı'dan geldiğini söyleyen Yakup 1:17 ayetinde de aynı şekilde teyit edilmektedir. Kötülüğün kaynağı Tanrı değildir.

Burada ve başka yerlerde Kutsal Yazı tekrar tekrar Tanrı'nın karakterinin değişmez olduğunu öğretmektedir. Başka bir deyişle, Kutsal Kitap sürekli olarak Tanrı'nın *ahlaki açıdan* değişmez olduğunu öğretmektedir. Ancak Tanrı, her zaman sevgi ve adaletle karşılık verdiği yaratılmışlarla gerçek bir ilişki içine girebilir ve girmektedir.

2. Timoteos 2:13; Titus 1:2; ve İbraniler 6:17, 18 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Tanrı hakkında ne öğretiyor?

Tanrı Kendisini inkâr edemez; Tanrı asla yalan söylemez ve Tanrı'nın vaatleri bozulamaz. Kutsal Kitap'ın Tanrısı'nın, (Mesih'te) çarmıhta bizim için Kendisini seve seve feda eden aynı Tanrı olduğundan emin olabiliriz. O, hiç tereddütsüz güvenilebilecek bir Tanrı'dır ve İbraniler 13:8 ayetinde belirtildiği gibi, "İsa Mesih dün, bugün ve sonsuza dek aynıdır."

Hayatınızda işler gerçekten kötü gittiğinde dahi Tanrı'nın iyiliğine güvenmeyi nasıl öğrenebilirsiniz? Tanrı'nın çarmıhtaki görüntüsü O'nun iyiliğine güvenmeyi öğrenmenize nasıl yardımcı olabilir?

Tövbe Eden Bir Tanrı mı?

Tanrı “tövbe edebilir” mi? Eğer edebilirse, bu ne anlama geliyor olabilir? Tanrı’nın karakterinin asla değişmediğini görmüştük. Ancak bazı Kutsal Kitap ayetlerinde Tanrı’nın “tövbe ettiği” ya da “pişmanlık duyduğu” ifade edilmiştir. En azından insanlar için tövbe, kişinin yanlış bir şey yaptığını kabul etmesi anlamına gelir. O halde nasıl oluyor da bazı Kutsal Kitap ayetleri Tanrı’nın “tövbe ettiğini” ifade edebiliyor?

Mısır’dan Çıkış 32:14 ayetini okuyun ve Yeremya 18:4-10 ayetleriyle karşılaştırın. Tanrı’nın bu vazgeçiş tasvirlerinden ne anlıyorsunuz?

Bu ve başka birçok ayette Tanrı, insanların tövbe etmesine ya da arabuluculuk çalışmalarına karşılık olarak hüküm vermekten vazgeçmiş olarak tasvir edilmektedir. Tanrı, insanlar kötülüklerinden vazgeçtikleri takdirde, tasarlamış olduğu hükümden vazgeçeceğini vaat etmektedir. İnsanların tövbe etmesine karşılık olarak Tanrı’nın hüküm vermekten vazgeçmesi Kutsal Yazılar’da yaygın olarak görülen bir temadır.

Çölde Sayım 23:19 ve 1. Samuel 15:29 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Tanrı’nın “düşüncesini değiştirip değiştirmediği” konusunda ne öğretiyor?

Bu ayetlerde açık bir şekilde şöyle söyleniyor, Tanrı “insan değil ki, düşüncesini değiştirsin” (*İsa. 15:29*) ve “Tanrı insan değil ki, yalan söylesin; İnsan soyundan değil ki, düşüncesini değiştirsin. O söyler de yapmaz mı? Söz verir de yerine getirmez mi?” (*Say. 23:19*). Diğer ayetlerin ışığında okunduğunda, bu ayetler Tanrı’nın asla “düşüncesini değiştirmediği” anlamına gelmiyor, aksine O’nun insanların yaptığı gibi “düşüncesini değiştirmediği” ya da “tövbe etmediği” gerçeğini ifade ediyor. Bilakis, Tanrı her zaman verdiği vaatleri yerine getirir ve insanların tövbe etmelerine karşılık olarak yönünü değiştirecek olsa da, bunu her zaman iyiliğine ve Sözü’ne dayanarak yapar. Tanrı tövbeye karşılık olarak hüküm vermekten vazgeçer, çünkü O’nun karakteri iyi, doğru, sevgi dolu ve merhametlidir.

Kutsal Kitap’taki ilahi “acıma” tasvirlerinin önemi nedir? Bu, Tanrı’nın karakterinin değişmezliğinin yanı sıra, O’nun için gerçekten bir fark yaratan sahibi bir alma-verme ilişkisine girdiği gerçeği konusunda ne ifade ediyor?

Sevgi ve Adaletle Sımsıkı Tutunun

Kutsal Yazı sürekli olarak “Tanrınız RAB’bin Tanrı olduğunu bilin. O güvenilir Tanrı’dır. Kendisini sevenlerin, buyruklarına uyanların bininci kuşağına kadar antlaşmasına bağlı kalır” diye öğretmektedir (Yüs. 7:9). O’nun iyilik ve sevgiden oluşan karakteri İsa tarafından çarmıhta en yüce şekilde sergilenmiştir (bkz. Rom. 3:25, 26; Rom. 5:8). Mezmurlar 100:5 ayetine göre, “RAB iyidir, sevgisi sonsuzdur. Sadakati kuşaklar boyunca sürer” (Mez. 89:2 ile karşılaştırın). Bu nedenle Tanrı’ya güvenilebilir; O çocuklarına sadece iyi armağanlar verir (Yük. 1:17; Luka 11:11-13 ile karşılaştırın). Aslında, kendilerini O’nun düşmanları olarak konumlandıran kişilere bile iyi şeyler bahşeder.

Matta 5:43-48 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Tanrı’nın olağanüstü sevgisi hakkında ne öğretiyor? İsa’nın bu öğretisi ışığında diğer insanlara nasıl davranmalıyız?

Matta 5. bölümde Tanrı’nın sevgisi kusursuz sevgi olarak tanımlanmaktadır. Kusurlu sevgi sadece sizi sevenleri sevmektir. Ancak Tanrı kendisinden nefret edenleri, hatta kendisini düşmanı olarak konumlandıranları bile sevmektedir. O’nun sevgisi tamdır ve bu nedenle de kusursuzdur.

Tanrı’nın sevgisi ve merhameti her türlü makul beklentinin çok ötesinde olsa da, asla adaleti çiğnemez ya da adaletle karşı gelmez. Tam tersine, adalet ve merhameti bir araya getirir (Mez. 85:10). Aynı şekilde Kutsal Kitap da bize şöyle öğüt vermektedir: “Tanrı’na dön sen, sevgiye, adaletle sarıl, sürekli Tanrı’nı bekle” (Hoş. 12:6). Başka bir çeviride de söylendiği gibi: “İyiliği ve hakkı tut” (Hoş. 12:6 [KM]; Luka 11:42 ile karşılaştırın).

Nihayetinde, Tanrı’nın Kendisi kusursuz adaleti sağlayacaktır. Romalılar 2:5 ayeti O’nun “adil yargısının açıklanacağını” öğretiyor (Rom. 2:5). Sonunda, kurtarılanlar şu ilahiyi söyleyecekler: “Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrı, Senin işlerin büyük ve şaşılmalı işlerdir. Ey ulusların kralı, Senin yolların doğru ve adildir. Ya Rab, senden kim korkmaz, adımı kim yüceltmez? Çünkü kutsal olan yalnız sensin. Bütün uluslar gelip sana tapınacaklar. Çünkü adil işlerin açıkça görüldü.” (Va. 15:3, 4; Va. 19:1, 2 ile karşılaştırın).

Yeşaya 25:1 ayeti şöyle sesleniyor: “Ya RAB, sensin benim Tanrım, Seni yüceltir, adımı överim. Çünkü sen eskiden beri tasarladığım harikaları tam bir sadakatle gerçekleştirdin.” Kötü zamanlarda bile Tanrı’yı yüceltmeyi nasıl öğrenebiliriz? Yaşamınız hangi yollarla etki alanınız içinde adaleti sağlayacak şekilde Tanrı’ya bir övgü sunusu olabilir?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Yol Gerçek ve Yaşam* kitabından, 3-8 sayfaları arasındaki “Allah’ın İnsana Duyduğu Sevgi” bölümünü okuyun.

“Allah’ın sözü, bize O’nun karakterini anlatır. Kendisi sonsuz sevgisini ve merhametini ilan etmiştir. Musa, ‘Lütfen görkemini bana göster’ diye dua ettiğinde Allah, ‘Bütün iyiliğimi önünden geçireceğim’ diyerek karşılık verdi (*Mısırdan Çıkış 33:18, 19*). Budur O’nun görkemi. Rab önünden geçerek ‘Ben RABB’im’ dedi, ‘RAB, acıyan, lütfeden, tez öfkelenmeyen, sevgisi engin ve sadık Tanrı. Binlercesine sevgi gösterir, suçlarını, isyanlarını, günahlarını bağışlarım’ (*Mısırdan Çıkış 34:6, 7*). O, ‘geç öfkelenen, ve inayeti çok’ Tanrı’dır ‘çünkü merhametten hoşlanır’ (*Yunus 4:2; Mika 7:18 [KM]*).

“Tanrı, kalplerimizi O’na gökte ve dünyadaki sayısız simgelerle bağlamıştır. Doğadaki şeyler ve insan kalbinin bilebileceği en derin ve sevgi dolu dünyasal bağlar aracılığıyla, kendini bize göstermeye çalışmıştır. Ancak bunlar O’nun sevgisinin sadece kusurlu bir örneğidir. Bütün bu örneklerin verilmesine rağmen, iyiliğin düşmanı insanların aklını kör ederek onların Tanrı’ya korkuyla bakmalarını sağladı. O’nu sert ve acımasız olarak gördüler. Şeytan, insanları, Allah’ı baş niteliği acımasız adalet olan bir varlık olarak düşünmeye yöneltti –sert bir yargıç, haşin ve hoşgörüsüz bir alacaklı. O’nu insanları cezalandırabilsin diye kıskanç bir gözle her hatayı arayan bir varlık olarak resmetti. İsa’nın insanlar arasında yaşamaya gelmesinin sebebi, dünyaya Allah’ın sonsuz sevgisini göstererek bu karanlık gölgeyi kaldırmaktı.”— Ellen G. White, *Yol, Gerçek ve Yaşam*, s. 4.

Tartışma Soruları:

1. Tanrı’nın yüceliğinin O’nun iyiliğiyle ilişkili olduğunu kabul etmek neden bu kadar önemlidir? Bu, Tanrı’nın sevgisini ve karakterini vurgulamadan salt gücü ön plana vurgulayan bir yücelik teolojisini nasıl düzeltmektedir?
2. Tanrı’nın iyiliğini hiç sorguladınız mı? Tanrı’yı izlediğini iddia eden kişilerin zaman zaman sergiledikleri davranışlar ya da sadece dünyadaki kötülükler nedeniyle Tanrı’nın iyiliğini sorgulayan birini tanıyor musunuz? Siz bu meseleyle nasıl başa çıktınız ve Tanrı’nın iyiliği konusunda tereddüt yaşıyan birine nasıl yardımcı olabilirsiniz? Gelecek haftanın dersine bakın.
3. Pazartesi günü sorunun yanıtını sınıfta detaylandırın. Büyük mücadele gerçeği günümüzde var olan tüm kötülükleri anlamamıza nasıl yardımcı olmaktadır?

“Onun Yanından Geçip Gidemezsin”

Yazan ANDREW MCCHESENEY

Amerikalı müjdecî Joanne (Park) Kim, Moğolistan'ın Ulan Batur kentinde kiralandığı daireye doğru yürüyordu. Kış mevsiminin en soğuk günleriydi ve öğleden sonra sıcaklık eksi 40 derece civarındaydı.

Derken Joanne kaldırımında yatan sarhoş bir adam gördü. Geçen yıl Moğolistan'da pek çok kez sarhoş adamların saldırısına uğramıştı bu yüzden durmak istemedi. Ya o da kendisine saldırırsa? Adamın yanından geçip gitmeye çalıştı ama sonra durdu. İçinden bir ses, “Onun yanından geçip gidemezsin” der gibiydi.

Joanne ona yardım etme düşüncesiyle mücadele ediyordu. “Rabbim,” dedi, “neredeyse benim iki katım ağırlığımda. Ona nasıl yardım edebilirim?”

Etrafına bakındı. Sokak bomboştu. Görünürde başka kimse yoktu.

Joanne adama yeniden baktı. “Eğer yanından geçip gidersem ölecek,” diye düşündü. “Birkaç saat içinde bedeni donacak.”

Etrafta apartmanlar olduğunu gördü. Her binanın giriş katında bir bekçi için küçük bir oda bulunuyordu, bu yüzden giriş oldukça sıcak oluyordu. En yakın bina yaklaşık 300 metre uzaklıktaydı. “Tamam, Rabbim,” dedi Joanne. “Bu adamı oraya taşıyacağım.” Kollarını adamın koltuk altına yerleştirdikten sonra güç için dua etti ve adamı çekmeye başladı. Bir şekilde onu binaya kadar sürükledi. Onu girişe yerleştirdiğinde bir adım geri çekildi ve ona baktı. Kalbi yeni bir duyguyla doldu. Merhamet ve acıma hissetti.

Bu karşılaşma Joanne'in müjdecilik çalışmalarında bir dönüm noktası oldu. Artık saldırganlara karşı herhangi bir kötü duygu beslemiyordu. Aksine, yüreğini merhamet ve acıma duyguları sarmıştı. Nihayet İsa gibi sevebiliyordu.

Joanne, 1992'den 1998 yılına kadar kendisini destekleyen bir müjdecilik kuruluşunda öncü müjdecî olarak çalıştı ve Ulan Batur'da ilk Adventist kilisesinin kurulmasına yardım etti. Joanne 2017 yılında oraya geri döndü ve şu anda Moğolistan'daki Adventist Kilisesi'nde eğitim ve gelişim sorumlusu olarak görev yapıyor.

Şimdi bile sarhoş yabancılar zaman zaman ona saldırıyor, ama onun Tanrı'ya ve O'nun halkına olan sevgisi hiç sarsılmıyor. Joanne “Şeytan asla pes etmiyor,” dedi. “Beni yıpratabileceğini biliyordu. Ama Tanrı bana Moğolca dilini ve bir yürek değişimi bağışladı. Tanrı bana sürekli saldıran sarhoş adamları bile seviyor, bu yüzden onları sevmeli ve elimden geldiğince onlara yardım etmeliyim.”

Siz de bu çeyrekteki On Üçüncü Sebt Sunusu aracılığıyla Moğolistan'daki müjdecilik çalışmalarına katılabilirsiniz; bu sunuların bir kısmı Ulan Batur kentinde çocukların ruhsal, zihinsel, sosyal ve fiziksel olarak gelişebilecekleri bir eğitim merkezi açılmasına yardımcı olacak.

Kötülük Sorunu

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Eyüp 30:26; Mat.27:46; Eyüp 38:1-12; 73. Mezmur; Yâr. 2:16, 17; Va. 21:3, 4.*

HATIRLAMA METNİ: “Onların gözlerinden bütün yaşları silecek. Artık ölüm olmayacak. Artık ne yas, ne ağlayış, ne de ıstırap olacak. Çünkü önceki düzen ortadan kalktı” (*Vahiy 21:4*).

Belki de Hristiyanlığın karşı karşıya olduğu en büyük sorun kötülük sorudur; yani Tanrı'nın kusursuz bir şekilde iyi ve sevgi dolu olduğu gerçeği ile bu dünyadaki kötülük gerçeğinin nasıl uzlaştırılacağıdır. En kısa ifadeyle, Tanrı bütünüyle iyiyse ve her şeye gücü yetiyorsa, neden kötülük var, hem de bu kadar çok?

Bu sadece bilimsel bir sorun değil, birçok insanı derinden rahatsız eden ve bazılarını Tanrı'ya tanımaktan ve sevmekten alıkoyan bir sorundur.

“Günahın kökeni ve var oluşunun nedeni, pek çok kişinin aklını karıştıran büyük bir muammadır. Kötülüğün işlerini, neden olduğu korkunç sonuçları, üzüntüyü ve yıkımı görerek, tüm bunların bilgeliği, gücü ve sevgisi sınırsız olan Varlık'ın egemenliği altında nasıl var olabildiğini sorguluyorlar. Bu, hiçbir açıklama bulamadıkları bir sır.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 496.

Birçok ateist, ateist olmalarının sebebini kötülük sorunu olarak gösteriyor. Ancak bu hafta ve gelecek haftalarda göreceğimiz üzere, Kutsal Kitap'ın Tanrısı bütünüyle iyidir ve düşmüş dünyamıza bulaşmış olan kötülüğe rağmen O'na güvenebiliriz.

**15 Şubat Sebti Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

“Ne Zamana dek, Ya RAB?”

Kötülük sorunu yalnızca günümüz dünyasında değil, Kutsal Yazılar’ın kendisinde de dile getirilmektedir.

Eyüp 30:26, Yeremya 12:1, Yeremya 13:22, Malaki 2:17 ve Mezmurlar 10:1 ayetlerini okuyun. Bu ayetler kötülük sorununu insan yaşamının ön saflarına nasıl taşımaktadır?

Bu ayetler bugün hâlâ aklımızda olan pek çok soruyu gündeme getirmektedir. Neden kötüler kazançlı çıkıyor ve kötülük yapanlar her zaman olmasa da sıklıkla kötülüklerinden fayda sağlıyor gibi görünüyor? Doğru kişiler neden bu kadar çok acı çekiyor? Kötülük ortaya çıktığında Tanrı nerede oluyor? Tanrı neden bazen bizden uzakta, hatta saklı gibi görünüyor?

Bu sorular ve daha genel anlamda kötülük sorunu hakkında ne söylersek söyleyelim, *kötülüğü hafife almadığımızdan* emin olmalıyız. Dünyadaki kötülüğün türünü ya da miktarını küçümseyerek sorunu çözmeye çalışmamalıyız. Kötülük son derece zararlıdır ve Tanrı kötülükten bizden daha da çok nefret etmektedir. Bu nedenle, dünyadaki pek çok kötülük ve adaletsizlik karşısında Kutsal Yazılar boyunca yankılanan şu haykırışa katılabiliriz: “Ne Zamana dek, Ya RAB?”

Matta 27:46 ayetini okuyun. İsa’nın bu sözlerinden ne anlıyorsunuz? Kötülüğün en çarpıcı şekilde Tanrı’ya nasıl dokunduğu konusunda ne anlatıyorlar?

Çarmıhta İsa’nın kendisi şu soruyu dile getirmişti: “Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?” (*Mat. 27:46*). Burada özellikle Tanrı’nın Kendisinin kötülükten etkilendiğini görüyoruz; bu inanılmaz gerçek, dünyanın tüm kötülüklerinin Mesih’in üzerine çöktüğü çarmıhta çektiği acı ve ölümlü güçlü bir şekilde vurgulanmıştır.

Ancak burada bile umut bulunmaktadır. Mesih’in çarmıhta yaptığı şey kötülüğün kaynağı olan Şeytan’ı yenilgiye uğratmıştır ve sonunda kötülüğün bütünüyle ortadan kaldıracaktır. İsa bu sözleri Mezmur 22:1 ayetinden alıntı yapmıştır ve bu Mezmur’un devamı zaferle sonuçlanmaktadır.

İsa çarmıhtayken, o sırada göremediği bir umudu dört gözle bekliyordu. Biz de önümüzde uzanan umudu göremediğimizde, O’nun yaşadığı tecrübeden nasıl teselli bulabiliriz?

“Bilmediğimiz Pek Çok Şey Var”

Tarih, sevginin kötülük karşısındaki zaferi ile sona erecektir. Ancak, bu arada, pek çok can sıkıcı soru varlığını sürdürmektedir. Kötülük sorunu hakkında faydalı olabilecek biçimde nasıl düşünebilir ve konuşabiliriz?

Eyüp 38:1-12 ayetlerini okuyun. Tanrı'nın Eyüp'e verdiği yanıt kötülük sorununa nasıl aydınlatıyor? Perde arkasında nelerin olup bittiği konusunda ne kadar bilgiye sahibiz ya da değiliz?

Hikayede Eyüp çok acı çekiyor ve başına neden bu kadar çok kötülük ve sıkıntı geldiğine dair birçok soruyu bizzat dile getiriyor. Sorularına yanıt aramak için Tanrı'dan bir görüşme talep ediyor, ancak perde arkasında, göksel sarayda çok daha fazlasının olup bittiğini bilmiyor (*bkz. Eyüp 1-2*).

Tanrı'nın Eyüp'e verdiği yanıt çok çarpıcı. Özellikle şu ayet: “RAB kasırganın içinden Eyüp'ü şöyle yanıtladı: ‘Bilgisizce sözlerle tasarımı karartan bu adam kim?’” (*Eyüp 38:1, 2*). Bir çeviri ise şu şekilde ifade ediyor: “Bilgisizce sözlerle Takdiri karartan bu adam kim? (*Eyüp 38:2 KM*). Ve Eyüp 38:4 ayetinde Tanrı şöyle ekliyor: “Ben dünyanın temelini atarken sen neredeydin? Anlıyorsan söyle.”

Eyüp 42:3 ayetini okuyun. Eyüp'ün yanıtı kendi durumumuz hakkında neyin farkında olmamız gerektiğini nasıl aydınlatıyor?

Tanrı Eyüp'e verdiği yanıtlarla, bilmediği ve anlamadığı pek çok şey olduğunu ona açıkça göstermiştir. Eyüp gibi biz de, dünyada ve perde arkasında, hakkında hiçbir şey bilmediğimiz pek çok şeyin yaşandığını alçak gönüllülikle kabul etmeliyiz. Sorularımızın yanıtlarını bilmiyor olmamız, iyi yanıtların olmadığı ya da bir gün her şeyin açıklığa kavuşmayacağı anlamına gelmiyor. O zamana kadar, bize pek çok yolla gösterilmiş olan Tanrı'nın iyiliğine güvenmemiz gerekmektedir.

Herhangi bir şey hakkında ne kadar az şey bildiğimizi düşünün. O halde neden en zor meseleler olan kötülük ve acı hakkında cevaplanmamış sorularla yaşamayı öğrenmeliyiz?

Şüpheci Teist

Tanrı Yeşaya 55:8, 9 ayetlerinde şöyle diyor: “ ‘Benim düşüncelerim sizin düşünceleriniz değil, sizin yollarınız benim yollarım değil’ diyor Rab. ‘Çünkü gökler nasıl yeryüzünden yüksekse, yollarım da sizin yollarınızdan, düşüncelerim düşüncelerinizden yüksektir.’ ”

Tanrı'nın düşünceleri bizinkilerden çok daha yüksektir. Tanrı'nın tarihle ilgili tasarısının ne kadar karmaşık olduğunu hayal bile edemeyiz. Bu durum göz önünde bulundurulduğunda, neden Tanrı'nın muhtelif olaylar karşısında yaptıklarının ya da yapmadıklarının gerekçelerini bilecek bir konumda olmayı beklemeliyiz ki?

Kötülük sorununa ne kadar az şey bildiğimizi kabul ederek yaklaşmanın bir yöntemi “şüpheci teizm” olarak adlandırılır. Şüpheci teist, Tanrı'nın bu şekilde hareket etmek için iyi nedenleri olduğuna inanan kişidir, ancak sınırlı bilgimiz göz önüne alındığında, bu gerekçelerin tam olarak ne olduğunu bilebilecek bir konumda olmayı beklememeliyiz. Şüpheci teist, insanın Tanrı'nın bu dünyadaki kötülükle ilgili gerekçelerinin farkında olma ya da bunları tam olarak anlama kapasitesinden şüphe duymaktadır. Örneğin, etrafımızda havada uçan mikropları göremiyor olmamız, etrafımızda havada uçan mikroplar olmadığı anlamına gelmemektedir. Tanrı'nın gerekçelerinin ne olduğunu bilmemek, Tanrı'nın iyi gerekçeleri olmadığı anlamına kesinlikle gelmemektedir.

73. Mezmuru okuyun. Mezmurcu çevresindeki kötülüğe ve adaletsizliğe nasıl yaklaşıyor? Anlayışını farklı bir bakış açısına çeviren ne görüyor?

Mezmurcu dünyadaki kötülük yüzünden derin bir sıkıntı içindeydi. Etrafına bakıyor ve kötülerin başarıya ulaştığını görüyordu. Her şey adaletsiz ve haksız görünüyordu. Verecek hiçbir cevabı yoktu. Tanrı'ya inanmaya ve O'na kulluk etmeye değip değmeyeceğini düşünüyordu. Ta ki tapınağa bakana kadar.

Tapınak, kısmen kötülük sorununa bir anahtar sunmaktadır –o anahtar, zamanı geldiğinde adaleti ve yargılamayı sağlayacak olan adil bir Yargıç'ın var olduğunu kabul etmektir.

Adventistlerin yargı anlayışı ve tapınak öğretisi kötülük sorununa nasıl aydınlatıyor ? Şu anda pek çok sorumuz olsa da, tarihin gerçeklerinin ve Tanrı'nın doğru hükümlerinin nihayetinde ortaya çıkacağını bilmenin size yardımı oluyor mu?

Özgür İrade Savunması

Tanrı'nın yöntemlerini ve düşüncelerini ne kadar anlamasak da, Kutsal Yazı kötülük sorununu çözmemize yardımcı olacak bazı hususları açıklamaktadır. Mantıksal kötülük sorununu çözenin yollarından biri de özgür irade savunması olarak bilinmektedir.

Özgür irade savunması, kötülüğün yaratılmışların özgür iradelerini kötüye kullanmalarının bir sonucu olduğu görüşüdür. O halde kötülük için Tanrı suçlanamaz, çünkü kötülük Tanrı'nın bize iyi amaçlarla verdiği özgür iradenin yaratılmışlar tarafından kötüye kullanılmasının bir sonucudur. Peki ama Tanrı neden böyle bir özgür irade vermiştir? Bu bağlamda, C. S. Lewis bir keresinde şöyle yazmıştı: “Özgür irade, kötülüğü mümkün kılrsa da, aynı zamanda sahip olmaya değer herhangi bir sevgiyi, iyiliği ya da neşeyi de mümkün kılan yegane şeydir. Otomatlardan oluşan bir dünya –makine gibi çalışan varlıklar– yaratılmaya değmezdi. Tanrı'nın yarattığı üstün varlıklar için tasarladığı mutluluk, O'nunla ve birbirleriyle özgürce ve gönüllü olarak birlik olmanın sağladığı mutluluktur . . . Bunun için de özgür olmaları gerekmektedir.” —*Mere Christianity [Öz Hristiyanlık]*, s. 52.

Yaratılış 2:16, 17 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Adem ve Havva'ya tanınan ahlaki özgürlüğü nasıl sergilemektedir?

Başlangıçta özgür iradeye sahip olmasalar neden onlara emredilsin? Adem ve Havva yasak meyveden yediler ve o günden bu yana gezegenimiz kötülükle doldu. Yaratılış 4. bölümde, Düşüş anlatışından sonraki kısımda, günahın korkunç sonuçları Habil'in kardeşi tarafından öldürülmesiyle karşımıza çıkıyor. Düşüş hikayesi, Adem ve Havva'nın özgür iradelerini yanlış kullanmalarının gezegenimizin tarihine nasıl günah ve kötülük getirdiğini göstermektedir.

Kutsal Yazı'nın tamamında özgür ahlaki irade gerçeğini görüyoruz. (Bkz. *Yas. 7:12, 13; Yşa. 24:14, 15; Mez. 81:11-14 ve Yşa. 66:4.*) Yaşamımızın her günü, şu ya da bu derecede, Yaratıcımız tarafından bize verilmiş olan özgür iradeyi bizzat kullanmaktayız. Özgür irade olmasaydı, insan olmanın ayırt edici özelliklerinden yoksun olurduk. Daha çok bir makine, hatta bilinçsiz bir robot gibi olurduk.

Sony firması, Aibo adında bir robot köpek üretti. Bu köpek hastalanmıyor, pire kapmıyor, ısırıyor, aşya ihtiyaç duymuyor ve tüy dökmüyor. Etten kemikten köpeğinizi bir Aibo ile değiştirir miydiniz? Değiştirmem diyorsanız, bu seçiminiz, tüm risklerine rağmen Tanrı'nın bizi neden özgür irade-mizle yarattığını daha iyi anlamınıza nasıl yardımcı olabilir?

Sevgi ve Kötülük?

Tanrı, sevgi için zaruri olduğu gerekçesiyle yarattıklarına özgür irade bahsetmiştir; kötülüğün nedeni bu özgür iradenin yanlış kullanılmasıdır. Yine geriye pek çok soru kalmaktadır. Tanrı kötülüğü şiddetle reddederken ona (bir süreliğine) izin veriyor, çünkü onun olabirliğini ortadan kaldırmak sevgiyi ortadan kaldırmak anlamına gelecektir ve onu vaktinden önce yok etmek sevgi için elzem olan güvene zarar verecektir.

“Yeryüzü Allah’ın yanlış anlaşılmasıyla karardı. Kasvetli karanlıkların aydınlatılması ve dünyanın Allah’a geri getirilebilmesi için, Şeytan’ın aldatıcı gücü kırılmalıydı. Bu, güç kullanarak yapılamazdı. Zor kullanmak Allah’ın yönetiminin ilkelerine aykırıdır; O yalnızca sevgiyle yapılan hizmeti arzular; oysa sevgiye hükmedilemez; sevgi zorla ya da otorite yoluyla elde edilemez. Sevgi ancak sevgiyle uyandırılır. Allah’ı tanımak O’nu sevmektir; O’nun karakteri Şeytan’ın karakterine tezat olarak ortaya konulmalıdır.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*.

Özgür irade olmasa sevgi de olamazdı ve Tanrı sevgi ise, sevgiyi ya da sevginin var olması için gereken özgürlüğü engellemenin Tanrı için bir seçenek olmadığı açıkça görülmektedir. Tanrı’nın bildiği gibi biz de sonu başından beri biliyor olsaydık, O’nun özgür olmamızdan vazgeçmesini istemeyeceğimiz de tahmin edilebilir. Nihayetinde, kim sevgisiz bir evrende yaşamak ister ki?

Romalılar 8:18 ve Vahiy 21:3, 4 ayetlerini okuyun. Bu ayetler, dünyamızdaki tüm kötülüğe rağmen Tanrı’nın iyiliğine itimat etmemiz için bize nasıl güven verebilir?

Biz karanlığın ardını göremesek de, Tanrı sonu başlangıçtan itibaren görebilmektedir. O, İsa’ya iman eden herkese vaat edilmiş olan sonsuz mutluluğu da görebilmektedir. Romalılar 8:18 ayetine göre, “bu anın acıları, gözümüzün önüne serilecek yücelikle karşılaştırılmaya değermez.” Bu muhteşem vaade inananak imanımız ve güvenimiz var mı?

Ayrıca, sevgi ve sevginin doğasında var olan özgürlük o kadar kutsal, o kadar temeldi ki, İsa onu bizden esirgemektense, onun kendisini büyük acılar çekeceği çarmıha göndereceğini biliyordu. Yine de, Kendisine neye mal olacağını bilmesine rağmen bu özgürlüğü bize bağışladı. Bu neden her zaman aklımızda tutmamız gereken çok önemli bir düşüncedir?

Tanrı’nın bize özgür irade bahsettiği gerçeğini aklımızda tutmak, bizi meydana gelen her şeyin Tanrı’nın isteği olduğunu düşünmekten korumaya nasıl yardımcı olur?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. Ciltten 9–14 sayfaları arasındaki “Günaha Neden İzin Verildi?” bölümünü okuyun.

“Sınırsız Hikmetin Sahibi, gökten atıldığında dahi Şeytan’ı hemen yok etmedi. Ancak sevgiyle yapılan hizmet Allah’a makbul olacağından, yaratıklarının O’na bağlılığı da O’nun adaletine ve iyiliğine ikna olma temeline dayanmalıdır. Göğün ve diğer tüm dünyaların sakinleri, günahın niteliğini veya sonuçlarını kavramaya hazırlıksız olduklarından, Allah’ın Şeytan’ı yok etmesindeki adaleti göremeyebilirlerdi. Varlığına hemen son verilseydi, bazıları Allah’a sevgiden çok korkudan ötürü kulluk edeceklerdi. Aldatıcının etkisi tümüyle yok edilmemiş, isyan ruhu tamamen silinip atılmamış olacaktı. Tüm evrenin aralıksız çağlar boyunca yararına olarak, ilkelerini tam olarak geliştirmelidir, böylece ilahî yönetime karşı yönelttiği suçlamalar tüm yaratılmış varlıklar tarafından gerçek görünümüyle görülebilir, Allah’ın adaleti ve merhameti ile O’nun yasasının değişmezliği her şüpheden sonsuza dek uzak olur.

“Şeytan’ın isyanı gelecek tüm çağlar boyunca evrene bir ders olacak, günahın niteliğine ve korkunç sonuçlarına sürekli olarak tanıklık edecekti. Şeytan’ın yönetiminin işleyişi, bunun hem insanlar hem de melekler üzerindeki etkileri, ilahî yetkiyi bir kenara atmanın sonucunun ne olacağını gösterecekti. Allah’ın yarattığı tüm varlıkların iyiliğinin O’nun yönetimine bağlı olduğuna tanıklık edecekti. Böylece bu korkunç isyan deneyiminin tarihi, tüm kutsal varlıkların suçun doğasıyla ilgili olarak aldanmalarını önleyecek ve onları günah işlemekten ve cezasını çekmekten koruyacak sürekli bir güvence olacaktı.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 42,43

Tartışma Soruları:

1. “Teodise” kötülük karşısında Tanrı’nın temize çıkarılması için kullanılan bir kavramdır. Ancak kötülüğün kendisinin meşrulaştırılması değildir. Gökte birinin şöyle dediğini hayal edin: “Evet, İsa, şimdi gözlerimin önünde aileme neden işkence edildiğini ve öldürüldüklerini anlıyorum. Evet, şimdi her şey çok anlamlı geliyor. Teşekkür ederim, İsa!” Bu çok saçma. Büyük mücadelede sonunda haklı çıkanın kötülük değil Tanrı olduğunu nasıl kavrayabiliriz? (Dokuzuncu derse bakınız.)
2. Hiç Eyüp gibi hissettiğiniz oldu mu? Hiç sizin ya da sevdiğiniziniz çektiği acıların makul bir açıklaması olamayacağını düşündüğünüz oldu mu? Eyüp’ün sonunda “anlamadığım şeyleri konuştuğunu” (*Eyüp 42:3*) fark etmesi, kendi sorularımızla ilgili olarak içinde bulunduğumuz duruma nasıl aydınlatıyor?

Karanlıktaki Ses

Yazan ANDREW MCCHESENEY

Grace Babcock gecenin bir yarısı aniden öfkeli bir sesin gürültüsüyle uyandı. “Bilmiyorsun,” diyordu ses. “Anlamıyorsun.”

Grace korkmadı. Sadece öğretmen olarak çalıştığı Holbrook Yerli Okulu'ndaki tek yatak odalı dairesinde uyandırıldığı için canı sıkılmıştı. Dinlemeye başladı.

“Tanrı seni bir kukla gibi kullanıyor,” dedi ses. “Bilmediğin şeyler var. Tanrı'yı körü körüne izliyorsun ve Tanrı çok acımasız.”

Grace Tanrı'ya güvenmekte zorlanıyordu. Holbrook'lu bir öğrencinin yakın zamanda bir otobüs kazasında ölmesi onu çok etkilemişti. Tanrı'ya soracak pek çok sorusu vardı ama O'nunla bunlar hakkında konuşmak istememişti.

Şimdi de bu ses Tanrı'yı suçluyordu ve bu da hoşuna gitmemişi.

“Git buradan,” dedi. “Seninle konuşmak istemiyorum.”

Ses sustu.

Ancak Tanrı'ya yönelik suçlamalar odada asılı kalmıştı. Grace Tanrı'yla konuşmak istemiyordu, ama O'na bir cevap verme fırsatı verilmesinin adil olacağını düşündü. Duyduğu her bir suçlama için Tanrı'ya sorular sordu. Ses yok. Uykuya daldı.

Ertesi gün Grace sık sık derin düşüncelere dalmayı sevdiği doğadaki bir noktaya gitti. Kahverengi bir kayanın üzerine oturdu ve yine Tanrı'ya suçlamalardan söz etti. Ses yok. Gece çökerken evine döndü.

Ertesi gün, yeniden oraya gitti. Yine ses yok. Ama eve doğru yürürken bir sesin şöyle dediğini hissetti: “Sorduğun bu soruların yanıtlarını bilmene gerek yok. İnançlı olman ve güvenmen gerekiyor.”

“Bu doğru,” dedi. “Yanıtları bilmeme gerek yok. Ama Senin iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım var. Şu anda Senin iyi olduğunu bilmiyorum.”

Grace evde Yetişkinler için Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı'nı açtı ve okumaya başladı. Okurken bir sesin “Yukarı bak” dediğini hissetti.

Başını kaldırdırınca buzdolabının üzerindeki, bir boyama kitabından alınmış resmi gördü. Resmi ona bir beşinci sınıf öğrencisi vermişti ve resimde İsa'nın çarpmı ve Yuhanna 3:16 ayetindeki sözler yer alıyordu. “İsa, Sen bunu bizim için yaptın,” dedi Grace. “Bunu yaptığına göre, Sen iyisin. Sen gerçekten iyisin. Tüm sorularıma yanıt bulamasam da Sana güvenebilirim.”

Bu müjdecilik öyküsü, daha önceki bir On Üçüncü Sebt projesine yakından bir bakış sunuyor. Grace Babcock, 2021 yılında On Üçüncü Sebt Sunusu alan ABD merkezli Holbrook Yedinci Gün Adventist Yerli Okulu'nda ilkököl öğrencilerine öğretmenlik yapıyor. Bu çerçevede 29 Mart tarihindeki On Üçüncü Sebt Sunusu ile müjdenin yayılmasına destek olduğunuz için teşekkür ederiz.

Özgür İrade, Sevgi ve İlahi Takdir

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Luka 13:34; Yer. 32:17-20; İbr. 1:3; Yas. 6:4, 5; Ef. 1:9-11; Yu. 16:33.*

HATIRLAMA METNİ: “Bunları size, bende esenliğiniz olsun diye söyledim. Dünyada sıkıntınız olacak. Ama cesur olun, ben dünyayı yendim!” (*Yuhanna 16:33*).

İlahi takdir, Tanrı'nın dünyadaki faaliyetlerini tanımlamak için kullanılan bir kavramdır. Tanrı'nın takdiri hakkındaki düşüncelerimiz, Tanrı'yla nasıl ilişki kurduğumuz, diğer insanlarla nasıl ilişki kurduğumuz ve kötülük sorunu hakkındaki düşüncelerimiz üzerinde büyük bir etki yaratır.

Hristiyanlar ilahi takdir konusunda çeşitli anlayışlara sahiptir. Bazıları Tanrı'nın kudretini tüm olayların tam olarak oldukları gibi meydana gelmesini belirleyecek şekilde kullandığına inanır. Hatta kimin kurtulacağını ve kimin kaybedileceğini seçen bile O'dur! Bu görüşe göre, insanlar Tanrı'nın buyurduğu dışında bir seçim yapmakta özgür değildir. Esasında, bu görüşe inanan kişiler insanların arzularının bile Tanrı tarafından belirlendiğini savunuyorlar.

Buna karşın, Kutsal Kitap'taki güçlü kanıtlar Tanrı'nın meydana gelen her şeyi belirlemediğini göstermektedir. Aksine, O insanlara, onların (ve melekelerin) doğrudan O'nun isteğine aykırı hareket etmeyi dahi seçebilecekleri ölçüde özgür irade bahşetmiştir. Düşüşün, günahın ve kötülüğün tarihi, bu özgür iradenin yanlış kullanılmasının doğurduğu sonuçların çarpıcı ve üzücü bir ifadesidir. Kurtuluş tasarısı, özgür iradenin yanlış kullanılmasının yol açtığı trajediyi telafi etmek için oluşturulmuştur.

*22 Şubat Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Egemen Tanrımız

Gençlik pastörü orta öğrenim grubuna “Tanrı egemendir,” diye öğretti. “Bu, meydana gelen her şeyin O’nun denetiminde olduğu anlamına geliyor.” Kafası karışan bir ortaokul öğrencisi şöyle dedi: “Yani köpeğim öldüğünde de denetim Tanrı’da mıydı? Tanrı neden köpeğimi öldürsün ki?”

Gençlik pastörü bu soruyu yanıtlamaya çalışarak şöyle dedi: “Bu zor bir soru. Ancak bazen Tanrı gelecekte daha da zor durumlara hazırlıklı olmamız için sıkıntılı günler geçirmemize izin verir. Köpeğim öldüğünde ne kadar zor günler geçirdiğimi hatırlıyorum. Ama bunu tecrübe etmiş olmam, daha sonra büyükannem öldüğünde daha da zor bir dönemle başa çıkmama yardımcı oldu. Bunu anlıyor musun?”

Ortaokul öğrencisi biraz durakladıktan sonra şöyle cevap verdi: “Yani Tanrı köpeğimi, beni büyükannemi öldüreceği zamana hazırlamak için mi öldürdü?”—Marc Cortez, John C. Peckham’dan alıntı, *Divine Attributes: Knowing the Covenantal God of Scripture [İlahi Nitelikler: Kutsal Yazı’nın Anlaşmaya Bağlı Tanrısını Tanımak]*, s. 141.

İnsanlar bazen gerçekleşen her şeyin tam da Tanrı’nın istediği gibi meydana geldiğini varsayarlar. Dünyada her ne oluyorsa tam olarak Tanrı’nın olmasını istediği gibi olmaktadır. Ne de olsa Tanrı her şeye gücü yetendir. O halde Tanrı’nın olmasını istemediği bir şey nasıl meydana gelebilir? Yani, ne olursa olsun, ne kadar kötü olursa olsun, meydana gelen şey Tanrı’nın isteğidir. En azından bu öğretinin söylediği budur.

Mezurlar 81:11-14; Yeşaya 30:15, 18; Yeşaya 66:4; ve Luka 13:34 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Tanrı’nın isteğinin her zaman gerçekleşip gerçekleşmediği meselesi hakkında ne söylüyor?

Pek çok insan Tanrı’nın her zaman istediğini elde etmesi gerektiğine inamıyor olsa da, Kutsal Kitap oldukça farklı bir hikâye anlatmaktadır. Kutsal Yazı defalarca Tanrı’nın gerçekleşmemiş arzuları olduğunu tasvir etmektedir. Yani, gerçekleşen şeyler genellikle Tanrı’nın aslında olmasını istediği şeylerle ters düşmektedir. Birçok durumda, Tanrı olanların Kendi istediğinin tam tersi olduğunu açıkça beyan etmiştir. Halkın bir konuda karar vermesini istemiştir, ancak onlar farklı bir tercih yapmışlardır. Tanrı Bizzat ağıt yakmıştır: “Ama halkım sesimi dinlemedi... Keşke halkım beni dinleseydi, İsrail yollarımda yürüseydi! Düşmanlarını hemen yere serer, hasımlarına el kaldırdım!” (Mez. 81:11, 13, 14).

Meydana gelen her şeyi Tanrı’nın doğrudan iradesine dayandıran herhangi bir öğretinin olası sonuçlarını düşünün. Özellikle kötülük söz konusu olduğunda, böyle bir öğreti ne gibi derin sorunlar yaratabilir?

Pantokrator

Tanrı'nın olağanüstü kudreti Kutsal Yazı boyunca gözler önüne serilmektedir. Kutsal Kitap Tanrı'nın gücünü kullanıp mucizeler gerçekleştirdiğine dair sayısız hikaye içermektedir. Buna rağmen, Tanrı'nın olmasını istemediği birçok şey gerçekleşmektedir.

Vahiy 11:17, Yeremya 32:17-20, Luka 1:37 ve Matta 19:26 ayetlerini okuyun. İbraniler 1:3 ayetini de inceleyin. Bu ayetler Tanrı'nın kudreti hakkında ne öğretiyor?

Bu ayetler ve diğerleri Tanrı'nın kudretinin her şeye yettiğini ve dünyayı kudreti sayesinde ayakta tuttuğunu öğretiyor. Gerçekten de Vahiy Tanrı'dan defalarca "Her Şeye Gücü Yeten... RAB Tanrı" diye söz etmektedir (*örneğin, Va. 11:17; 2Ko. 6:18, Va. 1:8, Va. 16:14, Va. 19:15, Va. 21:22 ile karşılaştırın*) ve "Her Şeye Gücü Yeten" diye tercüme edilen sözcük (*pantokrator*) kelimesinin tam anlamıyla "her şeye Kadir olan" demektir. Tanrı'nın gücünün her şeye yettiği gerçeği sadece sözlerle doğrulanmakla kalmamış, aynı zamanda Tanrı'nın halkını kurtarmak için gücünü kullandığı ya da dünyaya mucizevi bir şekilde müdahale ettiği birçok inanılmaz olayda da kendini göstermiştir.

Ancak Tanrı'nın "gücü her şeye yeter" demek, Tanrı'nın her şeyi her ne olursa olsun yapabileceği anlamına gelmemektedir. Kutsal Yazı Tanrı'nın yapamayacağı bazı şeyler olduğunu öğretmektedir; örneğin, 2. Timoteos 2:13 ayeti Tanrı "kendi kendini inkâr edemez" demektir.

Bu doğrultuda, Hristiyanların çoğu Tanrı'nın her şeye gücü yeten (kadir-i mutlak) olduğu konusunda hemfikirdir; bu da Tanrı'nın içinde çelişki barındırmayan, yani mantıksal olarak mümkün olan ve Tanrı'nın doğasıyla tutarlı olan her şeyi yapabilecek kudrete sahip olduğu anlamına gelmektedir. Tanrı için bazı şeylerin mümkün olmadığı, çünkü bunların bir çelişki içerdiği Mesih'in Getsemani'deki duasında açıkça görülmektedir. Mesih "Tanrı için her şey mümkündür" (*Mat. 19:26*) diye onaylamış olsa da, çarmıha gerileceği zaman yaklaşırken Baba'ya şöyle dua etmiştir: "Baba... Mümkünse bu kâse benden uzaklaştırılsın. Yine de benim değil, senin istediğin olsun" (*Mat. 26:39*).

Baba elbette Mesih'i çarmıhta acı çekmekten kurtaracak güce sahipti ama bir yandan günahkârları kurtarıırken bir yandan da bunu yapamazdı. Ya biri ya da diğeri olacaktı, ikisi birden olamazdı.

Kutsal Yazı ayrıca Tanrı'nın herkesi kurtarmak istediğini (*örneğin, 1Tî. 2:4-6, Tî. 2:11, 2Pe. 3:9, Hez. 33:11*), ancak herkesin kurtarılmayacağını öğretmektedir. Bu durum özgür irade gerçeği ve Tanrı'nın özgür iradeye sahip varlıklar üzerindeki kudretinin sınırları hakkında ne öğretmektedir?

Tanrı'yı Sevmek

Tanrı'nın her şeye gücü yetiyor olması, mantıken imkânsız olan şeyleri yapabileceği anlamına gelmemektedir. Dolayısıyla, Tanrı bir kimsenin kendisini *özgür iradesiyle* sevmesini *nedensellik*le belirleyemez. Bir şeyi özgür iradeyle gerçekleştirmek, o şeyi yapılması belirlenmemişken gerçekleştirmek anlamına geliyorsa, tanım gereği bir kimsenin bir şeyi özgür iradesiyle gerçekleştirmesini sağlamak mümkün değildir. Kısacası, daha önce belirttiğimiz ve tekrar vurgulamamız gerektiği gibi, Tanrı hiç kimseyi Kendisini sevmeye zorlayamaz, çünkü zorlandığı andan itibaren artık sevgi olmaktan çıkacaktır.

Matta 22:37 ve Yasanın Tekrarı 6:4, 5 ayetlerini okuyun. Bu ayetler özgür irade gerçeği hakkında ne öğretiyor?

En önemli buyruk olan Tanrı'yı sevmek, Tanrı'nın gerçekten de herkesin O'nu sevmesini istediğinin kanıtıdır. Ancak herkes Tanrı'yı sevmemektedir. O zaman, Tanrı neden herkesin Kendisini sevmesini *sağlamıyor*? Yine bunun nedeni, sevginin sevgi olabilmesi için özgürce verilmesi gerekmektedir.

İbraniler 6:17, 18 ve Titus 1:2 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Tanrı hakkında ne öğretiyor?

Çölde Sayım 23:19 ayetine göre, "Tanrı insan değil ki yalan söylesin." Tanrı asla yalan söylemez (*Tit. 1:2*); Tanrı her zaman sözünü tutar ve asla verdiği vaatten dönmez (*İbr. 6:17, 18*). Dolayısıyla, Tanrı bir şey vaat etmiş ya da taahhüt etmişse, gelecekteki davranışları ahlaki açıdan bu vaatle sınırlandırılmıştır.

Bu, Tanrı'nın yaratılmışlara çoğu durumda O'nun arzu ettiğinden başka bir şeyi seçme özgürlüğü verdiği ölçüde, insanların nasıl bir seçim yapacaklarının Tanrı'ya bağlı olmadığı anlamına gelmektedir. Tanrı yaratılmışlara özgür irade vermeyi taahhüt etmişse, insanlar da özgür iradelerini Tanrı'nın arzu ettiğine ters düşecek şekilde kullanabilme imkânına sahiptir. Üzücüdür ki, pek çok insan özgür iradesini bu yönde kullanmaktadır dolayısıyla da Tanrı'nın olmasını istemediği, ancak kesinlikle Tanrı'ya bağlı olmayan pek çok şey meydana gelmektedir.

Tanrı'nın yapmanızı istemediğini bildiğiniz ne yaptınız? Bu, özgür irade gerçeği –ve olası korkunç sonuçları– hakkında size ne öğretiyor?

Tanrı'nın İdeal İsteği ve Telafi Edici İsteği

Efesliler 1:9-11 ayetlerini okuyun. Bu ayetler önceden belirlenme konusunda ne söylüyor? Bazı insanların kurtarılması ve diğerlerinin de kaybedilmesi önceden belirlenmiş midir?

Burada ve Kutsal Yazılar'ın başka yerlerinde "önceden belirlenme" diye tercüme edilen Grekçe sözcük (*prohorizo*) Tanrı'nın tarihi nedensellik temelinde belirlediğini öğretmemektedir. Daha ziyade, bu Grekçe sözcük basit bir şekilde "önceden karar vermek" anlamına gelmektedir.

Elbette, bir şeye önceden tek başına da karar verilebilir ya da başkalarının özgür seçimlerini dikkate alacak şekilde de karar verilebilir. Kutsal Yazı Tanrı'nın ikincisini yaptığını öğretmektedir.

Burada ve başka yerlerde (*örneğin, Rom. 8:29, 30*), "önceden belirlenen" diye tercüme edilen ifade, *Tanrı'nın yaratılmışların özgür seçimleri hakkında önceden bildiklerini dikkate aldıktan sonra* gelecek için yaptığı planları ifade etmektedir. Dolayısıyla, Tanrı gerçek bir sevgi ilişkisi için zorunlu olan yaratılmışların özgür iradelerine saygı gösterirken dahi, Kendi takdiriyle tarihi herkes için arzu ettiği iyi sonuçlara doğru yönlendirebilir.

Efesliler 1:11 ayeti Tanrı'nın "Her şeyi kendi isteği doğrultusunda" düzenlediğini söylüyor. Bu, Tanrı'nın her şeyin tam olarak istediği gibi olmasını belirlediği anlamına mı gelmektedir? Tek başına okunduğunda, Efesliler 1:9-11 ayetleri bu görüşü doğrular gibi görünebilir. Ancak bu yorum, insanların bazen "Tanrı'nın kendileriyle ilgili tasarısını" kabul etmediklerini gösteren daha önce incelediğimiz pek çok ayetle çelişecektir (*Luk. 7:30; Luk.13:34, Mez.81:11-14 ile karşılaştırın*). Kutsal Kitap kendi içinde çelişkili değilse, bu ayetler birbiriyle tutarlı bir şekilde nasıl yorumlanabilir?

Bu ayetler, Tanrı'nın "ideal isteği" ile "telafi edici isteği" olarak adlandırabileceğimiz şeyler arasında bir ayrım yapıldığında tamamen anlamlı hale gelmektedir. Tanrı'nın "ideal isteği" aslında Tanrı'nın gerçekleşmesini tercih ettiği ve her kişi her zaman tam olarak Tanrı'nın arzu ettiği şeyi yaptığında gerçekleşecek olan şeydir. Öte yandan, Tanrı'nın "telafi edici isteği", Tanrı'nın tercih ettiğinden zaman zaman uzaklaşan, yaratılmışların özgür kararları da dâhil olmak üzere, diğer tüm etmenleri önceden hesaba katmış olan Tanrı'nın isteğidir. Efesliler 1:11 ayetinde Tanrı'nın "telafi edici isteğinden" söz ediliyor gibi görünmektedir.

Tanrı geleceği o kadar güçlü bir şekilde önceden bilmektedir ki, insanların yapacakları kötü seçimler de dâhil olmak üzere tüm seçimleri bilmesine rağmen, yine de "bütün şeylerin birlikte iyilik için" işlemlerini sağlayabilir (*Rom. 8:28 TC*). Bu gerçekten nasıl bir teselli çıkarabilirsiniz?

Mesih Dünyayı Yenmiştir

Her şey Tanrı'nın ideal isteğine göre gerçekleşmiş olsaydı, kötülük asla var olmayacak, yalnızca sevgi ve uyumun kusursuz mutluluğu olacaktır. Önünde sonunda evren Tanrı'nın bu kusursuz, ideal isteğine geri döndürülecektir. Bu arada Tanrı, yaratıklarının özgür seçimlerini dikkate alacak şekilde Kendi isteğini yerine getirmektedir.

Katılan herkesin belirli bir takım malzemeyi kullanmak zorunda olduğu, ancak istedikleri her türlü pastayı pişirmek için diledikleri diğer malzemeleri de kullanabilecekleri bir yemek yarışması olduğunu hayal edin. Sonunda, pastacı hangi pastayı yaparsa yapsın, en azından kısmen, sonuç kendisinin seçmediği bazı malzemeler tarafından belirlenmiş olacaktır.

Benzer şekilde (sınırlı bir açıdan), Tanrı sevgi için şart olan yaratılmışların özgür iradeye sahip olmalarına riayet etmeyi taahhüt ettiğinden, dünya tarihini şekillendiren "malzemelerin" birçoğu Tanrı tarafından seçilmemiştir ve aslında Tanrı'nın arzu ettiklerinin tam tersidir.

Bu görüşe göre, ilahi takdir, sanki Tanrı meydana gelen her şeyi tek taraflı olarak kontrol ediyormuş gibi basitçe tek boyutlu değildir. Bilakis bu durum Tanrı'nın takdirine (en azından) iki boyutlu bakmayı gerektirmektedir. Bu dünyadaki bazı şeylerin nedeni Tanrı'dır, ancak diğer olaylar yaratılmışların özgür kararlarının sonucudur (tüm kötülükler gibi). Tanrı'nın olmasını istemediği pek çok şey gerçekleşmektedir.

Yuhanna 16:33 ayetini okuyun. Sıkıntılarınız içindeyken bile bu ayet bize nasıl bir umut veriyor?

Özellikle sıkıntı ya da deneme zamanlarında insanların imanı zayıflayabilir, çünkü Tanrı'nın onları bu hayatta sıkıntı ve denemelerden koruyacağı ya da koruması gerektiği gibi yanlış bir inanışa sahip olabilirler. Fakat İsa bize çok farklı bir hikâye anlatmakta, ardından gidenleri bu dünyada denemeler ve sıkıntılar yaşayacakları konusunda uyarmaktadır, ancak umut vardır, çünkü Mesih dünyayı yenmiştir (Yu.16:33).

Sıkıntı ve denemelerle karşılaşılıyor olduğumuz gerçeği, Tanrı'nın ideal olarak bizim için istediği şeyin bu olduğu anlamına gelmemektedir. Büyük resmi, yani büyük mücadeleyi her zaman aklımızda tutmalıyız. Bununla birlikte, kötülüğün kendisi iyilik için gerekli olmasa da, Tanrı'nın kötü olaylardan bile iyilik çıkarabileceğinden emin olabiliriz. Ve Tanrı'ya güvenirse, Tanrı çektiğimiz acıları bile bizi Kendisine yaklaştırmak ve bizi şefkatli olmaya ve başkalarıyla ilgilenmeye teşvik etmek için kullanabilir.

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni* kitabından 13-21 sayfalarındaki “Allah Bizimle” bölümünü okuyun.

“Kurtuluşumuz için hazırlanmış olan plan sonradan akla gelen bir düşünce, Adem’in düşüşünden sonra şekillendirilen bir plan değildi. Bu plan, ‘sonsuz çağlardan beri gizli tutulan sırrın açıklanmasıydı.’ Romalılar 16:15. Sonsuz çağlardan beri Tanrı’nın Egemenliğinin temeli olan ilkelerin göz önüne serilmesi idi. Tanrı ve İsa, Şeytan’ın döneklüğünü ve onun aldatıcı gücü yüzünden insanın günah işleyeceğini baştan beri biliyorlardı. Günahın var olmasını Tanrı emretmedi, fakat onun var olacağını önceden gördü ve sebep olacağı kötü sonuçlara karşı önlemler aldı. ‘Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu’nu verdi. Öyle ki, O’na iman edenler, sonsuz yaşama kavuşsun.’ Yuhanna 3:16.”— Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 16.

Tartışma Soruları:

1. Eğer Tanrı her zaman istediğini elde edemiyorsa, bu gerçek bu dünyada olup bitenler hakkındaki düşüncelerinizi nasıl etkiliyor? Tanrı’nın gerçekleşmemiş arzuları olduğunu kavramanın somut çıkarımları nelerdir?
2. Perşembe gününün dersindeki pasta benzetmesine geri dönersek, “Tanrı ve Mesih’in Şeytan’ın döneklüğünü bildikleri halde” neden yine de devam edip bizi yarattıklarını anlayabiliriz. Sevgi de işin içinde olmalıydı ve sevgi özgürlük demektir. Tanrı bizi sevgiyi bilmeyen varlıklar olarak yaratmaktansa, sevebilelim diye yarattı, ve bunu nihayetinde İsa’yı çarmıha götüreceğini bilmesine rağmen yaptı. Mesih’in, bizi sevginin doğasında var olan özgürlükten mahrum bırakmaktansa çarmıhta acı çekmesi, Tanrı’nın yönetimi için sevginin ne kadar kutsal, ne kadar önemli olduğu konusunda bize ne anlatmalıdır?
3. Sıklıkla bu dünyadaki kötülük ve sıkıntılardan yakınıyoruz, ancak Tanrı’nın Kendisinin de sıkıntı ve kötülükten yakındığını ve kederlendiğini düşünmek için ne kadar zaman ayırıyorsunuz? Tanrı’nın Kendisinin kötülük yüzünden sıkıntı çektiğini fark etmek kötülük ve sıkıntı kavramlarını anlayışınızda ne gibi bir fark yaratıyor?
4. Bu dünyada Tanrı’nın istemediği pek çok şeyin meydana geldiği gerçeği, kendi acılarınız özellikle de anlamsız ve hiçbir iyiliğe yol açmıyor gibi görüldüğünde, onlarla başa çıkmanıza nasıl yardımcı oluyor?

Rumba'dan Kiliseye

Yazan ANDREW MCCHESENEY

Nelson bir oğlan çocuğu olarak Kolombiya'da rumba yapmak için çok küçüktü. 31 Aralık günü ailesi onu kiliseye götürdükten sonra yılbaşı gecesini müzikli, danslı ve içkili geleneksel bir parti olan rumba ile kutlamak için evde bıraktığında bir şeylerin ters gittiğini hissetti.

Nelson'm yaşadığı kültürde Hristiyanlar yılbaşından önce kendilerini Tanrı'ya adanmak için kiliseye gider, ardından da yeni yılı karşılamak için rumba yapmaya giderlerdi. Nelson genç olmasına rağmen kilisenin kutsal bir yer olduğunu ancak genellikle barlarda ve gece kulüplerinde yapılan rumbanın kutsal olmadığını anlıyordu. "Ailem neden kutsanmak amacıyla kiliseye gidiyor ve sonra da kutsal-likten uzaklaşmak için rumba yapmaya gidiyor?" diye merak ediyordu.

Nelson annesine "Neden önce kiliseye sonra da rumba yapmaya gidiyorsunuz?" diye sordu.

Kadın cevap vermedi.

Nelson genç bir delikanlı olarak kiliseye gitmeyi bıraktı ve rumba'da valle-nato halk müziği çalmaya başladı. Muhteşem bir akordiyon sanatçısıydı, zengin ve ünlü olma hayalini gerçekleştirme yolunda adım adım ilerliyordu.

Ardından eski bir Yedinci Gün Adventisti olan gelecekteki eşi Laura ile tanıştı.

"Ölülerin gökte olmadığını biliyor muydun?" dedi Laura.

Nelson Laura'nın düşüncelerinden hoşlanmıyordu ama onu seviyordu. Bu yüzden birlikteliklerine devam ettiler.

Bir süre sonra Laura Adventist kilisesine geri döndü ve Nelson'ı ailesiyle tanışmaya davet etti. İlk buluşmalarında, yemeğe oturduklarında babası Nelson'ı çok şaşırttı. "Yemek için dua edelim," dedi. Nelson daha önce hiç yemekten önce dua etmemişti.

Nelson ve Laura'nın babası iyi arkadaş oldular. Çok geçmeden Nelson yemeklerde dua etmeye başladı. Laura ile birlikte kiliseye gitmeye de başladı. İlk başta bundan pek hoşlanmamıştı çünkü Cumartesi günleri kiliseye gitmek garip geliyordu. Ama sonra Mısır'dan Çıkış 20:8-10 ayetlerindeki dördüncü emri okudu ve Tanrı'nın insanlara yedinci günü kutsal tutmalarını emrettiğini anladı. Kutsal olmak istedi.

Günümüzde 30 yaşındaki Nelson Silva, artık rumba'da akordeon çalmayan Adventist bir müzisyen. Onun yerine restoranlarda ve doğum günü partilerinde çalışıyor. Dinleyicilerine Tanrı'nın merhametini anlatıyor ve onlar için dua ediyor. O ve bir grup kilise müzisyeni halk otobüslerinde de çalışıyor.

"Müzik dünyada parlamamı sağladı ama şimdi Mesih için parlamak istiyorum" diyor.

Müjdenin dünyanın dört bir yanındaki tüm kültürlerle ve insan topluluklarına duyurulabilmesi için dua edin. Müjde'nin henüz ulaşılmamış ve yeterince ulaşılamamış halk topluluklarıyla paylaşılmasına yardımcı olan hizmet sunularımız için teşekkür ederiz. Nelson'ın akordiyon çaldığı bir YouTube videosunu şu adresten izleyebilirsiniz: bit.ly/Nelson-Silva.

Evrensel Mücadele

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Mat. 13:24-27; Yar. 1:31; Hez. 28:12-19; Yaşa. 14:12-15; Mat. 4:1-11; Yu. 8:44, 45.*

HATIRLAMA METNİ: “Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın” (*Yaratılış 3:15*).

Kutsal Kitap ilahiyatının merkezinde Mesih ile Şeytan arasındaki büyük mücadele yer almaktadır. Tanrı ile düşmüş ve Tanrı’ya isyan etmiş göksel varlıklar arasında gerçekleşen evrensel bir mücadele olduğu düşüncesi Kutsal Yazı’nın önde gelen konularından biri olmasına (*Mat. 13:24-30, 37-39; Va. 12:7-10*) ve Hristiyan geleneğinin çoğunda da yaygın olmasına rağmen, birçok Hristiyan bu düşünceyi ya reddetmekte ya da ihmal etmektedir.

Ancak Kutsal Kitap bakış açısıyla, Şeytan ve meleklerinin Tanrı’nın hükümlerine cephe aldığı bir evrensel mücadele konusu, Kutsal Kitap’ta anlatılanların büyük bir kısmını kaçırmıyorsanız, ihmal edebileceğiniz bir konu değildir. Sadece Müjdeliler bile Tanrı’ya karşı çıkan İblis ve cinlere yapılan atıflarla doludur.

Bu haftaya başlarken, bazı önemli Kutsal Kitap ayetlerine göre aşağıdaki iki sorunun nasıl yanıtlanabileceğini ele alacağız:

(1) Kutsal Yazı Tanrı ile Şeytan arasında evrensel bir mücadele olduğunu nerede öğretmektedir?

(2) Kutsal Yazı’ya göre bu mücadelenin doğası nedir?

**1 Mart Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Bunu Bir Düşman Yapmıştır

Matta 13:24-27 ayetlerini okuyun. Bu benzetme dünyamızdaki kötülüğü anlamamıza nasıl yardım edebilir?

İsa tarlasına sadece iyi tohumlar eken bir toprak sahibinin hikayesini anlatıyor. Fakat buğdayların arasından deliceler fıskırır. Toprak sahibinin köleleri bunu gördüklerinde ona sorarlar: “Efendimiz, sen tarlana iyi tohum ekmedin mi? Bu deliceler nereden çıktı?” (Mat. 13:27). Bu, günümüzde de kötülük sorunuyla ilgili olarak sıkça sorulan soruya benzemektedir: Tanrı dünyayı tümüyle iyi yarattıysa, neden içinde kötülük var?

Matta 13:28-30 ayetlerini Mesih’in Matta 13:37-40 ayetlerindeki açıklamasının ışığında okuyun. Bu aynı zamanda evrensel mücadelenin doğasına nasıl aydınlatıyor?

Efendi kölenin sorusuna şöyle yanıt verir: “Bunu bir düşman yapmıştır” (Mat. 13:28). İsa daha sonra “iyi tohumu eken” kişiyi “İnsanoğlu” olarak tanımlıyor, bu kişi İsa’nın Kendisidir (Mat. 13:37). Tarlanın dünya olduğunu (Mat. 13:38) ve deliceleri eken düşmanın “İblis” olduğunu (Mat. 13:39) açıklayarak, Mesih ile Şeytan arasındaki evrensel mücadeleyi açıkça tasvir ediyor. Dünyada neden kötülük var? Kötülük, efendiye karşı çıkan düşmanın (iblisin) eseridir. “Bunu bir düşman yapmıştır” (Mat. 13:28).

Ancak bu yanıt, “Gidip deliceleri toplamamızı ister misin?” sorusunu da beraberinde getiriyor. Başka bir deyişle, neden kötülüğü hemen kökünden söküp atmalıyız? Efendi, “Hayır”, diye yanıtlar, “Deliceleri toplarken belki buğdayı da sökersiniz. Bırakın biçim vaktine dek birlikte büyüsünler” (Mat. 13:29; Mar. 4:29 ile karşılaştırın). Benzetmede anlatıldığına göre, Tanrı nihayetinde kötülüğe bir son verecektir, ancak onu zamanından önce kökünden sökmek, iyilere zarar veren, geri dönüşü olmayan istenmeyen hasarlara yol açacaktır.

Deliceleri hemen şimdi buğdaydan ayırmaya çalışmanın tehlikeleri nelerdir? Bu, aynı zamanda neden karşımıza çıkan kötülükleri görmezden gelmemiz anlamına gelmiyor?

Yeryüzündeki Mücadelenin Kökeni

Benzetmedeki soruya –yani tarlanın sahibi sadece iyi tohum ektiye tarlada neden kötü tohum olduğu sorusuna– paralel başka bir soru daha bulunmaktadır: Tanrı dünyayı tamamen iyi olarak yarattıysa, burada kötülük nasıl ortaya çıkmıştır?

Yaratılış 1:31 ayetini okuyun. Tanrı'nın sözleri, yaratmayı bitirdiğinde yaratımın durumu hakkında ne anlatıyor ve bu cevap neden önemlidir?

Yaratılış 1:31 ayetine göre, Tanrı dünyayı yaratmayı bitirdiğinde, dünya “çok iyiydi”. Yaratılış 1. bölümde, Tanrı bu gezegeni yarattığında kötülüğün var olduğuna dair hiçbir işaret bulunmamaktadır. O halde kötülük insan yaşamına nasıl girmiştir?

Yaratılış 3:1-7 ayetlerini okuyun. Bu, kötülüğün yeryüzüne nasıl geldiği konusunda bize ne anlatıyor? Evrensel mücadelenin doğasına nasıl aydınlatıyor? (Ayrıca bkz. Va. 12:7-9.)

Bu hikayede, Vahiy 12:7-9 ayetlerinde İblis'in kendisi (“o eski yılan”) diye tanımlanan yılanın Tanrı'nın karakteri hakkında uydurduğu yalanları görüyoruz. Yılan önce Tanrı'nın buyruğu hakkında şüphe uyandırmak amacıyla Tanrı'nın buyruğunu neredeyse ters yüz eden bir soru yöneltiyor. Daha sonra da Havva'ya “Kesinlikle ölmezsiniz” (Yar. 3:4) diyerek Tanrı'nın söylediklerine doğrudan meydan okuyor.

Birisi, ya yılan ya da Tanrı, Havva'ya yalan söylemiştir ve şimdi Havva Tanrı'nın söylediklerine mi yoksa yılanın söylediklerine mi inanacağı konusunda bir seçim yapmalıdır.

Burada ve Kutsal Yazı'nın başka yerlerinde, bu mücadelenin doğası öncelikle neye ve kime iman edileceği üzerinedir ve bu da bütünüyle sevgiyle ilişkilidir. Çünkü bir kişi hakkındaki inancımız, onun nasıl bir kişi olduğu ve ona güvenilirip güvenilemeyeceği, onu sevip sevmeyeceğinizi, ona güvenip güvenmeyeceğinizi ve bu durumda bu kişinin size söylediklerini dinleyip dinlemeyeceğinizi derinden etkileyecektir.

Yaratılış 3:15 ayetini okuyun. Tanrı'nın Mesih'i kastederek yılanı kadının Soyu'nun yılanın başını ezeceğini söylemesi genellikle Kutsal Yazı'daki ilk müjde (protoevangelium) olarak tanımlanır. Bu bir yandan mücadelenin gerçekliğini pekiştirirken, bir yandan da bu mücadelenin ortasındaki bizlere nasıl bir umut veriyor?

Gökteki Mücadelenin Kökeni

Tek başına Yarattılış 1-3 bölümleri bile kötülüğün Adem ve Havva'nın düşüşünden *önce* de var olduğunu göstermektedir. Kötülük gökte somut bir gerçeklik olarak var olmamış olsa da, kavramsal olarak "kötülük", "iyiyle kötüyü bilme ağacı" (*Yar. 2:9, 17*) adıyla zaten ortaya çıkmıştı. Daha sonra yılan Tanrı'yı yalan söylemekle suçlamıştır, oysa aslında yalan söyleyen kendisi, yani yılan. Yılanın varlığı (*Va. 12:9*), ve yalan söylemiş olması, orada kötülüğün var olduğunu göstermektedir. Bu sebeple, Düşüş'ten önce Aden bahçesinde bile kötülüğün var olduğu açıktır.

Hezekiel 28:12-19 ayetlerini Mısır'dan Çıkış 25:19, 20 ayetleri ışığında okuyun. Bu varlığın düşüşünün mahiyeti nedir?

Bu ayetlere göre, kötülüğün ve evrensel mücadelenin kökeni gökte başlamıştır. Düşmeden önce, Şeytan olarak bilinen varlık bir koruyucu keruvdu. Keruv olarak tanımlanmanın ötesinde, "Kusursuzlukta örnek biriydi, bilgeliği ve güzelliği eksiksizdi" ve "Tanrı'nın bahçesi Aden'deydi" (*Hez. 28:12, 13*). Bunların hiçbiri Sur'un insan kralı (ya da başka herhangi bir insan) için söylenmiş değildir. Bu yüzden, burada bize Lusifer'in düşüşü hakkında bir ipucu verildiğini biliyoruz.

Yeşaya 14:12-15 ayetlerini okuyun. Bu, büyük mücadelenin kökenine nasıl bir ilave ışık tutmaktadır?

Yeşaya 14. bölüme göre Lusifer kendini ululamaya ve Tanrı'ya benzetmeye karar verdi. Bu ayet, Hezekiel 28. bölümde gördüklerimizi tamamlamaktadır: "Güzelliğinden ötürü gurura kapıldı" (*Hez. 28:17*); bu aslında onu güzel yaratmış olan Tanrı'yı yüceltmesini sağlamalıydı. Ancak o bunun yerine gurura kapıldı. Daha da kötüsü, bu gururu yüzünden Tanrı'nın yerini almaya çalıştı ve O'na iftiralalar attı. Hezekiel 28:16 ayetinde "ticaret" için kullanılan İbranice sözcük aynı zamanda "iftira" anlamına da gelmektedir; bu da Şeytan'ın Tanrı'ya ve bize karşı nasıl hareket edeceğinin bir göstergesidir.

Düşen Lusifer'in aslında yaratıldığı günden onda kötülük bulunana dek yollarında kusursuz olduğu gerçeğinden ne anlıyoruz (*Hez. 28:15*)? "Kusursuz" olmak gerçek bir ahlaki özgürlük içermiyorsa, kusursuz bir varlık nasıl düşebilir?

Bana Taparsan

Şeytan'ın Tanrı'nın tahtını gasp etme girişimi Matta 4. ve Luka 4. bölümlerde bulunan ayartma hikayelerinde de gözler önüne serilmiştir. İsa ve ayartıcı arasındaki dikkat çekici karşılaşmada, mücadelenin doğası hakkında çok şey açığa çıkmaktadır. Burada Mesih ve Şeytan arasındaki büyük mücadelenin gerçekliğini görmekteyiz, ancak bu mücadele çarpıcı bir şekilde ve canlı ifadelerle dile getirilmektedir.

Matta 4:1-11 ayetlerini okuyun. Mesih ve Şeytan arasındaki büyük mücadelenin gerçekliği burada nasıl gözler önüne seriliyor?

İsa, “İblis tarafından denenmek üzere” Ruh tarafından çöle “götürüldü” (*Mat. 4:1*). Bu karşılaşmadan önce kırk gün oruç tutmuştu. Bu yüzden İblis geldiğinde, İsa'nın şiddetli açlığında istifade etmek için O'nu taşları ekmeğe dönüştürmesi için ayartmaya çalıştı. Ancak İsa bu ayartmaya Kutsal Yazı'yla karşılık verdi ve Şeytan'ın hilesi başarısız oldu.

Daha sonra, İsa'nın kibirli bir şekilde hareket etmesini sağlamak amacıyla, İblis İsa'yı Kendisini tapmağın tepesinden aşağı atması için ayartmaya çalıştı. Şeytan Kutsal Yazı'yı çarpıtarak, İsa gerçekten Tanrı'nın Oğlu ise meleklerin O'nu koruyacağını öne sürdü. Ancak Kutsal Yazı'yı doğru bir şekilde yorumlayan İsa yine ayartmaya karşı koydu.

Üçüncü ayartma iblisin tam olarak ne yapmaya çalıştığını açıkça ortaya koyuyordu. İsa'dan kendisine tapmasını istedi. Şeytan sadece Tanrı'ya yapılması gereken ibadeti gasp etmeye çalışıyordu.

Bunu yapmak için de İsa'ya “bütün görkemiyle dünya ülkelerini” gösterdi ve sonra da şu iddiada bulundu: “Yere kapanıp bana taparsan, bütün bunları sana vereceğim” (*Mat. 4:8, 9*). Gerçekten de, Luka 4:6 ayetinde, yani Matta ile aynı konuyu ele alan ayette, İblis şöyle demektedir: “Bütün bunların yönetimini ve zenginliğini sana vereceğim... Bunlar bana teslim edildi, ben de dilediğim kişiye veririm” (*Luk. 4:6*).

İsa bir kez daha ayartmaya Kutsal Yazı'yla karşılık verdi ve Şeytan yine başarısız oldu.

İsa her üç girişimde de düşmanın saldırılarına karşı koymak için Kutsal Yazı'yı kullanmıştır.

Efesliler 6:12 ayeti bize şunu hatırlatıyor: “Savaşımız insanlara karşı değil, yönetimlere, hükümlerlere, bu karanlık dünyanın güçlerine, kötülüğün göksel yerlerdeki ruhsal ordularına karşıdır.” Korku içinde yaşamamalıyız ancak neden etrafımızda sürmekte olan mücadelenin gerçekliğini her zaman aklımızda tutmalıyız?

Evrensel Mücadelenin Doğası

Tanrı ve Şeytan arasında evrensel bir mücadele olduğunu öğreten bazı ayetler gördük. Peki böyle bir mücadele nasıl mümkün olabilir? Her şeye gücü yeten Tanrı'ya nasıl karşı çıkılabilir? Evrensel mücadele salt güç üzerinden olsaydı, daha başlamadan bitmiş olurdu. Farklı türden bir mücadele olmalıdır. Gerçekten de, Kutsal Yazı, mücadelenin Tanrı'nın karakteri hakkındaki bir ihtilaf olduğunu ortaya koymaktadır –İblis'in Tanrı'ya karşı (diğer şeylerin yanı sıra) O'nun tamamen iyi ve sevgi dolu olmadığına dair iftira niteliğindeki iddialarına dayanan bir çatışma. Bu tür iddialar güçle ya da kaba kuvvetle değil, iki karşıt karakterin karşılaştırılmasıyla alt edilebilir.

“Allah günahla savaşırken yalnızca doğruluk ve gerçek ilkeleri ile hareket edebilirdi. Şeytan ise Allah'ın kullanamayacağı yöntemleri, yani yağcılığı ve hileyi kullanabilirdi. Allah'ın göğün sakinleri üzerine yasa vazederken adil davranmadığını; Kendi yaratıklarından bağlılık ve itaat talep ettiğinde yalnızca Kendisini yüceltmeyi amaçladığını iddia ederek, Allah'ın sözünü çarpıtmaya çalışmış ve O'nun yönetim planını meleklerin önünde yanlış yansıtmıştı. Bu nedenle hem göğün sakinleri, hem de diğer dünyaların sakinleri önünde, Allah'ın yönetiminin adil, yasasının mükemmel olduğu örnekleriyle gösterilmelidir. Şeytan, kendisini evrenin iyiliğini sağlamaya çalışıyor gibi göstermişti. Gaspçının gerçek karakteri ve asıl hedefi herkes tarafından anlaşılmalıdır. Ona, kendisini habis işleriyle ifade etme fırsatı verilmelidir.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 502.

Yuhanna 8:44, 45 ayetlerini Vahiy 12:7-9 ayetlerinin ışığında okuyun. Bu ayetler İblis'in karakteri ve izlediği strateji hakkında neyi ortaya koymaktadır?

Başından beri iblisin *planı*, yaratılmışları Tanrı'nın gerçekten adil ve sevgi dolu olmadığına ve O'nun yasasının onlar için baskıcı ve yaralayıcı olduğuna inandırmaya çalışmak olmuştur. İsa'nın şeytandan “yalancıdır ve yalanın babasıdır” diye söz etmesine şaşırılmamak lazım (Yu 8:44). Buna karşılık, İsa “gerçeğe tanıklık etmek” (Yu.18:37), Şeytan'ın yalanlarına ve iftiralarına doğrudan karşı koymak, Şeytan'ı ve onun güçlerini yenmek ve nihayetinde yok etmek için gelmiştir (Yu.3:8, İbr.2:14).

Vahiy 12:9, 10 ayetleri Şeytan'ı (1) “eski yılan”, (2) göksel mahkemede Tanrı'nın halkının suçlayıcısı ve (3) dünyayı saptıran büyük ejderha diye tanımlamaktadır. “İblis” diye tercüme edilen Grekçe sözcük tam olarak “iftiracı” anlamına gelmektedir ve bir kez daha mücadelenin doğasının –Tanrı'nın karakteri hakkındaki inançlar da dahil olmak üzere– inançlar konusunda olduğunu göstermektedir.

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Büyük Mücadele* kitabından 496-508 sayfaları arasındaki “Kötülüğün kökeni” bölümünü okuyun.

“Kutsal Yazı’da, Allah’ın hiçbir şekilde günahtan sorumlu olmadığı; ilahi lütfun keyfi bir şekilde geri çekilmediği ve ilahi yönetimde isyana neden olacak herhangi bir kusur olmadığı, başka hiçbir konuda verilmeyen bir açıklık ile öğretilmektedir. Günah, varlığı hakkında hiçbir neden belirtilemeyen bir davetsiz misafirdir. Gizemli ve anlaşılmazdır; ona mazeret bulmak, onu savunmak olur . . . [Şeytan’ın] varlığına hemen son verilseydi, onlar [göğün ve diğer dünyaların sakinleri] Allah’a sevgiden çok korkudan ötürü kulluk edeceklerdi. Aldatıcının etkisi tümüyle yok edilmemiş, isyan ruhu tamamen silinip atılmamış olacaktı. Kötülüğün olgunlaşmasına izin verilmesi gerekmektedir. Tüm evrenin aralıksız çağlar boyunca iyiliği için, Şeytan ilkelerini daha kapsamlı bir şekilde geliştirmelidir, böylece ilahî yönetime karşı yönelttiği suçlamalar tüm yaratılmış varlıklar tarafından gerçek görünümüyle görülebilir, Allah’ın adaleti ve merhameti ile O’nun yasasının değişmezliği her şüpheden sonsuza dek uzak olabilir.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 496, 497, 503.

Tartışma Soruları:

1. Birçok insan Lusifer gibi günahsız bir varlığın nasıl olup da ilk günahı işlediğini merak etmektedir. Günah neden bu kadar “gizemli” ve “anlaşılmazdır”? Bu ilk günahı, onu mazur göstermeden ya da haklı çıkarmadan nasıl açıklayabiliriz? Yani, günahın kökenini açıklamak neden onu aklamakla aynı anlama gelsin ki?
2. Tanrı neden derhal Şeytan’ın varlığını ortadan kaldırmadı? Neden “kötülüğün olgunlaşmasına izin verilmesi gerekmektedir”? Bu neden “aralıksız çağlar boyunca tüm evrenin iyiliği” içindir?
3. Tanrı ve Şeytan arasındaki mücadelenin salt bir güç mücadelesi değil, farklı tür bir mücadele olduğunu anlamak neden son derece önemlidir? Karakter konusundaki bir mücadele, salt güç üzerine bir mücadelenin yapamayacağı şekilde nasıl bir anlam ifade etmektedir?
4. Mücadelenin doğasını anlamak, tabiri caizse, kendi yaşantınızın evrensel mücadelenin bir mikro evreni olabileceğini gösteren perdeyi nasıl aralayabilir? Şu anda bile bu mücadelenin gerçekliğini ne şekilde tecrübe ediyorsunuz? Gerçek anlamda kimin tarafında olduğunuzu göstermek için nasıl karşılık vermelisiniz?

Israrla Arayan: 1. Bölüm

Yazan ANDREW MCCHESENEY

Zoom araması bir türlü gerçekleşmiyordu.

Matrona, "İşe yaramıyor!" diye bağırdı.

Colette telefonda Matrona'nın yurttaki bilgisayarda Zoom şifresini tekrar tekrar yazdığını duyabiliyordu.

Bu, o hafta içinde defalarca denedikleri bir görüşmeydi. Matrona, Alaska'daki yurtlarda ve koruyucu ailelerin yanında yaşayan pek çok Alaska yerlisi çocuktan biriydi ve Colette ile tanışmak için sabırsızlanıyordu.

Şifreyi tekrar denedi. "İşe yaramıyor!" diye bağırdı.

"Sorun yok," dedi Colette.

"Sorun var! Tekrar denemek istiyorum," dedi Matrona.

Yine işe yaramayınca Colette zoom görüşmesi yerine telefonda konuşmalarını önerdi.

Anchorage'da Yedinci Gün Adventisti bir çocuk doktoru olan Colette Reahl da Matrona ile tanışmak için can atıyordu. Alaska yerlisi bir kız olan Matrona, 580 kilometre uzaklıktaki Fairbanks'te bulunan bir yurttan evlat edinilmeyi bekliyordu.

Matrona gönülsüz bir şekilde telefonla konuşmayı kabul etti. Sorduğu ilk soru, "Evinizin kuralları nelerdir?" oldu.

Colette, "Bu, eve geldiğinde hakkında daha ayrıntılı konuşabileceğimiz bir konu," dedi. "Fakat benim evimde saygı oldukça önemlidir."

Matrona sonraki 30 dakika boyunca Colette'e sorular sordu. Konuşmanın sonunda, "Koruyucu annem beni evlat edinecek, biliyorsun değil mi?" dedi.

Sekiz yıldır kocasıyla birlikte Alaska'da yaşayan Florida doğumlu Colette bunu bilmiyordu. "Matrona çok ilgi çekici ve çok güçlü bir kişiliğe sahip. Bu tam bir macera olacak!" diye düşündü.

Öte yandan Matrona Colette'in onu evlat edinmek istediğini biliyordu ama incinmek istemiyordu. Bu yüzden Colette'in onunla yaklaşmasını zorlaştırdı.

Colette ne sıklıkla arayabileceğini sordu ve Matrona haftada bir Salı günleri aramasını söyledi. Ancak Colette aradığında Matrona ya müsait olmuyor ya da cevap vermiyordu. Görüşme günlerini önce Perşembe, sonra da Cumartesi olarak değiştirdiler.

Colette, Matrona'nın canının sıkın olduğunu hissediyor ama nedenini anlamıyordu. Matrona konuşmak istese de istemese de her hafta aramaya devam etmeye karar verdi. Koşulsuz sevgiyle aramayı sürdürünce, Matrona'nın kalbi yumuşamaya başladı.

Bu müjdecilik öyküsü, daha önceki bir On Üçüncü Sebt projesine yakından bir bakış sunuyor. Çocuk doktoru Colette Reahl aynı zamanda 2024 On Üçüncü Sebt Sunusunun bir kısmını almış olan Bethel (Alaska) Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin eş yöneticisidir. Bu çeyrekte 29 Mart tarihindeki On Üçüncü Sebt Sunusu ile müjdenin yayılmasına yardımcı olduğunuz için teşekkür ederiz. Colette ve Matrona hakkında daha fazlasını gelecek hafta okuyabilirsiniz.

Çatışmanın Kuralları

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Dan. 10:1-14, Va. 13:1-8, Eyüp 1:1-12, Eyüp 2:1-7, Yü. 12:31, Yü. 14:30, Mar. 6:5, Mar. 9:29.*

HATIRLAMA METNİ: “Günah işleyen, İblis’tendir. Çünkü İblis başlangıçtan beri günah işlemektedir. Tanrı’nın Oğlu, İblis’in yaptıklarına son vermek için ortaya çıktı” (1. Yuhanna 3:8).

Evensel mücadelenin doğasını ortaya koyan güçlü bir hikaye, 1. Krallar 18:19-40 ayetlerinde, İlyas’ın Karmel Dağı’nda Rab’bin ulusların sözde tanrılarını ifşa ettiği anlatıda bulunabilir. Ancak bu “tanrıların” sadece putperest hayal gücünün ürünü olmalarının ötesinde, perde arkasında çok daha fazlası bulunmaktaydı. İsrail’i çevreleyen ulusların tapındıklarını sandıkları “tanrıların” arkasında aslında başka bir şey yatıyordu.

“Tanrı olmayan cinlere, tanımadıkları ilahlara, atalarının korkmadıkları, son zamanlarda ortaya çıkan yeni ilahlara kurban kestiler” (Yüs 32:17). Pavlus da şöyle ekliyor, “Putperestler kurbanlarını Tanrı’ya değil, cinlere sunuyorlar. Cinlerle paydaş olmanızı istemem” (1Ko. 10:20).

Yani ulusların sahte “tanrıların” arkasında aslında kılık değiştirmiş cinler bulunmaktaydı. Bu da Kutsal Yazı’da putperestlik ve yabancı tanrılarla ilgili tüm ayetlerin “evrensel mücadele” hikayeleri olduğu anlamına gelmektedir.

Bu arka plan sayesinde evrensel mücadele kavramı çok daha iyi anlaşılabilir. Ve bu gerçek, bu çatışmanın doğasının ve kötülük sorununa nasıl ışık tuttuğunun daha iyi anlaşılması açısından muazzam çıkarımlar sağlamaktadır.

*8 Mart Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Geç Gelen Melek

Gördüğümüz gibi, ulusların sahte “tanrıları” kılık değiştirmiş cinlerdi. Ve başka durumlarda da veryüzündeki yöneticilerin arkasında bazen iblisin göksel yöneticilerinin bulunduğu dair kanıtlar görmekteyiz. Düşman güçleri Tanrı tarafından gönderilen meleklere bile karşı koyabilirler.

Daniel 10:1-14 ayetlerini, 12. 13. ayetlere özellikle dikkat ederek okuyun. Bu ayetler evrensel mücadeleyle alakalı olarak ne öğretiyor? Tanrı tarafından gönderilen meleğin yirmi bir gün boyunca “alıkonulmasına” ne anlam veriyorsunuz?

Tanrı tarafından gönderilen bir melek nasıl olur da üç hafta boyunca “alıkonulabilir”? Her şeye gücü yeten Tanrı, eğer isteseydi Daniel’e hemen yanıt verebilecek güce sahipti. Bunu yapmak için gücünü kullansaydı, meleğin derhal Daniel’e görünmesini sağlayabilirdi. Ancak Tanrı’nın gönderdiği melek, “Pers krallığının önderi” tarafından tam üç hafta boyunca “alıkonuldu”. Burada ne oluyor?

“Cebrail üç hafta boyunca karanlığın güçleriyle savaşarak Koreş’in zihni üzerinde çalışan etkileri tersine çevirmeye çalıştı . . . Allah’ın halkının yararına göğün yapabileceği her şey yapılmıştı. Zafer nihayet kazanılmıştı; düşman kuvvetleri Koreş’in bütün günlerinde ve yaklaşık yedi buçuk yıl hüküm süren oğlu Kambises’in bütün günlerinde kontrol altında tutuldu.”—Ellen G. White, *Peygamberler ve Krallar*, s. 572.

Böyle bir ihtilafın ortaya çıkabilmesi için Tanrı’nın tüm gücünü kullanmıyor olması gerekir. Düşmana, gelişigüzel bir şekilde elinden alınmayacak, ancak her iki tarafın da bildiği (detayları bize açıklanmayan) bazı ölçülerle sınırlandırılmış gerçek bir serbestlik ve güç tanınmış olmalıdır. Öyle anlaşılıyor ki, evrensel mücadelede Tanrı’nın meleklerinin bile kurallarına tabi olduğu ve gelecek derslerde “çatışma kuralları” olarak adlandıracağımız birtakım ölçütler olmalıdır.

Bir anlamda, daha önce bahsettiğimiz Tanrı’nın sadece sevgiyle iş gördüğü ve O’nun yönetiminin temelini zorlama değil sevgi olduğu düşüncesini kavrar-sak, bu sınırlamaları anlamak zor olmayabilir. Tanrı’nın yalnızca sevgiden doğan ilkeler aracılığıyla iş gördüğü düşüncesi, büyük mücadeleyi daha iyi anlamamıza yardımcı olabilir.

Güç kullanarak değil de, sadece sevgiden kaynaklanan ilkelerle iş görmenin getirdiği sınırlamaları nasıl tecrübe ettiniz? Gücün sınırları hakkında ne gibi dersler öğrendiniz?

Vahiy Kitabındaki Ejderha

Evrensel mücadeledeki göksel yöneticilerin her şeyi kapsayan bakış açısı, iblisin Tanrı'ya karşı çıkan ve "bütün dünyayı saptıran" "büyük ejderha" olarak tasvir edildiği Vahiy kitabında özetlenmektedir (*Va. 12:9*).

Vahiy 13:1-8 ayetlerini okuyun. Bu, ejderhanın yetki alanının kapsamı hakkında ne gösteriyor?

Ejderha (Şeytan) sadece Tanrı'ya (*Va. 12:7-9*) ve O'nun hizmetkârlarına karşı savaşmakla kalmıyor (*örneğin, Va. 12:1-6*), aynı zamanda çağlar boyunca Tanrı'nın halkına zulmeden dünyevi krallıkların arkasındaki hükümdar olarak tasvir ediliyor.

Ejderha, denizden çıkan canavara "gücü ve tahtıyla birlikte büyük yetki verdi" (*Va. 13:2; Va. 13:5; Va. 17:13, 14 ile karşılaştırın*). Denizden çıkan bu canavara "kurumlu sözler söyleyen, küfürler savuran bir ağız ve kırk iki ay süreyle kullanabileceği bir yetki verildi" (*Va. 13:5*).

Yani, Şeytan (ejderha) bir canavara (dünyevi dini-siyasi bir güç) güç ve yönetme yetkisi veriyor. Bu güç, sadece Tanrı'ya yapılması gereken tapımayı gasp etmek için kullanılıyor. Canavar Tanrı'nın adına küfrediyor, Tanrı'nın kutsallarına (azizlere) karşı savaşıyor ve hatta en azından bir süreliğine onları yenilgiye uğratıyor. Bu dünya genelindeki yetki ve hükümranlık ona bu dünyanın gaspçı yöneticisi olan ejderha tarafından verilmiştir.

Yine de, Şeytan ve onun araçları üzerinde, geçici sınırlamalar da dahil olmak üzere, açık sınırlamalar bulunmaktadır. "Bunun için, ey gökler ve orada yaşayanlar, sevinin! Vay halinize, yer ve deniz! Çünkü İblis zamanının az olduğunu bilerek büyük bir öfkeyle üzerinize indi." (*Va. 12:12*).

Şeytan "zamanının az olduğunu" (*Va. 12:12*) bilmektedir ve Vahiy kitabında anlatılan olaylar, bu şeytani güçlerin hükümranlığının kesin sınırlarını (*bkz. Va. 12:14, Va. 13:5*) belirten peygamberlik zaman çizelgeleri doğrultusunda ilerlemektedir.

Gerçekten de Tanrı sonunda zafere ulaşmaktadır. "Onların gözlerinden bütün yaşları silecek. Artık ölüm olmayacak. Artık ne yas, ne ağlayış, ne de ıstırap olacak. Çünkü önceki düzen ortadan kalktı" (*Va. 21:4*).

Şu anda bunu görmek bizim için çok zor olsa da, sonunda iyilik kötülük karşısında sonsuza dek zafer kazanacaktır. Bu harika vaadi asla unutmamamız neden son derece önemlidir?

Eyüp Örneği

Eyüp kitabında, büyük mücadelenin gerçekliğine dair bazı çarpıcı bilgiler verilmektedir.

Eyüp 1:1-12 ve 2:1-7 ayetlerini okuyun. Burada büyük mücadelenin hangi ilkelere ilişkin açıklığa kavuşturulduğunu görüyoruz?

Bu ayetlerden pek çok kayda değer ayrıntı elde edilebilir. Birincisi, sadece Tanrı ve Şeytan arasında bir görüşme değil, bir tür göksel kurul sahnesi var gibi görünüyor; yani başka göksel varlıklar da işin içinde.

İkincisi, Tanrı'nın Şeytan'a Eyüp'e bakıp düşünüp düşünmediğini sorması, süregelen bir anlaşmazlık olduğunu gösteriyor. Ne için Eyüp'e bakıp düşüncektir? Soru daha büyük, süregelen bir anlaşmazlık varsa anlamlı oluyor.

Üçüncüsü, Tanrı Eyüp'ün kusursuz, doğru ve Tanrı'dan korkan biri olduğunu söylerken, Şeytan Eyüp'ün sırf Tanrı onu koruduğu için Tanrı'dan korkuyor gibi görüldüğünü iddia ediyor. Bu hem Eyüp'ün hem de Tanrı'nın karakterine karşı bir iftira anlamına gelmektedir (*Va. 12:10, Zekeriya 3. bölümle karşılaştırm*).

Dördüncüsü, Şeytan, Tanrı'nın Eyüp'ü korumasının (çit) haksızlık olduğunu ve Şeytan'ın iddialarını kanıtlamasını imkânsız hale getirdiğini iddia ediyor. Bu da Şeytan'a halihazırda bazı sınırlamalar getirilmiş olduğunu ("çatışma kuralları") ve Şeytan'ın açıkça Eyüp'e zarar vermeyi denediğini gösteriyor.

Tanrı, Şeytan'ın göksel kurul huzurundaki suçlamasına, onun tezini sınamasına izin vererek karışık veriyor, ancak bunu sadece belirli sınırlamalar dahilinde gerçekleştirebilecektir. Önce Şeytan'a onun "sahip olduğu her şey" üzerinde yetki veriyor fakat Eyüp'ün kendisine zarar vermesini yasaklıyor (*Eyüp 1:12*). Daha sonra, Şeytan Eyüp'ün sadece kendisini düşündüğünü iddia ettikten sonra, Tanrı Şeytan'ın Eyüp'ü bizzat incitmesine izin veriyor, ancak canını bağışlamak şartıyla (*Eyüp 2:3-6*).

Şeytan Eyüp'ün ev halkının başına çeşitli felaketler getirirse de, Eyüp her seferinde Tanrı'nın adını yüceltmeye devam ediyor (*Eyüp 1:20-22, Eyüp 2:9, 10*) ve Şeytan'ın suçlamalarını çürütüyor.

Burada birçok şey öğreniyoruz; örneğin evrensel mücadelede çatışma kuralları bulunduğunu. Göksel mahkemede Tanrı'ya yöneltilen suçlamaların çözüme kavuşturulması için belirlenmiş sınırlamalar bulunmaktadır, ancak bu sınırlamalar Tanrı'nın evreni ve içindeki akıllı varlıkları yönetme şeklinin ve Tanrı'nın yönetiminin temeli olan sevginin doğasında var olan kutsal ilkeleri ihlal etmeden belirlenmiştir.

Eyüp kitabındaki bu göksel sahneler bize büyük mücadelenin gerçekliği ve burada yeryüzünde nasıl cereyan ettiği konusunda çarpıcı bilgiler sunmaktadır.

Bu Dünyanın (Geçici) Hükümdarı

Önceki derslerde evrensel mücadele kapsamında Şeytan ve işbirlikçilerine bu dünyada geçici olarak bir çeşit çatışma kurallarına göre sınırlandırılmış önemli bir yetki alanı verildiğini görmüştük.

Bu çatışma kuralları sadece düşmanın –iblis ve işbirlikçilerinin– eylemlerini sınırlamakla kalmayıp, aynı zamanda Tanrı'nın düşmanın (geçici) yetki alanına dâhil olan kötülüğü ortadan kaldırma ya da hafifletme faaliyetlerini de sınırlamaktadır. Rab vaatlerinden asla dönmeyeceği için, kabul etmiş olduğu çatışma kuralları çerçevesinde –dolayısıyla iblise sınırlı ve geçici bir egemenlik tanıyarak– Tanrı gelecekteki eylemlerini (Kendi mutlak kudretini azaltmadan) ahlaki olarak sınırlandırmıştır.

Yuhanna 12:31, Yuhanna 14:30, Yuhanna 16:11, 2 Korintliler 4:4 ve Luka 4:6 ayetlerini okuyun. Bu ayetler düşmanın bu dünyadaki egemenliği konusunda ne öğretiyor?

Yeni Ahit iki krallığın, ışığın ve karanlığın krallıklarının çarpışmasını ortaya koymaktadır; karanlığın kaynağı Şeytan ve onun isyanıdır. Mesih'in görevinin bir parçası da Şeytan'ın krallığını yenilgiye uğratmaktır: “Tanrı'nın Oğlu, İblis'in yaptıklarına son vermek için ortaya çıktı” (Yu. 3:8).

Bununla birlikte, Tanrı'nın yönetiminin temelindeki ilkelere sadık kalarak yapabileceklerini sınırlayan “kurallar” bulunmaktadır. Bu sınırlamalar en azından (1) yaratılmışlara özgür irade bahşetmeyi ve (2) en azından şimdilik bilmediğimiz antlaşmaya dayalı çatışma kurallarını içermektedir. İlahi faaliyet üzerindeki bu tür engeller ve sınırlamalar, Tanrı'nın bu dünyadaki kötülüğü azaltma ve/veya hemen ortadan kaldırma konusundaki ahlaki yeterliliği üzerinde önemli etkilere sahiptir. Dolayısıyla, kötülüğün ve acı çekmenin devam ettiğini görüyoruz ki bu da aslında pek çok insanın Tanrı'nın varlığını ya da iyiliğini sorgulamasına neden olabilmektedir. Ancak, büyük mücadelenin arka planı ve Tanrı'nın kötülükle nasıl başa çıkacağına dair koyduğu sınırlamalar anlaşıldığında, en azından Tanrı'nın kötülük üzerindeki mutlak zaferi gerçekleşinceye kadar, işlerin neden böyle olduğunu bir dereceye kadar daha iyi anlayabiliriz.

İsa'nın Şeytan'ı bu dünyanın “egemeni” olarak adlandırması, şu anda dünyada var olan kötülüğü anlamamıza bir nebze de olsa nasıl yardımcı olabilir? Bunun gerçekten de sadece geçici bir egemenlik olduğunu bilmek ne kadar da rahatlatıcı!

Sınırlamalar ve Kurallar

Evrensel mücadele temelde, iblisin Tanrı'nın iyiliğine, adaletine ve egemenliğine yönelik iftiralardan kaynaklanan, Tanrı'nın karakteri hakkındaki bir ihtilafaftır. Bu bir çeşit evrensel antlaşma davasıdır.

Böyle bir ihtilaf salt güçle çözümlenemez, ancak ispat gerektirir.

Yönetimdeki bir kişiye karşı ciddi iddialar ortaya atıldığında, bu iddiaları boşa çıkarmanın en iyi (ve belki de yegane) yolu özgür, adil ve açık bir soruşturmaya izin vermektir. Eğer iddialar tüm (sevgi) yönetimini tehdit ediyorsa, basitçe halının altına süpürülemezler.

Tüm bunlar evrensel mücadeleyi anlamak ve kötülük sorununa eğilmek açısından ne anlama geliyor? Tanrı bir söz verdiğinde, sözünden döner mi? Tabi ki hayır. Tanrı çatışma kurallarını kabul ettiği sürece, gelecekteki faaliyetleri (ahlaki açıdan) sınırlandırılmış olacaktır. Bu nedenle, kötülük karanlığın krallığının geçici hakimiyet alanına girecektir.

Markos 6:5 ve Markos 9:29 ayetlerini okuyun. Bu ayetler, ilahi faaliyetin bile iman ve dua gibi etmenlerle nasıl bütünsel bir ilişki içinde olabileceğine dair ne gösteriyor?

Her iki hikayede de, iman ve dua gibi unsurlarla doğrudan ilişkili olan bazı sınırlamalar ya da çatışma kuralları mevcut gibi görünmektedir. Başka durumlarda duanın bu dünyada bir fark yarattığına ve ilahi faaliyet için başka türlü (ahlaki açıdan) mümkün olmayacak yollar açtığına dair bol miktarda kanıt görüyoruz. Ancak, iman ve duanın tek etmen olduğunu düşünme hatasına düşmemeliyiz. Muhtemelen farkında olmadığımız pek çok başka etmen de bulunmaktadır.

Bu, daha önce çatışma kuralları hakkında öğrendiklerimizle örtüşmektedir. Daha önce de belirttiğimiz gibi, büyük mücadelede Tanrı'nın ahlaki olarak yapabileceklerini en azından şimdilik sınırlayan bazı çatışma kuralları bulunmaktadır. Bu nedenle, bazı kötülükler karanlığın krallığının geçici hakimiyet alanına girebilir.

Romalılar 8:18 ve Vahiy 21:3, 4 ayetlerini okuyun. Bu ayetler bilmediğimiz pek çok şey olmasına rağmen, Tanrı'nın en iyisini bildiğine, en iyisini istediğine ve kötülüğe son verip sonsuz bir mutluluk getireceğine itimat edebileceğimize dair size nasıl bir güven veriyor?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]* 1. Ciltten, 341-347 sayfaları arasındaki “The Power of Satan [Şeytan’ın Gücü]” bölümünü okuyun.

“Düşmüş olan insan Şeytan’ın meşru tutsağıdır. Mesih’in görevi onu büyük düşmanının iktidarından kurtarmaktır. İnsan doğal olarak Şeytan’ın telkinlerine kapılmaya meyillidir ve kudretli Fatih Mesih onun içinde yaşamadıkça, arzularını yönlendirmediği ve ona güç vermediği, böylesine korkunç bir düşmana karşı başarıyla karşı koyamaz. Şeytan’ın gücüne yalnızca Tanrı sınır koyabilir. O yeryüzünde bir o yana bir bu yana gidip gelmekte, bir aşağı bir yukarı gezip dolaşmaktadır. Canları mahvetme fırsatını kaybetme korkusuyla gözlerini bir an bile olsun kapatmamaktadır. Tanrı’nın halkı onun tuzaklarından kaçabilmek için bunu anlamalıdır. Şeytan, Tanrı’nın halkına karşı son saldırısında işin arkasında onun olduğunu anlamasınlar diye aldatmacalarını hazırlamaktadır. 2. Korintliler 11:14: ‘Buna şaşmamalı. Şeytan da kendisine ışık meleşmesi süsü verir.’ Bazı aldatılmış canlar onun var olmadığını savunurken, Şeytan onları tutsak almakta ve büyük ölçüde onlar aracılığıyla iş görmektedir. Şeytan, güçlerini Mesih’ten aldıklarında kendisi üzerinde sahip olabilecekleri kudreti Tanrı’nın halkından daha iyi bilmektedir. Yardım için kudretli Fatih’e alçakgönüllülikle yalvardıklarında, gerçeğin en zayıf imanlısı, Mesih’e sıkı bir şekilde tutunarak, Şeytan’ı ve tüm ordusunu başarıyla geri püskürtebilir. Şeytan, ayartmalarıyla açık bir şekilde, yığıtçe ortaya çıkamayacak kadar kurnazdır; çünkü o zaman Hristiyanın uyuşmuş olan kuvveti uyanacak, güçlü ve kudretli Kurtarıcı’ya bel bağlayacaktır. Ancak o fark edilmeden içeri girmekte ve kılık değiştirerek din-darlık iddiasında bulunan itaatsiz çocukları aracılığıyla iş görmektedir.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]*, 1. Cilt, s. 341.

Tartışma Soruları:

1. “Şeytan’ın meşru tutsağı” olmak ne anlama geliyor? Bu, iblisin insanlara istediği her şeyi yapabileceği anlamına mı gelmektedir? Gelmiyorsa, neden gelmiyor? Bunun evrensel mücadeledeki “çatışma kuralları” diye adlandırabileceğimiz şeyle nasıl bir ilişkisi bulunmaktadır?
2. Tanrı evrensel mücadelede geçici bir süre için bile olsa Şeytan’a neden yetki vermiş olabilir? Bu, Tanrı’nın Şeytan’ın suçlamalarına nasıl cevap vermeye çalıştığı konusunda bize ne anlatıyor?
3. Şeytan’ın gerçek, şahsî bir varlık olduğunu inkâr edenlere, hatta bunu yapan Hristiyanlara nasıl yanıt veriyorsunuz? Şeytan’ın varlığını kanıtlayamasak da, büyük ölçüde aldanmış bir kişiye yardımcı olabilecek hangi kanıtları sıralayabilirsiniz?

İsrarla Arayan: 2. Bölüm

Yazan ANDREW MCCHESENEY

Yedinci Gün Adventisti çocuk doktoruna göre 13 yaşındaki Alaska yerlisi kız bir dev andırıyordu.

İlk telefon görüşmelerinden dört ay sonra, çocuk doktoru Colette Reahl, Anchorage'dan Fairbanks, Alaska'ya yedi saatlik bir yolculuk yaparak Matrona'nın diğer 19 kız ve erkek çocukla birlikte yaşadığı yurttaki ilk kez onunla buluştu. Matrona'nın boyu 1.74 metreydi. Buna karşılık Colette sadece 1.62 metre boyundaydı.

Colette kızı gördüğünde, "Bana bir dev gibi göründü. Bu ilginç olacak" diye düşündü.

Bir toplantı odasında yerde oturmakta olan Matrona çok utangaçtı ve ilk başta konuşmak istemedi.

Colette onun yakınındaki bir koltuğa oturdu. Birkaç gergin dakika geçti ve sonra Matrona için bir armağan, hayvanlarla ilgili bir ansiklopedi getirdiğini hatırladı. Colette kitabı açtı ve sessiz bir şekilde sayfaları karıştırmaya başladı. Matrona'nın merakı uyandı ve yavaşça Colette'in yanına doğru ilerledi. Çok geçmeden Matrona Colette'in yanına oturmuştu ve birlikte resimlere bakmaya başladılar.

Bu hoş bir ilk görüşmeydi ve üç saat sürdü.

İkili ertesi ay tekrar bir araya geldi ve Colette Matrona'ya bir Kutsal Kitap verdi. Telefonda birlikte Kutsal Kitap okumayı önerdi. Ancak Colette aradığında Matrona konuşmak için müsait olmadığını söyledi.

Sonra Matrona Anchorage'da başka bir yurda alındı. Yalnızdı ve Fairbanks'teki arkadaşlarını özliyordu. Her gün Colette'i aramaya ve onu evlat edinmesi için ikna etmeye çalışmaya başladı.

Bu arada Colette de bir iş değişikliği süreci içine girmişti. Anchorage'daki çocuk doktorluğu işi sona eriyordu ve Batı Alaska'daki en büyük topluluk olan 6.000 nüfuslu Bethel'e taşınmaya hazırlanıyordu. Orada bir hastanede çalışacaktı.

Matrona taşınacağını öğrendiğinde "Eyvah eyvah," dedi. Ona göre Bethel küçük bir köydü ve sıkıcı olacağını düşünüyordu.

Bu müjdecilik öyküsü, daha önceki bir On Üçüncü Sebte profesine yakından bir bakış sunuyor. Çocuk doktoru Colette Reahl aynı zamanda 2024 On Üçüncü Sebte Sunusunun bir kısmını almış olan Bethel (Alaska) Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin eş yöneticisidir. Bu çeyrekte 29 Mart tarihindeki On Üçüncü Sebte Sunusu ile müjdenin yayılmasına yardımcı olduğunuz için teşekkür ederiz. Colette ve Matrona hakkında daha fazlasını gelecek hafta okuyabilirsiniz.

Daha Fazla Ne Yapabilirdim?

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yu. 18:37, Rom. 3:23–26, Rom. 5:8, Yşa. 5:1–4, Mat. 21:33–39, Yşa. 53:4, Rom. 3:1–4.*

HATIRLAMA METNİ: “Pilat, ‘Demek sen bir kralısın, öyle mi?’ dedi. İsa, ‘Kral olduğumu sen söylüyorsun’ karşılığını verdi. ‘Ben gerçeğe tanıklık etmek için doğdum, bunun için dünyaya geldim. Gerçekten yana olan herkes benim sesimi işitir.’” (*Yuhanna 18:27*).

Birkaç yıl önce Guide dergisinde etkileyici bir çocuk hikayesi yayımlandı. Hikayenin odağında, ortaçağda bir ailenin yanında evlatlık olarak yaşayan Denis adında yetim bir çocuk bulunuyordu. Denis ülkesinin kralından şiddetle nefret ediyordu çünkü anne ve babası hastalandığında kralın askerleri onu alıp götürmüş ve bir daha anne babasını hiç görmemişti. Kralın, hayatta kalanları Kara Veba’nın tüm dehşetinden kurtarmak için onları birbirinden ayırdığını ancak çok sonradan öğrendi. Kral hakkındaki gerçek, Denis’i neredeyse tüm hayatı boyunca beslediği nefretten kurtardı. Kral her zaman ve her durumda halkına olan sevgisiyle hareket etmişti.

Günümüzde pek çok kişi Tanrı’yı, Denis’in kralı gördüğü gibi görmektedir. Tanık oldukları ya da başlarından geçen kötülükler onları Tanrı’dan nefret etmeye ya da O’nu reddetmeye itmiştir. Acı çekilirken Tanrı nerededir? Tanrı iyiyse, neden bu kadar çok kötülük bulunmaktadır? Evrensel mücadele bu hayati meseleye ışık tutmaktadır, ancak pek çok soru da cevapsız kalmaktadır. Yine de, cevaplara yönelik tüm çabalarımız tatmin edici olmadığında, çarmıhtaki İsa’ya bakabilir ve şimdilik cevapsız kalan tüm sorulara rağmen Tanrı’ya güvenebileceğini O’nda görebiliriz.

**15 Mart Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Muzaffer İsa

Her ne kadar Mesih'in Kendisinin "bu dünyanın egemeni" diye bahsettiği (gaspçı) bir düşman iş başında olsa da, evrenin gerçek kralı İsa Mesih'tir. İsa bizim için zafer kazanmıştır ve biz zorluklar ve acıların ortasında dahi O'nda zafere ulaşabiliriz. Gerçekten de Mesih'in yaptığı iş düşmana her fırsatta karşı koymaktadır.

Kutsal Yazı'nın iblisi şöyle tanımladığını görmüştük:

(1) Başlangıçtan beri tüm dünyanın aldatıcısı (*Va. 12:9, Mat. 4:3, Yü. 8:44, 2Ko. 11:3, 1Yü. 3:8*).

(2) Tanrı'ya ve O'nun göklerdeki halkına iftira atan ve onları suçlayan (*Va. 12:10; Va. 13:6; Eyüp 1-2; Zek. 3:1, 2; Yahuda 9*).

(3) Bu dünyanın gaspçı hükümdarı (*Yü. 12:31, Yü. 14:30, Yü. 16:11, Elç. 26:18, 2Ko. 4:4, Ef. 2:2, 1Yü. 5:19*).

Yuhanna 18:37 ayetini okuyun. Bu, Mesih'in düşmanın aldatmacalarına karşı koyma işi hakkında bize ne anlatıyor? İsa'nın Kral olması ne anlama gelmektedir?

Kutsal Yazı, Şeytan'ın baş aldatıcı, iftiracı, suçlayıcı ve bu dünyanın gaspçı egemeni olduğunu öğretmesine rağmen, aynı zamanda İsa'nın Şeytan'a karşı her şekilde galip geldiğini de öğretmektedir.

(1) İsa bu dünyaya "gerçeğe tanıklık etmek için" geldi (*Yü. 18:37*).

(2) İsa çarımh aracılığıyla Tanrı'nın kusursuz doğruluğunu ve sevgisini üstün bir şekilde göstermiş (*Rom. 3:25, 26; Rom. 5:8*), böylece iblisin iftira dolu iddialarını çürütmüştür (*Va. 12:10, 11*) ve

(3) İsa "zamanının az olduğunu" (*Va. 12:12; Rom. 16:20 ile karşılaştırm*) bilen iblisin krallığını sonunda yıkacak ve Mesih "sonsuzlara dek egemenlik sürecek" (*Va. 11:15*).

Nihayetinde, Şeytan ne yaparsa yapsın, o çoktan mağlup olmuş bir düşmandır ve bizim için kilit nokta, Mesih'in zaferini her gün, an be an kendimiz için talep etmek ve ayrıca çarımhın bize sunduğu vaatleri talep etmektir.

Büyük mücadelede hangi tarafın kazanacağını biliyoruz. Her gün yaptığımız tercihler sonunda hangi tarafta yer alacağımızı nasıl etkilemektedir? Şu anda bile kazanan tarafta olduğumuzdan nasıl emin olabiliriz?

Adil ve Aklayan

Mesih'in işi her fırsatta iblisin işini *boşa çıkarır*. Ve 1. Yuhanna 3:8 ayetine göre İsa, "İblis'in yaptıklarına son vermek için" (1Yu. 3:8) ve "ölüm gücüne sahip olanı, yani İblis'i, ölüm aracılığıyla etkisiz kılmak üzere" (İbr. 2:14) ortaya çıkmıştır. Ancak düşmanın egemenliğinin tamamen yenilgiye uğratılması iki aşamada gerçekleşmektedir. İlk olarak, Mesih Çarmıhta gerçekleştirdiği iş aracılığıyla Şeytan'ın iftiralarmı boşa çıkarmıştır. Daha sonra da Şeytan ve krallığı yok edilecektir.

Romalılar 3:23-26 ve Romalılar 5:8 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Mesih'in iblisin iddialarmı nasıl çürüttüğü konusunda ne açıklıyor?

Daha önce de gördüğümüz üzere, düşman Tanrı'nın tam olarak adil ve sevgi dolu olmadığını iddia etmektedir. Ancak Tanrı, doğruluğunun ve sevgisinin mutlak tezahürünü Mesih'te sunmuştur ve bunu Çarmıh aracılığıyla yapmıştır.

İsa'nın ölümünden sonra, "Şeytan, maskesinin düştüğünü anladı. Kurduğu tuzaklar, günahsız olan meleklerin ve tüm evrenin gözü önünde açıkça ortaya çıkmış ve kendisini bir katil olarak açıkça göstermişti. Tanrı'nın Oğlu'nun kanını dökerek gökyüzünün tüm nefretini topladı."—Ellen G. White, Sevgi Öğretmeni, s. 752.

Vahiy 12:10-12 ayetlerini Yaratılış 3:15 ayeti ışığında okuyun. Bu ayetler Mesih'in Çarmıh'taki zaferinin evrensel boyutta taşıdığı önemi nasıl aydınlatıyor?

Kurtuluş tarihi, Tanrı'nın her zaman nihayetinde herkes için iyi olanın gerçekleşmesi için çalıştığından emin olalım diye bol miktarda kanıt sunmaktadır. Kutsal Yazı'nın Tanrısı, büyük mücadelede Kendisine sunulan imkânlar göz önünde bulundurulduğunda, her zaman iyi ve tercih edilebilir olan şeyi yapar (Yas. 32:4, 1 Sam. 3:18, Mez. 145:17, Dan. 4:37, Hab. 1:13, Va. 15:3, Yur. 18:25).

Evrensel mücadelede Tanrı'nın doğruluğunun ve sevgisinin sergilenmesi neden bu kadar önemlidir? Çarmıh ve Tanrı'nın kurtuluş tasarısındaki tüm işleri üzerinde düşündüğünüzde, denemeler ve sıkıntılar içerisinde bile Tanrı'nın işleri nasıl O'nun sevgisine güvenmenizi sağlıyor?

Sevgilimin Ezgisi

Tanrı, evrensel mücadelenin ortasında sevgisini ve doğruluğunu şaşırtıcı yollarla sergilemiştir. Yine de şu soruyu soran kişiler olacaktır: *Tanrı kötülüğü önlemek ve/veya ortadan kaldırmak için yaptığından daha fazlasını yapmalı mıydı?* Tanrı'nın, Kendisi ile insanlar arasındaki sevgi ilişkisinin mümkün olduğunca gelişmesi için elzem olan özgür iradeye riayet etmek maksadıyla hareket ettiğini gösteren bir evrensel mücadele zemini olduğunu görmüştük. Dahası, Tanrı'nın ahlaki kısıtlamalar ya da çatışma kuralları çerçevesinde hareket ettiği, karakterine ilişkin evrensel bir ihtilafın ancak O'nun sevgisinin ortaya konulmasıyla çözüme kavuşturulabileceği anlaşılmaktadır.

Yeşaya 5:1-4 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerde konuşan kimdir? Yeşaya kim hakkında konuşuyor? Bağ ve bağ sahibi kimi temsil ediyor? Bağ sahibinin bağ için yaptıkları ne ifade ediyor? Sonuç ne oluyor?

Bu ayetlerde Yeşaya sevgilisinin bağı için ezgiyi okuyor. Bağın sahibi Tanrı'nın Kendisidir ve bağ da Tanrı'nın halkını temsil etmektedir (*örneğin bkz. Ysa. 1:8, Yer. 2:21*). Ancak burada ima edilen şeyler, Tanrı'nın bu dünyadaki kapsamlı işiyle ilgili olarak da genişletilebilir. Bu ayetlere göre, bağ sahibi (Tanrı) bağının gelişmesini sağlamak amacıyla makul olarak yapılabilecek her şeyi yapmıştır. Bağın kaliteli üzümler vermesi gerekirken, sadece “yabanıl üzüm” vermiştir ki bu diğer çevirilerde “değersiz” olarak ifade edilmiştir. Aslında, buradaki İbranice ifade tam anlamıyla kokuşmuş meyve olarak tercüme edilebilir. Tanrı'nın bağı çürük üzümler vermiştir.

Yeşaya 5:3 ayetinde Tanrı'nın Kendisi konuşmaya başlıyor ve insanları Kendisi ile bağı arasında “hakemlik” yapmaya davet ediyor. Ve Yeşaya 5:4 ayetinde Tanrı Bizzat çok önemli olan şu soruyu yöneltiyor: “Bağım için yapmadığım ne kaldı? Ben üzüm vermesini beklerken niçin yabanıl üzüm verdi?”. Daha ne yapabilirdi ki? Hatta başkalarından, yaptıklarını yargılamalarını istemesi ne kadar büyüleyici.

Tanrı'nın tüm günahlarımız için Kendisini kurban olarak sunduğu çarmıha baktığımızda, “Bağım için yapmadığım ne kaldı?” ifadesi nasıl son derece çarpıcı bir anlam kazanıyor?

Mesih'in Bağ Kiracıları Benzetmesi

Matta 21. bölümdeki bağ kiracıları benzetmesinde İsa, Yeşaya 5. bölümde bırakılan yerden devam ederek, toprak sahibinin karakterine ve bağı için yaptıklarına daha fazla ışık tutuyor.

Matta 21:33-39 ayetlerini özellikle Yeşaya 5:4 ayetindeki soruyu aklınızda tutarak okuyun. Yaptıklarından daha fazla, O ne yapabiliirdi?

Mesih'in benzetmesinin ilk bölümü, doğrudan Yeşaya 5. bölümdeki bağ sahibi ve bağıyla ilgili ezgiden alıntı yapıyor. Daha sonra İsa, toprak sahibinin bağını "bağı bağcılara kiralayıp yolculuğa" çıktığını ekliyor (*Mat. 21:33*). Ancak toprak sahibi iki kez kölelerini (peygamberleri) ürünü toplamaları için gönderdiğinde, bağını kiralayanlar köleleri dövüp öldürdüler (*Mat. 21:34-36*). Sonunda, "Oğlumı sayarlar" diyerek Oğlunu (İsa'yı) gönderdi (*Mat. 21:37*). Ama onlar "Mirasçı bu; gelin, onu öldürüp mirasına konalım" diyerek "onu yakaladılar, bağdan atıp öldürdüler" (*Mat. 21:38, 39*).

O daha ne yapabiliirdi? Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi (*Yu. 3:16*). Evrensel mücadele burada belirtildiği gibi ise, ilahi gücün kullanılmasıyla zamanından önce çözümlenemezdi, aksine öncelikle Tanrı'nın karakterinin açıkça sergilenmesi gerekiyordu. Bu sergileme mutlak bir şekilde Mesih'in işiyle gerçekleşmiştir (*Rom. 3:25, 26; Rom. 5:8*). Tanrı adaletinden ve kusursuz sevgisinden hiçbir şekilde ödün vermeden bizi aklayabilmek amacıyla Kendisini (Mesih'te) bizim için ölüme vermişken, bundan daha fazla ne isteyebiliriz ki?

Çarmıh olayı, Tanrı'nın kötülüğü azaltmak ve ortadan kaldırmak için yapılabilecek her şeyi yaptığını, ancak gerçek sevginin gelişmesi için uygun ortamı bozmadığını göstermektedir. Tanrı için bundan daha tercih edilebilir bir yol olsaydı, onu seçmez miydi? İnsanlar bu evrensel mücadelede büyük acılar çekiyor olsa da, en büyük acıyı Tanrı'nın Kendisi çekmektedir. Çarmıh'a baktığımızda, gerçekten de günahın Tanrı'nın Kendisine ne kadar acı ve ıstırap verdiğini görebiliriz. Yine de, sevginin doğasında var olan özgür irade o kadar kutsaldır ki, Mesih bizim uğrumuzda buna katlanmaya razı olmuştur.

Yeşaya 53:4 ayetini okuyun. Mesih çarmıhta kimin "hastalıklarını" ve "acılarını" yüklenmiştir? Bu Tanrı'nın bizim için yaptıkları ve kurtuluşun O'na neye mal olduğu konusunda bize ne söylemelidir?

Tanrı'nın Adının Aklanması

Sonunda, Tanrı'nın adı her yönden aklanacaktır. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un kurtuluş tasarısındaki işleri sayesinde, Tanrı'nın kusursuz doğruluğu ve sevgisi her türlü geçerli şüphenin ötesinde sergilenmiş olacaktır (*bkz. Rom. 3:25, 26; Rom. 5:8*).

Romalılar 3:1-4 ayetlerini Yeşaya 5:3, 4 ayetleri ışığında okuyun. Bu, evrensel mücadelede Tanrı'nın Kendisinin aklanması konusunda ne öğretiyor?

Romalılar 3. ve Yeşaya 5. bölümlerde, Tanrı'nın sırf yaratılmışları (sınırlı bir ölçüde) Kendi karakterini yargılamaya davet ettiğini görüyoruz, oysa bunu yapmaya hakkımız yoktur ya da böyle bir mevkide değiliz. Sonunda, tüm "kitaplar" açıldığında, Tanrı'nın kusursuz bir şekilde adil ve doğru olduğunun kanıtını göreceğiz. Tanrı tüm zeki varlıkların huzurunda Kendisini aklayacaktır.

Vahiy 15:3 ve Vahiy 19:1-6 ayetlerini okuyun. Bu ayetler sonunda Tanrı'nın adının aklanması konusunda ne öğretiyor?

Tanrı Kutsal Yazı boyunca Kendi adına önem göstermiştir. Peki neden? Karakterinden tiksindiğiniz ya da güvenmediğiniz bir kişiyle derin bir sevgi ilişkisine sahip olamazsınız. Birisi eşinize ya da müstakbel eşinize karakteriniz hakkında korkunç yalanlar söylese, bu iddialara yanıt vermek için elinizden geleni yaparsınız, çünkü sevdiğiniz bu iddialara inanırsa, sevgi ilişkiniz zede-lenecektir.

Sonunda Tanrı çarmıhta ve tüm kurtuluş planı boyunca aklanmaktadır. İkinci geliş öncesi yargılamada, Tanrı seyirci olan evrenin huzurunda aklanmaktadır.

Daha sonra, kurtarılanların "melekleri bile" (*1Ko. 6:2, 3*) yargılayacağı ikinci geliş sonrası yargılamada Tanrı aklanacaktır, çünkü kurtarılanlara kayıtları gözden geçirme ve Tanrı'nın neden öyle davrandığını ve Tanrı'nın tüm hükümlerinin her zaman ve sadece kusursuz bir şekilde doğru ve sevgi dolu olduğunu kendi gözleriyle görme fırsatı verilecektir. Aramızda yanıtlanması gereken pek çok sorusu olmayan var mı? Her şey sonuçlanmadan önce, bu soruların yanıtlarını almış olacağız (*bkz. 1Ko. 4:5*).

Sonunda her diz çökecek ve her dil İsa'nın Rab olduğunu ikrar edecektir (*Flp. 2:10, 11*). Tüm bunlar Tanrı'nın karakterinin aklanmasının bir parçasıdır.

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]* 9. Ciltten, 285-288 sayfaları arasındaki “The Reward of Earnest Effort [Özverili Çabanın Ödülü]” bölümünü okuyun.

“Tanrı’nın takdirleri içerisinde bizim kafamızı karıştıran her ne varsa, öbür dünyada açıklanacak. Kavraması zor olan şeyler o zaman anlam kazanacak. Lütfun gizemleri gözlerimiz önünde açılacak. Sınırlı zihinlerimizin sadece karışıklık ve bozulmuş vaatler gördüğü yerde en kusursuz ve en güzel uyumun olduğunu göreceğiz. En zorlayıcı görünen tecrübeleri sınırsız sevginin emretmiş olduğunu anlayacağız. Bizim iyiliğimiz için her şeyin birlikte işlenmesini sağlayan O’nun bizi şefkatle gözettiğini fark ettiğimizde, sözle anlatılamaz bir neşe ve görkemle dolup sevineceğiz.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]*, 9. Cilt, s. 286.

Tartışma Soruları:

1. Tanrı’nın takdirlerini anlamaya çalışırken kafanız karışıyor mu? Bütün bu şeylerin sonunda açıklığa kavuşacağını bilmek sizi nasıl teselli ediyor?
2. Mesih’in insan olmak ve bu dünya uğruna ölmek için nelerden vazgeçtiğini düşünün. Bunun, Tanrı’nın sevgisi ve Tanrı’ya güvenilip güvenilemeyeceği konusunda bize ne söylediği üzerinde daha fazla düşünün. Daha fazla ne yapabilirdi?
3. Tanrı’nın “adı” hakkında bu kadar önemli olan nedir? Bunun kendini Hristiyan olarak adlandıran bizler için ne gibi çıkarımları bulunmaktadır? Hristiyanlar zaman zaman hangi şekillerde Mesih’in adına gölge düşürmüşlerdir ve yerel topluluklarımızda insanlara Mesih’in ardından gitmenin gerçekte nasıl bir şey olduğunu göstermek için ne yapabiliriz?
4. Sonuç olarak, kötülük sorununa ilişkin en iyi “cevaplarımız” bile şimdilik eksiktir. Kötülük sorununa sadece Tanrı’nın sunabileceği nihai, eskatolojik çözümü beklerken, acı çekenlere yaklaşmak ve bu dünyadaki acıları dindirmenin araçları olmak için fiilen ne yapabiliriz?
5. Yeşaya 53:4 ayeti, yani Mesih’in “hastalıklarımızı” ve “acılarımızı” yüklediği gerçeği üzerinde biraz daha düşünün. Kurtuluş tasarısını ve Tanrı’nın bizi kurtarmasının neye mal olduğunu anlamamıza yardımcı olan Çarmih’ta bütün olarak ne oldu?

Israrla Arayan: 3. Bölüm

Yazan ANDREW MCCHESENEY

Çocuk doktoru Colette Reahl, 13 yaşındaki Alaska yerlisi kızı Sebt saatleri başlamadan önce eve getirebilmeyi umuyordu. Matrona'ya Yedinci Gün Adventisti olduğunu söylemişti, ancak ilk Sebt günlerini birlikte geçirmeden önce Anchorage'daki eve yerleşmesinin iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu.

Ancak Alaska'daki evlat edinme memurlarının başka düşünceleri vardı. Colette'e kızı Sebt günü alabileceğini söylediler.

Büyük taşınmadan bir gün önce Colette, Matrona'yı Anchorage'daki yurdundan aradı. "Genelde Sebt günleri kiliseye giderim," dedi. "Benimle gelmek ister misin?"

Matrona "Hayır," dedi.

Matrona ertesi sabah geldiğinde televizyon izlemek istediğini söyledi.

Colette, "Bizim evde Sebt günlerinde Hristiyan içerikli programlar ya da doğa videoları izleriz," diye cevap verdi.

Matrona şaşırıldı. Acaba onun yerine vahşi hayvanlarla ilgili bir çizgi film izlebilir miyiz diye sordu.

Colette ve Matrona, Colette'in bir hastanede yeni bir işe girdiği Bethel'e taşınmadan önce Anchorage'da birlikte iki ay boyunca güzel zaman geçirdiler. Bu süre zarfında birlikte alışkanlıklar edindiler ve ilişkilerini geliştirdiler. Hem sabahları hem de akşamları ibadet ediyorlardı ve Matrona ruhsal açıdan büyüyordu.

Bugün Matrona 15 yaşında ve evde eğitim gördüğü, piyano dersleri aldığı, birçok arkadaşa sahip olduğu ve Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin faaliyetlerine etkin bir şekilde katıldığı Bethel'de yaşamayı çok seviyor.

Çocuk doktoru olarak çalışmanın yanı sıra Kutsal Kitap işçisi ve kilisenin eş yöneticisi olarak da görev yapan Colette, "Tanrı her şeyi ayarladı," diyor.

"İlk defa telefonda görüştüğüm o şımarık Matrona ile şimdiki Matrona çok farklı," diyor. "O kilisedeki ve toplumdaki çocuklar için bir önder. Tanrı'nın onun yaşamında çalıştığını ve imanını olgunlaştırdığını görüyorum."

Matrona, Colette'in ısrarlı telefon aramaları ve şimdilerde de bir anne olarak ısrarlı sevgisi için minnettarlığını dile getiriyor. "Eğer bana ulaşmak için çaba göstermemiş ve uğraşmamış olsaydı, Tanrı'nın kim olduğunu bilemezdim" diyor.

Tanrı'nın yaşamını değiştirmek için Colette'i kullandığını söylüyor. "Beni bulması tesadüf değildi," diyor. "Tanrı'nın onu bana yönlendirdiğini ve beni de ona yönlendirdiğini hissediyorum. Tanrı beni iyi bir yere getirdi ve bana esenlik verdi."

Bu müjdecilik öyküsü 2024 On Üçüncü Sebt Günü Sunusunun bir kısmını almış olan Bethel (Alaska) Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ne yakından bir bakış sunuyor. Bu çeyrekte 29 Mart tarihindeki On Üçüncü Sebt Sunusu ile müjdenin yayılmasına yardımcı olduğumuz için teşekkür ederiz.

Sevgi ve Adalet: En Önemli İki Buyruk

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Mat. 22:34–40, Zek. 7:9–12, 82. Mezmur, Mika 6:8, Mat. 23:23–30, Luka 10:25–37.*

HATIRLAMA METNİ: “‘Tanrı’yı seviyorum’ deyip de kardeşinden nefret eden yalancıdır. Çünkü gördüğü kardeşini sevmeyen, görmediği Tanrı’yı sevemez” (1. Yuhanna 4:20).

Tanrı'nın sonunda her şeyi yoluna koyacağına inancımız tam olsa da, Hristiyanlar olarak bizim şimdi ve burada ne yaptığımız yine de önemlidir. Tanrı'nın (evrensel mücadelenin kuralları gereği) şu anda ortadan kaldıramayacağı pek çok adaletsizlik ve kötülük bulunuyor olsa da, bu durum karşılaştığımız her türlü acı ve kötülüğün en azından mümkün olan ölçüde hafifletilmesine yardımcı olamayacağımız anlamına gelmemektedir. Aslında, Hristiyanlar olarak tam da bunu yapmakla yükümlüyüz.

Gördüğümüz üzere, sevgi ve adalet birlikte ilerler; birbirinden ayrılamazlar. Tanrı adaleti sevmektedir. Dolayısıyla, Tanrı'yı seviyorsak, adaleti de seveceğiz.

Aynı şekilde, Tanrı'yı seviyorsak, birbirimizi de seveceğiz. Birbirimizi sevmenin bir kısmı da etrafımızdaki insanların refahı için ilgilendiktir. Diğer insanlar yoksulluktan, baskıdan ya da herhangi bir adaletsizlikten muzdarip olduğunda bu durumdan endişe duymalıyız. Birileri zulüm görüyorsa, bunu görmezden gelmemeliyiz. Tersine, kendimize bireysel ve topluluk olarak Tanrı'nın sevgisini ve adaletini, Rabbimizin doğruluk ve sevgiden oluşan kusursuz karakterini parçalanmış dünyamıza yansıtacak şekilde ileriye götürmek için ne yapabileceğimizi sormalıyız.

*22 Mart Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

En Önemli İki Buyruk

Dünyamızda Tanrı'nın sevgisini ve adaletini ileriye taşımak için bireysel ve topluluk olarak neler yapabileceğimiz üzerinde düşünmek için, Tanrı'nın bize ne buyurduğuna odaklanarak başlamak uygun olacaktır.

Matta 22:34-40 ayetlerini okuyun. İsa yasa uzmanının sorusuna nasıl yanıt verdi?

İsa'nın Kendisine göre, "Tanrın Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canınla ve bütün aklınla seveceksin." İşte ilk ve en önemli buyruk budur." Ve İsa şöyle ekliyor: "İlkine benzeyen ikinci buyruk da şudur: 'Komşunu kendin gibi seveceksin.'" Ancak bu buyruklar tek başına değildir. İsa şöyle öğretiyor: "Kutsal Yasa'nın tümü ve peygamberlerin sözleri bu iki buyruğa dayanır" (Mat. 22:37-40). Gerçekten de bu buyruklar Eski Ahit'ten alıntı yapılmıştır.

Matta 19:16-23 ayetlerini okuyun. İsa'nın zengin genç yöneticinin sorularına verdiği yanıtlar, Matta 22. bölümde yasa uzmanının sorusuna verdiği yanıtlarla ne şekilde bağlantılıdır?

Burada neler oluyor? İsa bu adama neden böyle cevap verdi? Ve bu karşılaşmalar, yaşamdaki konumumuz ya da mevkiimiz ne olursa olsun, hepimize ne söylemelidir?

"İsa onun için bir imanlının karakterini mükemmelleştirebilen tüm imkanları sağladı. Bazen sert bir ses tonuyla konuşsa da, sözleri her zaman akıl dolu ve mantıklıydı. Bu sözleri kabul etmek ve onlara uymak genç adamın tek kurtuluş umuduydu. Saygın bir konumda ve zengin olması, onun karakterini kötü yönde etkiliyordu. Dünyasal değerlere duyduğu ilgiden vazgeçmediği takdirde bu, onun Allah'tan daha da uzaklaşmasına neden olurdu. Allah'tan az ya da çok uzaklaşmak, onun karakterindeki gücün ve yeterliliğin azalmasına yol açardı; çünkü değersiz bile olsalar, eğer dünyasal değerlere gereğinden fazla ilgi duyulursa, onlar yaşamımızı tümüyle işgal ederler ve bizi Allah'tan uzaklaştırırlar."—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 511.

Hepimizden, bu zengin genç yöneticiden istendiği gibi, sahip olduğumuz her şeyi satmamız istenmiyor olsa da, siz kişisel olarak, vazgeçmediğiniz takdirde ebedi mahvımıza yol açabilecek neye tutunuyor olabilirsiniz?

En Büyük İki Günah

İsa'nın Kendisine göre en önemli iki buyruk Tanrı'yı sevmek ve birbirimizi sevmektir. Ve bu buyrukları yerine getirmek, diğer insanlara duyulan sevgiyi somut bir şekilde ortaya koyan fedakârlıklar yapmayı gerektirmektedir ki İsa'nın adımlarını takip etmek de aslında tam olarak budur.

Peki, en önemli iki buyruk Tanrı'yı sevmek ve başkalarını sevmekse, en büyük iki günah nedir?

Mezurlar 135:13-19 ayetlerini okuyun. Bu, Kutsal Yazı boyunca üzerinde durulan yaygın bir günah hakkında neyi açığa çıkarmaktadır?

Eski Ahit devamlı olarak Tanrı sevgisinin her şeyden önemli olduğunu vurgulamaktadır (*bkz. Yas. 6:5*). Bu, Tanrı sevgisinin tam zıddı olan büyük günah putperestlikle yakından ilişkilidir.

Zekeriya 7:9-12 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerde Zekeriya peygambere göre Tanrı neye öfkeleniyor? Bu ve putperestlik günahı iki önemli buyrukla nasıl ilişkilidir?

Tanrı'nın sevgiden kaynaklanan bir öfkeyle tepki verdiği şey sadece putperestlik değil, ister bireysel olarak ister toplu halde olsun, halkın kötü davranmasıdır. Tanrı adaletsizliğe öfkelenir çünkü Tanrı sevgidir.

Eski Ahit boyunca üzerinde durulan iki büyük günah, iki önemli buyruğa ilişkin başarısızlıklardır: Tanrı'yı sevmek ve birbirimizi sevmek. En büyük iki günah, sevgi konusundaki başarısızlıklardır. O halde kısacası, Tanrı'yı ve başkalarını sevmezseniz buyrukları yerine getiremezsiniz.

Nitekim 1. Yuhanna 4:20, 21 ayetlerinde şöyle denmektedir: “Tanrı'yı seviyorum” deyip de kardeşinden nefret eden yalancıdır. Çünkü gördüğü kardeşini sevmeyen, görmediği Tanrı'yı sevemez. Tanrı'yı seven kardeşini de sevsin” diyen buyruğu Mesih'ten aldık.”

Tanrı'ya duyulan sevginin diğer insanlara duyulan sevgiden neden ayrı tutulamayacağını nasıl açıklarsınız? Bu koparılamaz bağdan ne anlıyorsunuz?

Tanrı Adaleti Sevmektedir

Kutsal Yazı Tanrı'nın adaleti sevdiğini ve kötülükten nefret ettiğini bildirmektedir (*örneğin, Mez. 33:5, Yşa. 61:8*) ve O adaletsizlikten büyük endişe duymaktadır, bu da adaletsizliğin mağduru olan herkes adına haklı bir öfke duymasına neden olmaktadır. Eski ve Yeni Ahit boyunca Tanrı, her zaman ezilenlerin ve mazlumların yanında tutkuyla yer alırken, mağdur edenlere ve zulmedenlere karşı haklı bir öfke duymaktadır.

82. Mezmuru okuyun. Bu Mezmur Tanrı'nın bu dünyadaki adalet için duyduğu endişeyi nasıl ifade ediyor? Günümüzde bizim için ne anlam ifade edebilir?

Birçok yorumcunun da ifade ettiği gibi, bu bölüm hem toplumdaki adaletsizlikten sorumlu olan yeryüzündeki yöneticileri kınamakta, hem de Tanrı'nın yozlaşmış yeryüzü hakimleri ve yöneticilerinin (tabii ki iblisin güçleri) arkasındaki göksel yöneticileri ("tanrıları") yargılamasına gönderme yapmaktadır. Özellikle, yöneticilere "Ne zamana dek haksız karar verecek, kötülerini kayıracaksınız?" diye sorulmaktadır (*Mez. 82:2*).

Dahası, onlara şu görev verilmektedir: "Zayıfın, öksüzün davasını savunun, mazlumun, yoksulun hakkını arayın. Zayıfı, düşkünün kurtarın, onları kötülerin elinden özgür kılın" (*Mez. 82:3, 4*). Burada ve başka yerlerde, Eski Ahit'in peygamberleri adalet için açık bir çağrı yapmaktadır. Bu, Kutsal Yazı'nın dışsal bir meselesi değildir; Eski Ahit boyunca peygamberlerin mesajının ve İsa bu dünyadayken söylediklerinin merkezinde yer almaktadır.

Tanrı'nın, O'nu sevdiğini ve O'na itaat ettiğini iddia edenlerden ne istediği ve ne talep ettiği bir sır değildir. Tanrı, Mika 6:8 ayetinde (ve başka yerlerdeki benzer ayetlerde) çok açık bir şekilde şöyle belirtmektedir: "Ey insanlar, RAB iyi olanı size bildirdi; adil davranmanızdan, sadakati sevmenizden ve alçakgönüllülükle yolunda yürümenizden başka Tanrınız RAB sizden ne istedi?"

Bu görüş Kutsal Yazı boyunca tekrarlanmaktadır. Örneğin, İsa şöyle demiştir: "Birbirinize sevginiz olursa, herkes bununla benim öğrencilerim olduğunuzu anlayacaktır" (*Yü.13:35; Yü. 4:8-16 ile karşılaştırın*).

Mika 6:8 ayetine odaklanarak bu ayette söylenenleri hem sözde hem de eylemde bilinçli bir şekilde hayata geçirirsek ailelerimiz ve kiliselerimiz nasıl olur? Her ne koşul altında yaşıyor olursanız olun, bu ilkeler nasıl daha iyi bir şekilde hayata geçirilebilir?

Adaleti Tesis Etmeye Çağrıldılar

Kutsal Yazı'daki peygamberler sürekli olarak toplumda Tanrı'nın adalet çağrısını vurgulamışlardır. Kutsal Yazı, adaletsizlik ve baskı konularını tekrar tekrar vurgulamaktan geri kalmamıştır. Ashında, hüküm vermesi için Tanrı'ya yapılan çağrı, O'nun adaleti tesis etmesi için yapılan çağrının ta kendisidir.

Örneğin, Yeşaya peygamber o dönemde İsrail'deki adaletsizlikler hakkında sözlerini sakınmamıştır. Onun sözleri ve adalet çağrısı bugün kulaklarımızda yüksek sesle ve net bir şekilde çınlamalıdır. "İyilik etmeyi öğrenin, adaleti gözetin, zorbayı yola getirin, öksüzün hakkını verin, dul kadını savunun" (Yşa. 1:17). Dahası, haksız kararlar alanlara ve yoksullardan adaleti esirgeyenlere, onların "vay haline" (Yşa. 10:1, 2) diyerek uyarıda bulunmuştur: "Yargı günü uzaklardan başınıza felaket geldiğinde ne yapacaksınız? Yardım için kime koşacaksınız, servetinizi nereye saklayacaksınız?" (Yşa. 10:3).

Benzer şekilde Yeremya peygamber de Tanrı'nın mesajını duyurmuştur: "Sarayımı haksızlıkla, yukarı odalarımı adaletsizlikle yapan, komşusunu parasız çalıştıran, ücretini ödemeyen adamın vay başıma! . . . Baban doyusıya yiyip içti, ama iyi ve doğru olanı yaptı; onun için de işleri iyi gitti. Ezilenin, yoksulun davasını savundu, onun için de işleri iyi gitti. Beni tanımak bu değil midir?" diyor RAB" (Yer. 22:13, 15, 16).

Matta 23:23-30 ayetlerini okuyun. İsa burada neyin daha önemli olduğu konusunda ne öğretiyor? Sizce İsa "daha önemli konular" derken neyi kastediyor?

Adaletsizliğin sadece Eski Ahit peygamberlerini ilgilendiren bir konu olduğu düşünülmesin, burada ve İsa'nın hizmetinin başka alanlarında bu konunun Mesih'in Kendisini de yakından ilgilendirdiğini açıkça görüyoruz. Kendisinin de belirttiği gibi: "Vay halinize ey din bilginleri ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Siz nanenin, dereotunun ve kimyonun ondalığını verirsiniz de, Kutsal Yasa'nın daha önemli konularını -adaleti, merhameti, sadakati- ihmal edersiniz. Ondalık vermeyi ihmal etmeden asıl bunları yerine getirmeniz gerekirdi" (Mat. 23:23). Luka müjdesindeki paralel ayette İsa onların "adaleti ve Tanrı sevgisini ihmal" etmelerinden yakınıyor (Luka 11:42).

Bugün "nanenin, dereotunun ve kimyonun ondalığı" gibi sıradan şeylere odaklanmak yerine "daha önemli konulara" odaklanacak olsaydınız, bu nasıl olurdu?

Peki Komşum Kim?

Luka'nın anlattığına göre, İsa en önemli iki buyruğu, Tanrı'yı sevmeyi ve komşuyu sevmeyi açıkladıktan hemen sonra, Kutsal Yasa uzmanı "kendini haklı çıkarmak isteyerek" İsa'ya, "Peki komşum kim?" diye sordu (*Luka 10:29*). Bu soruya cevaben İsa, artık aşına olduğumuz ancak o zaman için son derece şaşırıcı olan iyi Samiriyeli benzetmesini anlattı.

Luka 10:25-37 ayetlerindeki iyi Samiriyeli benzetmesini okuyun. Bu ayetler peygamberlerin merhamet ve adalet feryatları ve farklı insan topluluklarının insanlık tarihi boyunca "ötekilere" uyguladıkları haksızlıkların ışığında ne söylemektedir?

İsa adalet hakkında konuşmakla kalmadı; O adaleti tesis etmeye geldi. O, peygamberlik çağrısının ve adalet özleminin yerine getirilmesiydi ve öyle olacaktır (*Yşa. 61:1, 2 ayetlerinin ışığında Luka 4:16-21 ayetlerine bakınız*). O, tüm ulusların, özellikle de kurtarılmaya ihtiyaçları olduğunu kabul edenlerin özlemidir.

Gücü ele geçirmeye ve Tanrı'nın tahtını gasp etmeye çalışan düşmanın tam tersine, İsa Kendisini alçaltmış, günah gücünü altında olan, adaletsizlik ve baskı altında olan insanlarla (günaha bulaşmadan) Kendisini özdeşleştirmiş ve iman eden herkesin adaleti ve Aklayıcısı olarak adaleti tesis etmek üzere sevgiyle Kendisini vererek düşmanı yenilgiye uğratmıştır. Mesih'in yasanın daha önemli konuları dedikleriyle ilgilenmezsek, Mesih'in savunmak için öldüğü yasayla ilgilendiğimizi nasıl iddia edebiliriz?

Mezmurlar 9:8, 9 ayetinde şöyle denmektedir, "O yönetir doğrulukla dünyayı, O yargılar adaletle halkları. RAB ezilenler için bir sığınak, sıkıntılı günlerde bir kaledir." Benzer şekilde, Mezmurlar 146:7-9 ayetleri şöyle ekliyor, "Ezilenlerin hakkını alan, açlara yiyecek sağlayan O'dur. RAB tutsakları özgür kılar, körlerin gözünü açar, iki büklüm olanları doğrultur, doğruları sever. RAB garipleri korur, öksüze, dul kadına yardım eder, kötülerin yolunuysa saptırır."

Çevremizde muhtaç durumda olan ve acı çeken kişilere nasıl hizmet etmemiz gerektiği konusunda Tanrı'nın Sözü daha ne kadar açık olabilir?

İhtiyaç içinde olanlara ulaşmak konusunda İsa'nın yaşamından ve hizmetinden ne öğrenebiliriz? O'nun yaptığı gibi mucizeler gerçekleştiremesek de, zarar görmüş pek çok insan için yardımımız nasıl yeterince "mucizevi" kabul edilebilir?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni* kitabından 261-270 sayfaları arasındaki “Sebt Günü” bölümünü okuyun.

“Ajanlar kalabalığım önünde İsa’ya cevap vermeye cesaret edemediler. Çünkü zor durumda kalmaktan korkuyorlardı. O’nun söylediklerinin gerçek olduğunu biliyorlardı. Sahibinin maddi zarara uğramaması için hasta hayvanı iyileştirmeye çalışırlarken, geleneklerine ters düşmemek için hasta insanlara yardım etmekte çekinerek onları acı çekmeye terk ediyorlardı. Allah’ın görünüşünde yaratılan insana hayvandan daha az değer veriyorlardı. Bu bütün sahte dinlerde böyledir. Onlar, insanda kendisini Allah’tan üstün görme arzusunu uyandırırılar. Fakat gerçekte insana, hayvandan daha az değer verirler. Allah’ın Hükümranlığı’na karşı savaşan her din, insanı, onun yaratılışında verilen; fakat onu yitirmiş bile olsa, O’na, İsa tarafından tekrar verilecek olan görkemden yoksun bırakır. Her yanlış din yandaşlarına, insanların ihtiyaçlarına, çektikleri acılara ve haklarına ilgi göstermemelerini öğretir. Müjde’nin mesajı, İsa’nın, uğruna kendi hayatını feda ettiği insanlığa büyük değer verir. İnsanların ihtiyaçları ve sorunları ile yakından ilgilenmeyi öğretir. Rab ‘İnsanı saf altından, Ofir altından daha ender kılacağım’ der. Yşa. 13:12

“İsa Ferisilere Sebt günü iyilik yapmanın mı, kötülük yapmanın mı, can kurtarmanın mı, yoksa öldürmenin mi doğru olduğunu sorduğunda, onların kötü amaçlarını yüzlerine vurdu. İsa hayat kurtarıp büyük kalabalıklara mutluluk getirirken, Ferisiler şiddetli bir nefretle dolu olarak O’nu öldürmenin yollarını arıyorlardı. Onların planladığı gibi, Sebt gününde bir kişiyi katletmek, İsa’nın yaptığı gibi hastaları iyileştirmekten daha mı iyiydi? Allah’ın kutsal gününde birini öldürmeyi düşünmek, merhamet işlerinde ifade bulan şekilde tüm insanları sevmekten daha mı doğrudur?”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 267.

Tartışma Soruları:

1. “Her yanlış din yandaşlarına, insanların ihtiyaçlarına ilgi göstermemelerini öğretir” ifadesi neden ve nasıl doğrudur? Kilise topluluklarımızda ve dışında bu tür bir dikkatsizlikten kaçınmak için nasıl bilinçli bir şekilde hareket edebiliriz?
2. Benim komşum kim? Sizin komşunuz kim? Mesih’in ardından gitmek bizi hangi somut yöntemlerle sevgisini göstermek için kendi zamanının sınırlarını aşan Samiriyeli gibi yapmalıdır?
3. Tanrı adaleti ve merhameti seviyorsa, Tanrı için en önemli olan şeye uygun olarak nasıl hareket etmeliyiz? İsa’nın “yaşanın daha önemli konuları” dediği şeylere nasıl daha fazla odaklanabiliriz?
4. Yargılama hakkında düşünürken ve konuşurken, İsa’nın yargulamadan bahsederken temel aldığı noktalardan birinin birbirimizi, özellikle de ezilen ve baskı altında olan kişileri etkin bir şekilde sevip sevmediğimiz ve ne ölçüde sevdiğimiz olduğunu ne sıklıkla vurguluyoruz? Matta 25:31-46 ayetlerinin ışığında bu konu üzerinde düşünün.

Orta Doğu'da Saplanıp Kaldı

Yazan ANDREW MCCHESENEY

Ki-nam'ın dünyası, Güney Kore'den Orta Doğu'ya müjdecî öğrenci olarak çalışmak üzere geldikten sonra yıkıldı. Kısa süreli turist vizesiyle gelmişti ve bu vizenin oturma iznine yükseltilmesi gerekiyordu, böylelikle bir yıl boyunca orada kalabilecekti. Ev sahibi evrakları imzalamayı kabul etmiş ve ona yeni vize alması için ikamet belgesini vermeyi kabul etmişti. Ancak bir anda fikrini değiştirdi ve belgeyi imzalamak için büyük bir miktar para talep etti.

Ki-nam'ın parası yoktu. Küçük müjdecî öğrenci topluluğunu yöneten yönetici müjdecinin de parası yoktu. Küçük Yedinci Gün Adventist topluluğunun da parası yoktu. Topluluk çoğunlukla bir ev kilisesinde ibadet eden yoksul mültecilerden oluşuyordu.

Ki-nam'ın seçenekleri sınırlıydı. Başka bir daireye taşınamıyordu çünkü yabancılara ev kiralamak isteyen ev sahipleri kolay bulunmuyordu. Ülkede kaçak olarak kalmak da bir seçenek değildi ve oturma izni için bir memura rüşvet vermek istemiyordu.

“Rabbim, beni buraya gönderdiysen, sorunumu da çözmelisin” diye dua ediyordu. İki ay boyunca her gün dua etti. Güney Kore'deki ailesi de dua ediyordu. Yönetici müjdecî Ki-nam'ın adını ev kilisesinin dua listesine koydu ve kilise üyeleri de dua etmeye başladı.

İki ay geçti ve ev sahibi belgeyi imzalamadı.

Derken Ki-nam'ın yeniden vize almak için görüşmeye gitmesi gereken gün geldi. Ancak yeni bir vize almasını sağlayacak herhangi bir evrakı yoktu.

Görüşmeden kısa bir süre önce Ki-nam'ın cep telefonu çaldı. Arayan yönetici müjdeciydi. “Bir çözüm olabilir,” dedi. “Hadi gidelim.”

Bir kilise üyesinin birkaç dakika önce bir emlakçıya uğramak için etkilendiğini hissettiğini söyledi. Kilise üyesi emlakçının sahibini tanıyormuş ve “Arkadaşıma yardım edebilir misiniz?” diye sormuş. Emlakçı, “Pasaportunu bana getirsin, ben de ona ikamet belgesini vereyim” demiş.

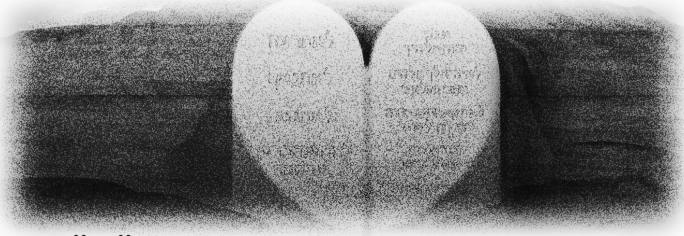
Ki-nam şaşkına dönmüştü. Sadece “Tanrı'ya şükürler olsun” diyebilirdi.

Emlakçı belgeyi imzaladı ve Ki-nam oturma iznini aldı.

Bu olaydan sonra Ki-nam'ın Tanrı'nın Orta Doğu'da geçireceği yılı bereketle-yeceğinden hiç şüphesi yoktu. Ve bereketledi de. Onun çalışmaları sayesinde yedi kişi vaftiz edildi. Ki-nam Güney Kore'nin başkenti Seul'de Adventist Temsilciliği ile yaptığı bir röportajda “Tanrı beni çağırıyor ve insanları kurtarmak için beni kullandı,” dedi. “O, yolun her adımında yanımdaydı, bana yardım etti. Tanrı'nın çağırısında hata olmadığımı anladım ve bu minnettarlıkla dolu bir yıl oldu.”

Güney Kore'deki Yedinci Gün Adventist Kilisesi dünyanın dört bir yanına müjdeciler gönderiyor. Güney Koreli Adventistlerin müjdeciyi kendi ülkelerinde yaymalarına yardım edecek olan 29 Mart tarihindeki On Üçüncü Sebte Sunusu için teşekkür ederiz. Müjdecî öğrencinin ismi değiştirilmiştir.

Sevgi Yasasının Yerine Getirilmesidir

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Çık. 20:1–17; Rom. 6:1–3; Rom. 7:7–12; Yér. 31:31–34; Mat. 23:23, 24; Yâk. 2:1–9.

HATIRLAMA METNİ: “Birbirinizi sevmekten başka hiç kimseye bir şey borçlu olmayın. Çünkü başkalarını seven, Kutsal Yasa’yı yerine getirmiş olur” (Romalılar 13:8).

Soronlu bir üyeyle uğraştıkları sırada, kilise yönetim kurulundan biri pastöre “Merhamete dayanan kararlar alamayız” dedi. *Öyle mi?* Pastör bu kişinin Tanrı ve Tanrı’nın yasası hakkındaki anlayışının ne olduğunu sorgulamaya başladı. İnsanlara, özellikle de yanlış yapan insanlara yaklaşımımızda şefkat kesinlikle merkezi bir işleve sahip olmalıdır. Merhamet sevginin ayrılmaz bir parçasıdır ve Romalılar 13:8 ayetinin de bize söylediği gibi, komşunu sevmek yasayı yerine getirmektir.

Sevgi gerçekten de yasanın yerine getirilmesiye, o halde yasayı sevgiden ayrı bir şey olarak değerlendirmemeye ya da sevginin yasadan kopuk bir şey olduğunu düşünmemeye dikkat etmeliyiz. Kutsal Yazı’da sevgi ve yasa birbirlerine bağlıdır. İlahi Yasa Koyucu sevgidir, bu sebeple Tanrı’nın yasası sevgi yasasıdır. Ellen G. White’m da dediği gibi; Tanrı’nın karakterinin açıklamasıdır. (Bkz. *Mesih’in Örnek Dersleri*.)

Tanrı’nın yasası bir dizi soyut ilke değil, gelişimimiz için emir ve talimatlardır. Tanrı’nın yasası, bütününde, Tanrı’nın Kendisinin ifade ettiği şekliyle bir sevgi ifadesidir.

*29 Mart Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Sevgi Yasası

Tanrı'nın yasası soyut ilkelerden oluşmamaktadır; aksine, Tanrı'nın yasası ilişkinin bir ifadesidir. Bu, On Emir'de açıkça görülmektedir. On Emir'in temel ilkeleri, yani Tanrı ile insanlar ve insanların birbirleri arasındaki ilişkiyi düzenleyecek olan sevgi ilkeleri Aden Bahçesi'nde zaten bulunmaktaydı.

Mısır'dan Çıkış 20. bölümde açıklanan On Emir daha sonra taşa yazıldığında, İsrail'e antlaşma ilişkisi çerçevesinde verilmişti. Buyruklar, Rab halkı Mısır'dan kurtardıktan sonra yazılmıştı ve Tanrı'nın sevgisi ile ulusa verdiği vaatleri temel alıyordu (*bkz. Çık. 6:7, 8 ve Lev. 26:12*). On Emir'in iki kısmı incelendiğinde, buyrukların insanların Tanrı'yla ve birbirleriyle olan ilişkilerini geliştirmeyi amaçladıkları görülmektedir.

Mısır'dan Çıkış 20:1-17 ayetlerini okuyun. Bu ayetler iki ilkeyi, Tanrı'ya ve başkalarına duyulan sevgiyi nasıl açıklıyor?

İlk dört buyruk insanların Tanrı'yla, son altı buyruk ise insanların birbirleri aralarındaki ilişkilerle ilgilidir. Hem Tanrı'yla hem de diğer insanlarla olan ilişkilerimiz Tanrı'nın yasasının ilkeleri tarafından düzenlenmelidir.

Yasanın bu iki kısmı, İsa'nın en büyük iki buyruk olarak tanımladığı şeyle doğrudan örtüşmektedir –“Tanrım Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canınla ve bütün aklınla seveceksin” (*Mat. 22:37; Yas. 6:5 ile karşılaştırm*) ve “Komşunu kendin gibi seveceksin” (*Mat. 22:39; Lev. 19:18 ile karşılaştırm*).

İlk dört buyruk Tanrı'yı tüm varlığımızla sevmenin yöntemleri; son altı buyruk ise başkalarını kendimiz gibi sevmenin yöntemleridir. İsa bu iki büyük sevgi buyruğunun bütünüyle yasayla ilişkili olduğunu açıkça belirtmektedir. “Kutsal Yasa'nın tümü ve peygamberlerin sözleri bu iki buyruğa dayanır” (*Mat. 22:40*).

O halde Tanrı'nın yasası bütünüyle Tanrı'nın sevgisini temel almaktadır. Tanrı'nın sevgisi ve yasası birbirinden ayrılamaz. İnsanların sık sık şöyle dediğini duyuyoruz: *Yasayı tutmamız gerekmiyor, sadece Tanrı'yı ve diğer insanları sevmeliyiz*. Bu düşünce neden mantıklı değildir?

On Emir'den herhangi birini ihlal ediyorsak Tanrı'ya ya da diğer insanlara olan sevgimizi nasıl ifade edebiliriz?

Yasa Kutsal, Doğru ve İyidir

Tanrı'nın yasasının temeli sevgidir. Tanrı yasayı sürdürdüğünde, sevgiyi de sürdürmüş olmaktadır. Bu nedenle İsa günahkârları kurtarmak için ölmüştür; böylece hem yasayı sürdürecektir hem de lütfü bize ulaştıracaktır. Böylelikle hem adaletli hem de iman edenleri aklayan kişi olabilmiştir (*Rom. 3:25, 26*). Sevginin ne harika bir ifadesi ama! Dolayısıyla, kurtuluş süreciyle yasa geçersiz kılınmış değildir, aksine doğruluğu daha da pekiştirilmiştir.

Romalılar 6:1-3 ayetlerini ve ardından Romalılar 7:7-12 ayetlerini, özellikle 12. ayet üzerinde durarak okuyun. Bu ayetler Mesih öldükten sonra bile yasanın geçerliliğini koruduğu konusunda bize ne söylüyor?

Bazı kişiler lütfün ve kurtuluşun yasayı geçersiz kıldığına inanıyor olsa da, Pavlus lütfün çoğalması için günah işlemeye devam etmememiz gerektiği konusunda çok açıktır. Aksine, imanla Mesih'te olanlar "O'nun ölümüne vaftiz edilmişlerdir" ve bu nedenle kendilerini günaha karşı ölü ve Mesih'e karşı diri saymalıydılar.

Tanrı'nın yasası günah değildir, ancak (diğer şeylerin yanı sıra) günahı ve günahkarlığımızı açıkça ortaya koymaktadır. Bu sebeple, evet, "İşte böyle, Yasa gerçekten kutsaldır. Buyruk da kutsal, doğru ve iyidir" (*Rom. 7:12*). Kurtarılmaya, kefarete –sadece Mesih aracılığıyla gelen kurtuluşa ve kefarete– ne kadar muhtaç olduğumuzu başka hiçbir şeyin yapamadığı şekilde ortaya koymaktadır. Buna göre biz "iman aracılığıyla Kutsal Yasa'yı geçersiz mi kılıyoruz? Hayır, tam tersine, Yasa'yı doğruluyoruz" (*Rom. 3:31*).

Mesih Yasa'yı yürürlükten kaldırmak için değil, Yasa'yla ve Peygamberlerle vaat edilmiş olan her şeyi tamamlamak için gelmiştir. Bu nedenle, "yer ve gök ortadan kalkmadan, her şey gerçekleşmeden, Kutsal Yasa'dan ufacık bir harf ya da bir nokta bile yok olmayacak" diye belirtmiştir (*Mat. 5:18*).

Tanrı'nın yasası bizzat Tanrı'nın kutsallığını –O'nun kusursuz sevgi, doğruluk, iyilik ve hakikat karakterini– temsil etmektedir (*Lev. 19:2; Mez. 19:7, 8; Mez. 119:142, 172*). Bu bağlamda, Mısır'dan Çıkış 31:18 ayetine göre, Tanrı'nın On Emir'i taş tabletlere Kendisinin yazmış olması önemlidir. Taşa yazılmış olan bu yasalar, Tanrı'nın değişmez karakterinin ve *büyük mücadelenin ana teması olan sevgi üzerine kurulu ahlaki hükümlerinin* tanıklığıdır.

Yasa ve sevgi arasındaki bu ilişki İsa'nın "Beni seviyorsanız, buyruklarımı yerine getirirsiniz" (*Yu. 14:15*) sözlerini daha iyi anlamamıza nasıl yardımcı oluyor? _____

Yasa ve Lütuf

Daha önce de gördüğümüz üzere, yasa ve lütuf birbirinin karşıtı değildir. Aksine, Tanrı'nın sevgisi ve adaleti doğrultusunda farklı işlevlere hizmet etmektedirler. Yasa ve lütuf arasında keskin bir karşıtlık olması, Tanrı'nın yasayı vermesini O'nun lütfunun büyük bir göstergesi olarak gören kadim İsrailileri çok şaşırttı. Etraflarındaki ulusların "tanrıları" değişken ve bütünüyle öngörülemez, halkların "tanrıların" ne istediğini ve onları neyin hoşnut edeceğini bilmelerini sağlayacak hiçbir yol bırakmazken, Kutsal Kitap'ın Tanrısı Kendisini neyin hoşnut edeceğini halkına çok açık bir şekilde bildirmiştir. Ve O'nu hoşnut eden şey, bireysel ve toplumsal açıdan tüm halkının nihai iyiliği için olan şeydir.

Ancak yasa bizi günah işlemekten kurtaramaz ya da insan yüreğini değiştiremez. Yaratılıştan gelen günahkarlığımız yüzünden manevi bir kalp nakline ihtiyacımız bulunmaktadır.

Yeremya 31:31-34 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Tanrı'nın bize yeni bir yürek verme vaadi konusunda ne öğretiyor? Bunu, Yuhanna 3:1-21 ayetlerinde Mesih'in Nikodim'e yeniden doğmak konusunda söylediği sözlerle karşılaştırın. Ayrıca İbraniler 8:10 ayetine de bakın.

On Emir Tanrı'nın Kendisi tarafından taş levhalara yazılmıştı (*Çık. 31:18*), ancak yasa aynı zamanda Tanrı'nın halkının yüreklerine de yazılmalıydı (*Mez. 37:30, 31*). İdeal olan, Tanrı'nın sevgi yasasının bizim dışımızda değil, öz karakterimizin içinde olmasıdır. Yalnızca Tanrı yasasını insan yüreklerine kazıyabilirdi ve antlaşma halkı için bunu yapacağına söz verdi (*bkz. İbr. 8:10*).

Yasayı tutarak kendimizi kurtaramayız. Tersine, kendi çabamızla değil, Tanrı'nın armağanı olarak iman yoluyla lütufla kurtuluruz (*Ef. 2:8*). Yasayı kurtarılmak için değil, zaten kurtarılmış olduğumuz için tutuyoruz. Sevmek için değil, zaten sevdiğimiz için tutuyoruz ve bu nedenle Tanrı'yı ve diğer insanları sevmek istiyoruz (*bkz. Yu. 14:15*).

Aynı zamanda yasa bize günahımızı (*Yak. 1:22-25, Rom. 3:20, Rom. 7:7*) ve bir Kurtarıcı'ya olan ihtiyacımızı göstermekte (*Gal. 3:22-24*), yaşamdaki en iyi yollar konusunda bize rehberlik etmekte ve Tanrı'nın sevgi dolu karakterini açıklamaktadır.

Yargılamada umudunuz nedir? Yasayı gayretle ve sadakatle yerine getirmiş olmanız mı yoksa Mesih'in sizi de kapsayan doğruluğu mu? Verdiğiniz yanıt Tanrı'nın yasasının ne yapıp ne yapamayacağına dair işlevi konusunda size ne söylüyor? _____

Sevgi Yasanın Yerine Getirilmesidir

Sevgi ve yasa arasındaki ilişki ne kadar vurgulansa azdır. Nitekim, Kutsal Yazı'ya göre, sevmek yasayı yerine getirmektir.

Romalılar 13:8-10 ayetlerinde Pavlus “başkalarını seven, Kutsal Yasa'yı yerine getirmiş olur” diye öğretiyor (*Rom. 13:8*). Pavlus, On Emir'deki son altı buyruğun birçoğunu sıraladıktan sonra, bunların hepsinin şu sözde özetlendiğini açıklıyor: “Komşunu kendin gibi seveceksin” (*Rom. 13:9*). Aslında Pavlus açıkça bunu öğretiyordu, “sevmek Kutsal Yasa'yı yerine getirmektir” (*Rom. 13:10*). Yine Galatyalılar 5:14 ayetinde Pavlus şöyle açıklıyor, “Bütün Kutsal Yasa tek bir sözde özetlenmiştir: ‘Komşunu kendin gibi seveceksin’ ” (*Gal. 5:14*). Peki ama yasayı yerine getiren sevgi ne tür bir sevgidir? Böyle bir sevgi neye benzemektedir?

Matta 23:23, 24 ayetlerini okuyun. “Kutsal yasanın daha önemli konuları” nelerdir? Yasanın Tekrarı 5:12-15 ve Yeşaya 58:13, 14 ayetlerini okuyun. Bu ayetler yasa (özellikle Sebt günü buyruğu) ile Tanrı'nın adalet ve kurtuluş konularına gösterdiği ilgi arasındaki ilişkiyi nasıl açıklıyor?

İsa “Kutsal yasanın daha önemli konularını” “adalet, merhamet ve sadakat” olarak tanımlıyor. Ve özellikle bir yasayla –Sebt günüyle– ilgili olarak, Kutsal Yazı'da Sebt gününün kendisinin kurtuluş ve adaletle ayrılmaz bir biçimde bağlantılı olduğunu görebiliyoruz.

Yasa'nın Tekrarı 5. bölümde Sebt günü buyruğu, Tanrı'nın İsrail'i kölelikten kurtarmasıyla ilişkilendirilerek açıklanmıştır. Yani, Sebt günü sadece yaratılışın bir anması değil, aynı zamanda kölelikten ve zulümden kurtuluşun da anılmasıdır. Ve kişinin kendi keyfine bakmayıp Rab'den zevk alarak Sebt gününü zevkli diye adlandırmasıyla ilgili bağlamda (*Ysa. 58:13, 14*), vurgu başka insanlar için sevgi ve adalet işleri yapmak üzerinedir –iyilik yapmak, açları doyurmak, evsizleri ağırlamak (*bkz. Ysa. 58:3-10*).

Tüm bu öğretiler (ve daha birçokları) göz önünde bulundurulduğunda, yasayı sevgi yoluyla yerine getirmek isteyenler sadece eylemleriyle işledikleri günahlardan değil, aynı zamanda ihmal ederek işledikleri günahlardan da endişe duymalıdır. Yasanın yerine getirilmesi olarak sevgi, sadece günah işlemekten kaçınmak anlamında yasayı tutmayı değil, aynı zamanda faal bir şekilde iyilik yapmayı da, yani adaleti ve merhameti sadakatle geliştiren sevgi işlerini yapmayı da gerektirmektedir. Tanrı'ya sadık olmak sadece yasanın sözlerini ihlal etmemekten daha fazlasıdır.

Her Şeyden Önce Birbirinizi Sevin

Sevgi yasanın yerine getirilmesiyle, o halde kişi sadece yanlış şeyler yapmaktan kaçınarak Tanrı'nın yasasını tam anlamıyla tutmuş olamaz. Sevgi yasanının kendisi (Kutsal Yazı'nın bütününde ifade edildiği üzere) bize yalnızca kötülük yapmaktan kaçınmamızı emretmekle kalmıyor, aynı zamanda bizi diğer insanlara –sadece kilisenin üyelerine değil, aynı zamanda gerçek Hristiyan tanıklığına çaresizce ihtiyaç duyan tüm dünyaya– Tanrının sevgisini gösterecek davranışlarda bulunmaya teşvik ediyor.

Yakup 2:1-9 ayetlerini okuyun. Burada bize hangi son derece önemli mesajlar veriliyor?

Yakup burada toplumdaki adaletsizliği şiddetle kınıyor, özellikle de yoksulların onurunun kırılmasını ve bazı zenginlerin yaptığı haksızlıkları dile getiriyor. Ardından, komşuyu sevmeye yasasına dikkat çekerek, bu yasağı yerine getiriyorsanız, “iyi ediyorsunuz” diyor (*Yak. 2:8*).

Ellen G. White'in ifade ettiği gibi: “Allah bizlere sonsuz sevgisini gösterirken, kutsal ailesinin birer ferdi olmamız için bu sevgiyi bir tohum gibi yüreğimize ekmeyi arzular ve bunun için kendisiyle bütünleşmemizi ister, “Sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi sevin. Bizler de dünyayı O'nun sevdiği kadar sevseniz, üzerimize düşen görevi yerine getirmiş oluruz. Bizler gökler için hazırız; çünkü gökler kalbimizde yer almaktadır.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 635.

Mesih dünyayı nasıl sevdiyse, biz de dünyayı öyle sevdiğimiz zaman, *gök için hazırız demektir*. İsa'nın ardından gitmenin ne anlama geldiğinin ne kadar güçlü bir ifadesi!

İsa ardından gidenlere, “Sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi sevin” diye buyurmuştur (*Yu. 13:34*). İsa ayrıca şöyle seslenmiştir: “Birbirinize sevginiz olursa, herkes bununla benim öğrencilerim olduğunuzu anlayacaktır” (*Yu. 13:35*). Hristiyan inancının merkezinde sevgi yer almaktadır çünkü Tanrı sevgidir (*1Yu. 4:8, 16*). Dolayısıyla Tanrı'yı sevdiğini iddia edenler birbirlerini de sevmelidirler (*1Yu. 3:11; 4:20, 21 ile karşılaştırm*).

Nitekim, 1. Petrus 4:8 ayeti Hristiyanlara şöyle seslenmektedir: “Her şeyden önce birbirinizi candan sevin. Çünkü sevgi birçok günahı örter” (*ayrıca bkz. İbr. 10:24 ve 1Se. 3:12*).

Dünyayı Mesih'in sevdiği gibi sevmeye fikri üzerinde biraz daha düşünün. Bu, Hristiyan kusursuzluğu kavramını ve sonsuz yaşama nasıl uygun hale getirildiğimizi daha iyi anlamamıza nasıl yardımcı olabilir? Cevabınızı Sebti günü sınıfta paylaşın.

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni* kitabından 631-635 sayfaları arasındaki “En Basit Kardeşimden Bile” bölümünü okuyun.

“Başkalarına yardım edene de Kurtarıcı yardım edecektir. Onlar kendileri yaşam suyundan içecekler ve susuzluklarını gidereceklerdir. Onlar, yaşamları boyunca değişik zevklerin ve heyecanların peşinde koşmayacaklardır ve düşündükleri tek şey insanların kurtuluşu için çalışmak olacaktır. Çevrelerindeki insanlarla iyi ilişkiler kuracaklardır. Kurtarıcı'nın sevgisi onları bütünleştirecektir.

“Allah ile birlikte çalışan kişiler olduğumuzun farkında olduğumuzda, O'nun vaatleri göz ardı edilmez. Bu vaatler yüreklerimizi yakacak dudaklarımızı tutuşturacaktır. Bilgisiz, disiplinsiz ve asi insanları yola getirmesi için Musa'yı çağırdığında Allah ona şöyle dedi. ‘Kuşkun olmasın, ben seninle olacağım. Varlığım sana eşlik edecek. Seni rahata kavuşturacağım.’ Çık. 33:14, 3:12. Bu vaat yoksul ve acı çeken insanlara yardım eden herkes için verilmiştir.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 635.

Tartışma Soruları:

1. Korintliler 13:4-8 ayetlerini okuyun. 1. Korintliler 13. bölüm nasıl insanlar olmamız gerektiği konusuna nasıl ışık tutuyor?
2. Matta 25:31-46 ayetlerinde koyunlarla keçileri birbirinden ayıran nedir? İsa'nın burada söylediklerini işlerle kurtuluşu öğretmeden nasıl anlayabiliriz?
3. Şu düşünce sizin için ne anlam ifade ediyor: “Dünyayı O'nun sevdiği gibi sevdiğimizde, bizim açımızdan O'nun görevi tamamlanmış olur. Artık göğe hazırız; çünkü gök bizim yüreğimizdedir” (Perşembe gününün dersine bakın)? Bu, Tanrı'nın doğası ve göğün doğası hakkında bize ne söylüyor? Bu bağlamda, Tanrı'nın sevgisini ezilenlere ışık ve adalet getirecek şekilde yaymakla ilgili olarak, burada nasıl daha fazla göğün bir vatandaşı gibi yaşayabiliriz?
4. Semt toplumunuza Tanrı'nın sevgi ve adalet konularındaki ilgisini yansıtmak için, yerel kiliseniz tarafından hangi somut adımlar atılmalıdır? Yaşadığınız toplumda neleri iyi yapıyorsunuz? Neleri geliştirmeniz ve nelere daha fazla odaklanmanız gerekiyor? Tanrı'nın sevgisi ve adaleti hakkında öğrendiklerimizi hayata geçirmek için bireysel ve toplu olarak hangi somut adımları atabilirsiniz?

Bir Heykelin Önünde Eğilmek

Yazan ANDREW MCCHESENEY

Maria hayranlık ifadelerine aşınaydı. Bir opera sanatçısı olarak, kendi ülkesinin ana opera binasında ve bir düzine başka ülkede onu hayranlıkla izleyen seyircilerin önünde şarkı söylemişti. Birçok büyük ödül kazanmıştı.

Ancak hiçbir şey onu Kuzey Kore'de tanık olduğu hayranlık ifadesine hazırlamamıştı. Bu hayranlık onun gösterisi için değildi. Bu olay, Kuzey Kore'nin kurucusu Kim Il Sung'un 22 metrelik bronz heykelinin önünde gerçekleşti.

Maria inançlı bir Yedinci Gün Adventistidir. Adventist Müjdeleme onun güvenliği açısından gerçek adını ya da uyruğunu açıklamıyor. Bir Zoom röportajında Adventist Müjdeleme'ye konuştu.

Kuzey Kore ziyareti sırasında Maria ve bir grup diğer sanatçı, Pyongyang'da ülkenin devrim tarihindeki kahramanları temsil eden anıtlardan oluşan bir kompleks olan Mansu Tepesi Büyük Anıtı'nı geziyorlardı. Kompleksin en önemli eseri Kim Il Sung'un devasa heykeliydi. (Diğer bir 22 metrelik heykel olan Kim'in oğlu Kim Jong Il'in heykeli daha sonra komplekse eklenmişti).

Kim Il Sung heykelinin etrafı insan kalabalıklarıyla doluydu. Maria İtalya, Fransa ve diğer ülkelerden gelen yabancı turistler gördü. Kuzey Korelileri gördü. Hepsi heykelin önünde saygıyla eğiliyordu. Sonra kendisinin de bir tür saygı ifadesi olarak eğilmesi gerektiğini öğrendi.

Bir tercüman gruptakilere "Eğilmeniz gerekiyor" dedi.

Maria'nın aklı ilk emre gitti: "Benden başka Tanrın olmayacak" (Mısır'dan Çıkış 20:3).

Ardından da resmi bir görevlinin herkesi filme aldığını fark etti. Başını belaya sokmak istemiyordu.

Orada öylece dikilirken, Şadrak, Meşak ve Abed-Nego'nun Daniel 3. bölümde Kral Nebukadnessar'ın 30 metrelik altın heykelinin önünde eğilmeyi reddetmelerini hatırladı. Şöyle düşündü: "Daniel kitabı aslında bir efsane ya da peri masalı değil. Aynı sahne gerçek hayatta her gün yaşanıyor."

Dimdik ayakta durmaya devam etti.

Bazı insanlar Mansu Tepesi Büyük Anıtı'nın önünde eğilmeyi Kim Il Sung'un kişisel kültüyle bağlantılı bir kültürel deneyim gibi görüp göz ardı edebilirken, Maria bunu çok daha fazlası olarak değerlendirdi. Onun için bu, tapındığı kişi için herkesin önünde bir duruş sergilemesinin istendiği andı.

Birkaç gün sonra, Kuzey Kore'den ayrılmaya hazırlanırken, tercümanına Yol, Gerçek ve Yaşam kitabını hediye etti. Tercümanın ve tüm Kuzey Korelilerin, en çok hayran olduğu Kişi olan İsa hakkında bilgi edinmeleri için dua ediyor.

Kuzey Kore halkına müjdeyle ulaşmak, bu çeyreğin On Üçüncü Sebt Sunusunu alacak olan Kuzey Asya-Pasifik Birimi'nin önemli bir hedefidir. Kuzey Kore için dua edin. Bu Sebt gününde cömert bir sunu yapmayı planladığımız için teşekkür ederiz.